FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

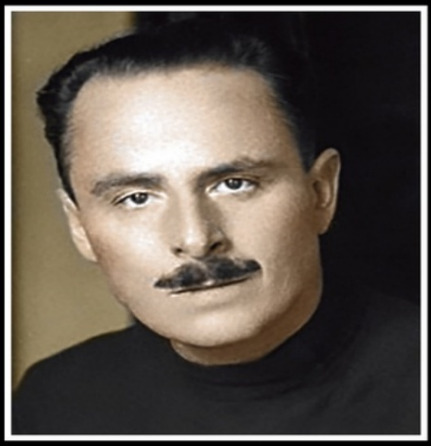
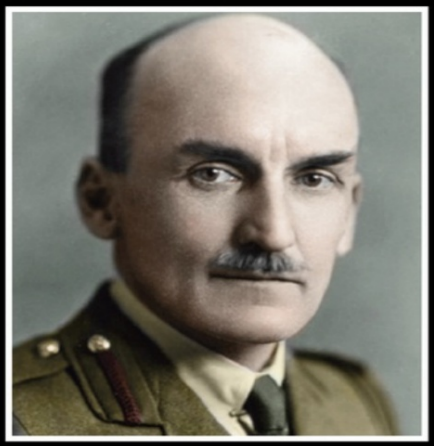

Volume One

Machine Translated by Google

Zërat fashistë

Ese nga 'Fashist Quarterly' 1936-1940

Vëllimi i Parë

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Zërat fashistë

Ese nga 'Fashist Quarterly' 1936-1940

Vëllimi i Parë

Të drejtat e autorit © 2019 Sanctuary Press Ltd

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Asnjë pjesë e këtij libri nuk mund të riprodhohet në asnjë formë me anë të ndonjë mjeti elektronik ose mekanik, duke përfshirë fotokopjimin, regjistrimin ose ruajtjen dhe rikthimin e informacionit pa lejen me shkrim nga botuesi.

Sanctuary Press Ltd
Rruga Shelton 71-75
Kovent Garden
Londër WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Email: info@sanctuarypress.com

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

ZËRA FASHISTËSH - VËLLIMI I PARË

Ky botim përmban ese nga:

Xhon Beket

James Drennan

Norah Elam

Gjenerali Franco

Gjeneral-Major J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels JK Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks
William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling
Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-
Thomann Claud

Sutton Alexander Raven
Thomson A.

Yusuf Ali

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Tabela e përmbajtjes

Zërat fashistë

Filozofia e Fashizmit nga Sir Oswald Mosley Gjermania

dhe Gratë e Saj nga Anne Seelig-Thomann Çfarë është

Socializmi? nga Joseph Goebbels Filozofia

Botërore dhe Politika e Jashtme nga Alfred Rosenberg Fashizmi, Gratë

dhe Demokracia nga Norah Elam Akra të Çmuara nga Jorian

Jenks Berchtesgadeni i Hitlerit një

Idilë e Gjermanisë së Re nga Joan Morgan Një Federatë Botërore Nordike nga

Vidkun Quisling Një Interpretim i Fashizmit nga Claud

Sutton Lufta në Spanjë nga Gjeneral Major JFC Fuller

Fjalimi i Gjeneral Francos Drejt një Ortologjie Ekonomike nga

Ezra Pound Shkaqet e Rënies

nga A. Raven Thomson Revolucioni i Tradhtuar nga Ezra

Pound Marksizmi, Doktrina e Rënies nga Francis

Mcevoy Armiku është Liberalizmi nga JK

Heydon Thomas Carlyle - Nacional Socialist nga William

Joyce William Morris - Nacional Socialist nga

Arthur Reade Miti Hebraik nga “Scepticus”

Bota Muslimane dhe Palestina nga A. Yusuf Ali Fashizmi

dhe Dialektika nga A. Raven Thomson Të Disinherituarit

e Tokës nga Francis Mcevoy Ekonomia e Korporatave

nga A. Raven Thomson Lëvizja Naziste në Perspektivë

nga James Drennan Demokracia Sociale në Rënie nga John

Beckett Fashizmi dhe Lufta nga Gjeneral Major JFC

Fuller Përpara në Fashizëm nga Oswald Mosley Forca

Përmes Gëzimit nga Dr. Robert Ley Puna

Ndihmëse Gjermane e Dimrit nga Max Hunger

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Filozofia e Fashizmit nga Sir Oswald Mosley

Duke qenë një leksion i mbajtur nga Sir Oswald Mosley në Unionin e Folësve të Anglishtes të mërkurën, më 22 mars 1933.

O Kundërshtarët tuaj pretendojnë se fashizmi nuk ka sfond historik apo filozofi, dhe është detyra ime këtë pasdite të sugjeroj që fashizmi ka rrënjë të thella në histori dhe është mbështetur nga disa nga arritjet më të mira të mendjes spekulative. Sigurisht, jam i vetëdijshëm se nuk i bashkëngjitet shumë filozofi aktiviteteve tona në kolonat e shtypit të përditshëm, dhe kur lexuat se do të mbaja një leksion mbi "Filozofinë e Fashizmit", ndoshta shumë prej jush thanë: "Çfarë lidhje ka ky gangster me filozofinë?" Megjithatë, besoj se do të besoni se ato pasqyra të mëdha të mendjes publike nuk japin gjithmonë një pasqyrim shumë të saktë, dhe ndërsa lexoni vetëm për momentet më tronditëse të përparimit tonë, ka edhe momente të tjera, të cilat kanë një farë thellësie në mendim dhe konceptim konstruktiv. Deri më tani është deri diku e vërtetë që filozofia fashiste nuk ka marrë një formë shumë konkrete dhe të përcaktuar, por duhet të mbani mend se besimi fashist ka ekzistuar vetëm pak më shumë se dhjetë vjet: është një rritje e dekadës së fundit. Megjithatë, sfondi i saj filozofik është tashmë i aftë për njëfarë formulimi, dhe kjo ka ndodhur në një hapësirë kohore shumë më të shkurtër sesa një zhvillim përkatës në çdo besim tjetër të madh politik të historisë. Ashtu si vetë lëvizja fashiste, në disa vende të mëdha, ka përparuar drejt pushtetit me një shpejtësi fenomenale, ashtu edhe besimi dhe filozofia fashiste si një koncept i përhershëm, një qëndrim ndaj jetës, ka përparuar shumë më shpejt sesa filozofitë e besimeve më të vjetra. Merrni Liberalizmin: Një interval shumë i gjatë kaloi midis shkrimeve të njerëzve të tillë si Volteri dhe Rusoi, dhe formimit përfundimtar të kredos liberale në duart e burrështetasve anglezë në fund të shekullit të tetëmbëdhjetë dhe fillim të shekullit të nëntëmbëdhjetë.

Në fakt, këto lëvizje të mëdha politike dhe trazira psikologjike u kristalizuan shumë ngadalë në një sistem të caktuar mendimi, si dhe në një sistem veprimi; dhe në rastin fashist është ndoshta shumë shpejt të pritet që në fund të dhjetë viteve, ajo të ketë marrë një formë konkrete të kristalizuar. Megjithatë, unë besoj se filozofia fashiste mund të shprehet në terma të kuptueshëm dhe, ndërsa jep një kontribut krejtësisht të ri në mendimin e kësaj epoke, ajo prapëseprapë mund të tregohet se rrjedh si origjinën ashtu edhe mbështetjen e saj historike nga mendimi i vendosur i së kaluarës.

Në radhë të parë, unë sugjeroj që shumica e filozofive të veprimit rrjedhin nga një sintezë e konflikteve kulturore në një periudhë të mëparshme. Aty ku, në një epokë kulture, mendimi, spekulimi abstrakt, gjen dy kultura të mëdha në antitezë të mprehtë, zakonisht gjen, në epokën pasuese të veprimit, një sintezë në praktikë midis këtyre dy antitezave të mprehta që çon në një kredo praktike të veprimit. Ky koncept mund t'ju duket se sugjeron, deri diku, një qasje spengleriane; dhe është mjaft e vërtetë që filozofi i madh gjerman ndoshta ka bërë më shumë se çdo tjetër për të pikturuar sfondin e gjerë të mendimit fashist. Por është një sfond shumë i gjerë. Është një sfond i madh i historisë botërore nga i cili del një sugjerim fashist.

Jo shumë më tepër se kaq. Dhe ndoshta ai pengohet t'i afrohet më shumë temës nga pesimizmi i tij i lindur, i cili, nga ana tjetër, do t'ju sugjeroja me përulësi se rrjedh nga injoranca e tij e plotë e shkencës moderne dhe zhvillimit mekanik.

Nëse shikoni përmes syzeve Spengleriane, me siguri do të arrini në një përfundim të ******konvertuesit të librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

pesimizëm ekstrem sepse ato e errësojnë faktorin që për herë të parë i jep njeriut mundësinë për të eliminuar plotësisht problemin e varfërisë. Dhe unë besoj se është keqkuptimi i filozofit tonë gjerman i këtij faktori të ri e të madh që e çon atë në përfundimin e tij pesimist. Megjithatë, kjo në asnjë mënyrë nuk e zhvlerëson kontributin e tij të jashtëzakonshëm në mendimin botëror.

Me të drejtë do të nxirrni përfundimin se sugjerimi im për martesën e kulturave në dukje antitetike që do të çonin në epokën pasuese të veprimit në prodhimin e një fëmije filozofik të periudhës, i cili shprehet në veprim, ka një farë derivimi nga mendimi spenglerian. Por mendoj se mund t'ju tregoj se si në praktikën aktuale kjo tezë funksionon në rastin fashist. Do t'ju sugjeroja se në shekullin e kaluar, lufta e madhe intelektuale lindi nga ndikimi i jashtëzakonshëm i mendimit niçean në qytetërimin e krishterë prej dy mijë vjetësh. Ky ndikim u realizua vetëm shumë ngadalë. Implikimet e tij të plota po shfaqen vetëm sot. Por, kudo që të doni në mendimin modern, do të gjeni rezultatet e asaj lufte kolosale për zotërimin e mendjes dhe të shpirtit të njeriut. Kishte një fe e cila, për sa i përket Perëndimit, kishte dominuar gjerësisht mendimin njerëzor për shumë shekuj. Dhe papritmas, për herë të parë, ajo fe dhe ai mendim u sfiduan në mënyrë efektive, dhe themelet e saj për momentin, të paktën, u tronditën. U denoncua me energji të furishme dhe me gjenialitet të jashtëzakonshëm - u denoncua në themel.

Unë vetë nuk po e argumentoj - siç do ta shihni më vonë - argumentin kundër Krishterimit, sepse do t'ju tregoj se si besoj se doktrinat niçeane dhe të krishtera janë të afta për sintezë. Por në këtë pikë është e nevojshme që unë të shqyrtoj ndryshimet thelbësore në këto dy kredo dhe të shoh se ku janë grumbulluar ndryshimet dhe ku shfaqen ngjashmëritë.
Siç e dini, Nietzsche sfidoi të gjitha themelet e mendimit të krishterë. Ai tha, në fakt: “Kjo është feja e skllavit dhe e të dobëtit. Ky është besimi i njerëzve që janë në arrati nga jeta, që nuk do të përballen me realitetin, që kërkojnë shpëtim në një jetë të përtejme ëndërrimtare - shpëtimin të cilin nuk kanë as vitalitetin dhe as burrërinë për ta kapur për vete këtu në tokë. Ai rrjedh nga një frymë dobësie dhe dorëzimi.” Ai e denoncoi atë me një frazë të shkëlqyer, nëse e mbaj mend mirë, si “feja që e kishte lidhur dhe dobësuar njerëzimin”.

Dhe në vend të këtij besimi, ai krijoi konceptin e mbinjeriut, njeriut që përballet me vështirësi, rrezik, ecën përpara përmes gjërave materiale dhe përmes vështirësive të mjedisit, për të arritur, për të fituar dhe për të krijuar, këtu në tokë, një botë të vetën. Ishte një sfidë për të gjithë bazën, jo vetëm të mendimit, por edhe të jetës. Dhe tronditi nga themelet mendimin e botës. Atyre që ishin seriozisht të shqetësuar me atë polemikë në atë kohë, duhet t'u jetë dukur se njëra ose tjetra nga ato kredo duhet të dilte fitimtare dhe njëra ose tjetra duhet të vdiste; se çdo kombinim, çdo sintezë e këtyre doktrinave kontradiktore ishte krejtësisht jashtë diskutimit.

Tani besoj, siç ndodh shpesh në jetën e përditshme, se besimet që duken kaq të ndryshme janë në fakt të ndjeshme ndaj njëfarë pajtimi kur shqyrtohen më nga afër, dhe në fakt të një sinteze të caktuar; dhe mendoj se mund t'ju tregoj se në të vërtetë, në doktrinën fashiste sot, gjeni një bashkim të plotë të karakteristikave të mëdha të të dy besimeve. Nga njëra anë, në fashizëm, të marrë nga Krishterimi, të marrë direkt nga koncepti i krishterë, gjeni vizionin e madh të shërbimit, të vetëmohimit, të vetëmohimit në kauzën e të tjerëve, në kauzën e botës, në kauzën e vendit tuaj; jo eliminimin e individit, aq sa bashkimin e individit në diçka shumë më të madhe se vetvetja; dhe keni atë doktrinë themelore të fashizmit - shërbim, vetë-dorëzimi - ndaj asaj që fashisti duhet ta konceptojë si kauzën më të madhe.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

dhe impulsin më të madh në botë. Nga ana tjetër, ju gjeni të marrë nga mendimi niçean virilitetin, sfidën ndaj të gjitha gjërave ekzistuese që pengojnë marshimin e njerëzimit, mohimin absolut të doktrinës së dorëzimit; aftësinë e vendosur për t'u përballur dhe për të kapërcyer të gjitha pengesat. Në fakt, ju keni krijimin e një doktrine të njerëzve të fuqishëm dhe të vetëmohim, e cila është karakteristika tjetër e shquar e fashizmit.

Prandaj, ne gjejmë - mendoj se mund ta pohoj - një lloj bashkimi të këtyre dy doktrinave të mëdha që shprehen në kredon praktike të fashizmit të sotëm. Dhe kjo, në fakt, vepron në të gjithë qëndrimin tonë ndaj jetës. Mund ta sjellim atë deri në detajet më të vogla të ekzistencës së përgjithshme. Nga koncepti më i gjerë dhe më abstrakt mund të zbresim deri te gjërat më të detajuara të jetës së përditshme.
Ne kërkojmë nga të gjithë njerëzit tanë një koncept mbizotërues të shërbimit publik, por gjithashtu u bëjmë atyre lëshime në këmbim dhe besojmë se në konceptin fashist shteti duhet të lejojë liri absolute. Në jetën e tij publike, një njeri duhet të sillet si një anëtar i denjë i Shtetit, në çdo veprim të tij ai duhet të përputhet me mirëqenien e kombit. Nga ana tjetër, ai merr nga Shteti në këmbim një liri të plotë për të jetuar dhe për t'u zhvilluar si individ. Dhe në moralin tonë - dhe mendoj se ndoshta mund të pohoj se është i vetmi moral publik në të cilin praktika private përkon tërësisht me protestën publike - në moralin tonë, testi i vetëm i çdo pyetjeje morale është nëse pengon apo shkatërron në ndonjë mënyrë fuqinë e individit për t'i shërbyer Shtetit. Ai duhet t'u përgjigjet pyetjeve: "A e dëmton ky veprim kombin? A i dëmton anëtarët e tjerë të kombit? A e dëmton aftësinë time për t'i shërbyer kombit?" Dhe nëse përgjigjja është e qartë për të gjitha këto pyetje, individi ka liri absolute të bëjë çfarë të dojë; dhe kjo i jep individit masën më të madhe të lirisë nën shtet që çdo sistem nën shtet ose ndonjë autoritet fetar ia ka dhënë ndonjëherë individit.

Qasja më e afërt me atë provë morale ishte ndoshta qasja e qytetërimit grek, i cili në organizim kishte, sigurisht, një koncept të Shtetit jo shumë inferior ndaj konceptit fashist të sotëm.

Ky qëndrim, ai sfond filozofik i imponon fashistëve disa rregulla shumë të qarta të sjelljes shoqërore, të cilat përbëjnë një sfidë të detajuar ndaj rendit ekzistues të gjërave, megjithëse nuk do të hyjmë thellë në këtë detaj, përtej tregimit se këto parime të gjera janë të ndjeshme ndaj reduktimit në detaje. Për shembull, ne e konsiderojmë qesharak një sistem në të cilin një njeri mund të gjobitet nëse rrezikon të dëmtojë veten duke pirë një pije pas orës kur është e ligjshme ta bëjë këtë, por i cili, në cilësinë e tij publike si një figurë publike më e madhe ose më e vogël, mund të ndërmarrë pa u ndëshkuar plotësisht veprime që mund të kërcënojnë të gjithë strukturën e Shtetit. Nëse ai rrezikon dëmtimin më të vogël të vetes, e gjithë forca e ligjit mobilizohet kundër tij; megjithatë, në cilësinë e tij publike, ai mund të kërcënojë të gjithë jetën e Kombit: ai mund të kërcënojë vetë shtyllat e Shtetit.

Parimi fashist është liria private dhe shërbimi publik. Kjo na imponon, në jetën tonë publike dhe në qëndrimin tonë ndaj njerëzve të tjerë, një disiplinë të caktuar dhe një kufizim të caktuar; por vetëm në jetën tonë publike; dhe unë do të argumentoja shumë fuqishëm se e vetmja mënyrë për të pasur liri private ishte nëpërmjet një organizate publike që solli njëfarë rregulli nga kaosi ekonomik që ekziston në botë sot, dhe se një organizim i tillë publik mund të sigurohet vetëm nëpërmjet metodave të autoritetit dhe të disiplinës që janë të natyrshme në fashizëm.

Megjithatë, për t'u kthyer te ana filozofike, ne gjejmë të imponuar natyrshëm mbi fashistin nga filozofia e tij një disiplinë të caktuar në jetën e tij, një atletizëm të rregullt, siç do ta quaja unë, dhe një ndjenjë besimi në udhëheqje, një besim në autoritet, të cilat janë të huaja për lëvizjet e tjera. Dhe këtu ne sillemi menjëherë në përplasje me parimet themelore të socializmit dhe liberalizmit.
Socializmi ndryshon, sigurisht, ndjeshëm nga Liberalizmi në konceptimin e tij të organizimit ekonomik; ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

por në filozofi mendoj se ka pak socialistë ose liberalë që nuk do të pajtoheshin se ata kanë vërtet një origjinë të përbashkët nëse kthehemi mjaftueshëm prapa në qëndrimin e Volterit-Rusos për jetën; dhe mbi të gjitha në këtë të fundit. Tani a mund t'ju sugjeroj ndryshimin themelor që lind këtu midis Liberalizmit dhe Socializmit nga njëra anë, dhe Fashizmit nga ana tjetër? Rusoi, sipas mendimit tonë, ose bëri një gabim të madh, ose u keqkuptua shumë. Rusoi tha barazi. Ne përgjigjemi, Nëse doni të thoni barazi mundësish, po; nëse doni të thoni barazi njerëzore, jo. Ky është një absurditet. Unë besoj personalisht se nëse lexohet siç duhet, Rusoi donte të thoshte barazi mundësish, se sulmi kryesor i Rusoisë ishte i drejtuar - dhe me të drejtë i drejtuar - sistemit dekadent nën të cilin ai jetoi. Ai tha, në fakt: “Është absurde që kjo fisnikëri dekadente dhe e papunë e Francës” (siç padyshim ishin në atë kohë) “të pretendojë për vete privilegje që po e pengojnë jetën e kombit. Barazia e mundësive është një gjë themelore. Le të sundojnë ata që janë të përshtatshëm për të sunduar. Askush të mos sundojë sepse gjyshi i tij e provoi veten të përshtatshëm për të sunduar.” Ishte një revoltë kundër privilegjit, një pohim se njeriu me talent dhe kapacitet duhet të jetë njeriu që do të drejtojë punët e një kombi të madh. Por kjo doktrinë u përvetësua nga dishepujt e tij të mëvonshëm si kuptim i barazisë së njeriut, se të gjithë njerëzit ishin të barabartë.

Nga ky konstruksion lind i gjithë gabimi, siç e shohim ne. Është një absurditet i dukshëm dhe i qartë. Një njeri, në mendje dhe fizik, ndryshon shumë nga një tjetër. Nuk bëhet fjalë, siç thonë shpesh socialistët, për barazi morale ose shpirtërore. Kjo është një gjë krejtësisht e ndryshme. Moralisht dhe shpirtërisht, njeriu që pastron dyshemenë e një biznesi të madh mund të jetë shumë më superior se menaxheri i atij biznesi. Por pyetja është, cili njeri është i përshtatshëm për të bërë cilën punë. Cili është funksioni i duhur që ai duhet të kryejë? Disa njerëz janë të mirë në një gjë dhe disa në një tjetër.
Sigurisht, ne e eliminojmë krejtësisht konceptin e klasës shoqërore nga fashizmi, sepse ai mbështetet në mundësinë e trashëgimisë; por ne themi se disa njerëz janë të përshtatshëm nga natyra për të bërë gjëra të caktuara, dhe të tjerët jo. Dhe sapo ta përvetësoni këtë bazë mendimi, ju sfidoni të gjithë konceptin e demokracisë.

Ju sfidoni bindjen se çdo çështje në botë, sado e ndërlikuar, mund të zgjidhet nga kushdo, sado i papërvojë; dhe në fakt e parë në këtë dritë, është një gjë absurde që një teknik në Qeveri ose në çdo gjë tjetër mund të udhëzohet nga njerëz që e shqyrtojnë temën për rreth pesë minuta në vit. Nëse do të hyja në një punishte inxhinierike, do të shikoja inxhinierin duke bërë punën e tij dhe pastaj do të filloja t'i tregoja si ta bënte, ai do të më thoshte - dhe me të drejtë - se isha një budalla i pafytyrë. Në mënyrë të ngjashme, që një njeri që nuk ka bërë asnjë studim të problemeve të vendit duhet të pritet të lërë filxhanin e birrës mbi banak dhe të shkojë në qendrën e votimit dhe të japë udhëzime të hollësishme se si do të qeveriset vendi i tij gjatë katër viteve të ardhshme, na duket një nocion absurd. "Të gjithë njerëzit janë të barabartë dhe të gjithë njerëzit janë po aq të kualifikuar për të dhënë një mendim mbi çdo temë, për sa kohë që është një temë aq e ndërlikuar sa qeverisja e një vendi": ky është interpretimi i vendosur nga Demokracia Sociale mbi shkrimet e Rusosë dhe ky koncept është padyshim absurd. Megjithatë, kjo është baza filozofike e të gjithë sistemit demokratik. Prandaj, ne e sfidojmë atë koncept themelor se të gjithë njerëzit janë të barabartë për të gjykuar të gjitha problemet. Ne e pranojmë dhe e bëjmë tonën barazinë e mundësive dhe qëndrojmë - dhe duhet të qëndrojmë - kundër konceptit të trashëgimisë së privilegjuar.

Kur një njeri e ka provuar veten, ai mund të ngrihet në pozicionet më të larta në vend, dhe i gjithë sistemi ynë arsimor duhet të jetë i hartuar në këtë mënyrë. Por ai nuk do të jetë në krye vetëm sepse babai ose gjyshi i tij ishin atje para tij. Dhe kështu, nga njëra anë, ne sfidojmë privilegjin e së Djathtës, dhe nga ana tjetër, ne sfidojmë doktrinën absurde të së Majtës se të gjithë njerëzit nga dhurata e natyrës janë të barabartë. Tani mund të thoni, dhe ndoshta të thoni me një farë të vërtete, se

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Këto doktrina janë dëgjuar edhe më parë, se kjo ishte baza e Bonapartizmit, ose për t'u kthyer edhe më tej në origjinën e tij, ishte baza e Cezarizmit.

Sigurisht, është e vërtetë që fashizmi ka një lidhje historike me Cezarizmin, por bota moderne ndryshon thellësisht nga format dhe kushtet e botës antike. Organizimi modern është shumë i gjerë dhe shumë kompleks për t'u mbështetur vetëm te çdo individ, sado i talentuar qoftë. Cezarizmi modern, si të gjitha gjërat moderne, është kolektiv. Vullneti dhe talenti vetëm i individit zëvendësohet nga vullneti dhe aftësia e mijërave të disiplinuar që përbëjnë një lëvizje fashiste. Çdo këmishëzi është një qelizë individuale e një Cezarizmi kolektiv. Vullneti i organizuar i masave të përkushtuara, i nënshtruar një disipline vullnetare dhe i frymëzuar nga ideali pasionant i mbijetesës kombëtare, zëvendëson vullnetin për pushtet dhe një rend më të lartë të mbinjeriut individual. Megjithatë, ky Cezarizëm kolektiv, i armatosur me armët e shkencës moderne, qëndron në të njëjtën marrëdhënie historike si Cezarizmi i lashtë me reaksionin nga njëra anë dhe me anarkinë nga ana tjetër. Cezarizmi qëndroi kundër Spartakizmit nga njëra anë dhe Senatit Patrician nga ana tjetër. Ky pozicion është po aq i vjetër sa historia e dy mijë viteve të fundit. Por atyre në ato ditë u mungonin mundësitë për arritje konstruktive që janë të pranishme sot, dhe i vetmi mësim që mund të nxjerrim nga provat e mëparshme të kësaj doktrine është thjesht ky, se sa herë që bota, nën ndikimin e Spartakut, shkonte drejt rrënimit të plotë dhe kaosit, ishin gjithmonë ata që Spengler i quante "njerëzit e mëdhenj të fakteve" ata që e nxorën botën nga kaosi që rezultoi dhe i dhanë njerëzimit shumë shpesh shekuj paqeje dhe rendi në një sistem të ri dhe një stabilitet të ri. Dhe kjo u bë, dhe është bërë, nga lëvizjet moderne fashiste, "duke njohur disa fakte themelore të politikës dhe të filozofisë". Përsëri keni një bashkim të caktuar të dy doktrinave në dukje kontradiktore. Shpesh akuzohemi se marrim diçka nga e Djathta dhe diçka nga e Majta. Epo, është një gjë shumë e arsyeshme të huazojmë nga besimet e tjera; të hedhim poshtë atë që është e keqe dhe të mbajmë atë që është e mirë; dhe menjëherë që largoheni nga mendja e vjetër parlamentare, sigurisht që shihni mençurinë e çdo kursi të tillë. Dhe fashizmi, sigurisht, merr diçka nga e Djathta dhe diçka nga e Majta, dhe i shton asaj fakte të reja për t'u përballur me epokën moderne.

Në këtë sintezë të re të fashizmit, duke iu afruar mjaft situatës sonë të menjëhershme, zbulojmë se marrim parimin e madh të stabilitetit të mbështetur nga autoriteti, nga rendi, nga disiplina, i cili ka qenë atribut i së Djathtës, dhe e bashkojmë atë me parimin e progresit, të ndryshimit dinamik, të cilin e marrim nga e Majta. Konservatorizmi - për ta quajtur me emrin me të cilin njihet në këtë vend - beson në stabilitet dhe e mbështet atë me besimin e tij në rregull; por aty ku Konservatorizmi ka dështuar gjithmonë në botën moderne është në pamundësinë e tij për të perceptuar se stabiliteti mund të arrihet vetëm përmes progresit: se një rezistencë e palëkundur ndaj ndryshimit përshpejton situatën revolucionare nga e cila Konservatorizmi ka më shumë frikë. Nga ana tjetër, e Majta gjithmonë ka dështuar të kuptojë, falë kompleksit të saj të Rousseau-t, se e vetmja mënyrë për të arritur progres është të miratohen instrumentet ekzekutive me anë të të cilave bëhet i mundur ndryshimi.

Prandaj, kemi arritur në këtë përfundim: se mund të kesh stabilitet vetëm nëse je i përgatitur të kryesh ndryshime të rregullta, sepse për të mbetur i qëndrueshëm duhet të përshtatesh me faktet e reja të epokës së re. Nga ana tjetër, mund të kesh progresin, të cilin e Majta e dëshiron, vetëm nëse miraton instrumentet ekzekutive të progresit, përkatësisht autoritetin, disiplinën dhe besnikërinë, të cilat gjithmonë janë konsideruar si të drejta vetëm të Djathtës. Duke i bashkuar këto dy parime, arrijmë bazën e besimit fashist dhe organizimit fashist.

Përsëri do të thoni: “Ky është përsëri Cezarizëm ose Bonapartizëm. Ka pushuar së qeni një çështje udhëheqjeje thjesht individuale. Mekanizmi me të cilin po merremi është shumë i madh për t’u përballuar vetëm nga një individ i vetëm. Pra, është bërë një Cezarizëm kolektiv – i

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

udhëheqja e një mase të organizuar dhe të disiplinuar, të lidhur së bashku në një disiplinë vullnetare nga idealet e rigjenerimit kombëtar dhe botëror që e frymëzojnë me pasion. Por parimet themelore mbeten të njëjta; dhe, për këtë arsye, ndërsa lëvizja juaj fashiste mund të kryejë qëllimin që Cezarizmi ka kryer më parë, mund të sjellë rregull nga kaosi që konflikti midis Spartakut dhe reaksionit ka shkaktuar, mund t'i japë paqe të madhe botës për disa vite ose disa shekuj, ajo megjithatë mbart brenda vetes prishjen e vet dhe nuk arrin realisht atë që ne besojmë se është e nevojshme."

Unë besoj se përgjigjja për këtë rast, i cili është i vetmi rast vërtet i vlefshëm, është se gjithmonë më parë, faktori i shkencës moderne mungonte. Tani keni një faktor krejtësisht të ri. Nëse mund të futni në sistemin tuaj të qeverisjes një efikasitet të ri, dhe të gjithë pranojnë se lëvizje të tilla kur vijnë në pushtet janë të paktën efikase: nëse mund të sillni në qeveri edhe për disa vite një pushtet ekzekutiv dhe një efikasitet që i bën gjërat të funksionojnë, mund të lironi - dhe do ta lironi - gjenialitetin e burgosur të shkencës për të kryer detyrën që duhet të kryejë në botën moderne. Cilado qofshin pikëpamjet tona të ndryshme mbi strukturën e shtetit dhe ekonomisë, mendoj se të gjithë duhet të biem dakord se do të ishte e mundur, me një organizim të shëndoshë të botës, me fuqinë e shkencës moderne dhe të industrisë, të prodhojmë, të zgjidhim njëherë e përgjithmonë problemin e varfërisë dhe të zhdukim, njëherë e përgjithmonë, varfërinë dhe atributet më të këqija të sëmundjeve dhe vuajtjeve nga bota.

Prandaj, nëse është e mundur të kesh një formë efikase qeverisjeje, për një sistem të tillë, për herë të parë në histori, keni në dispozicion një instrument me anë të të cilit fytyra e tokës mund të ndryshohet përgjithmonë. Pasi të jetë bërë thelbësorja, pasi shkenca dhe teknika moderne të jenë liruar dhe të kenë kryer detyrën e tyre, pasi të keni ndryshuar sistemin tuaj politik dhe filozofik nga një bazë kalimtare dhe politike në një bazë të përhershme dhe teknike, nuk do të ketë më nevojë për politikë dhe për polemikat që shpërqendrojnë botën sot. Problemi i varfërisë do të zgjidhet, problemet kryesore do të zhduken siç mund të jenë, dhe siç e dinë të gjithë, nëse shkenca moderne mobilizohet siç duhet. Atëherë njerëzimi do të çlirohet për gjërat në jetë që kanë vërtet rëndësi.

Prandaj, ndërsa është ndoshta e vërtetë që disa nga këto fenomene në përsëritjet e përjetshme të historisë janë parë në botë më parë dhe janë parë me dobi të madhe për njerëzimin, megjithatë kurrë më parë lëvizjet e mëdha ekzekutive nuk kanë pasur mundësinë për të përfunduar detyrën e tyre që shkenca dhe shpikjet moderne ua japin tani.

Në një moment krize të madhe botërore, një krizë që në fund do të thellohet në mënyrë të pashmangshme, një lëvizje del nga një sfond historik që e bën shfaqjen e saj të pashmangshme, duke mbartur disa atribute tradicionale që rrjedhin nga një e kaluar shumë e lavdishme, por duke u përballur me faktet e sotme të armatosura me instrumentet që vetëm kjo epokë i ka dhënë ndonjëherë njerëzimit. Me anë të kësaj koincidence të re dhe të mrekullueshme instrumenti dhe ngjarjeje, problemet e kësaj epoke mund të kapërcehen dhe e ardhmja mund të sigurohet në një stabilitet progresiv. Ndoshta kjo është vala e fundit e madhe botërore e lëvizjes cezariane të pavdekshme, përjetësisht e përsëritur; por me ndihmën e shkencës dhe me frymëzimin e mendjes moderne, kjo valë do ta çojë njerëzimin në bregun e mëtejshëm.

Pastaj, më në fund, 'Cezarizmi', emanacioni më i fuqishëm i shpirtit njerëzor në përpjekje të larta drejt arritjeve të qëndrueshme, do ta ketë kryer misionin e tij botëror, do ta ketë shlyer sakrificën e tij në luftën e epokave dhe do ta ketë përmbushur fatin e tij historik. Një njerëzim i çliruar nga varfëria dhe nga shumë tmerre dhe vuajtje të sëmundjeve për të shijuar një botë të rilindur përmes shkencës, do të ketë ende nevojë për një lëvizje fashiste të transformuar me qëllimin e një rendi të ri dhe më fisnik të njerëzimit; por ju nuk do të keni më nevojë për njerëzit e çuditshëm dhe shqetësues ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

të cilët, në ditë lufte e rreziku dhe në netë errësire e pune, kanë farkëtuar instrumentin prej çeliku me anë të të cilit bota do të kalojë drejt gjërave më të larta.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Gjermania dhe gratë e saj nga Anne Seelig-Thomann

Gjatë vizitës sime të fundit në Angli, shumë gra angleze më kanë pyetur për pozicionin e grave në Rajhun e Tretë. Sipas rrëfimeve që kishin dëgjuar, ato dukeshin sikur mendonin se ne nuk ishim gjë tjetër veçse skllave. Në fakt, ato e thanë këtë hapur dhe shtuan se u vinte keq për ne nga thellësia e zemrës. Do të doja t'ju tregoja se si ndihemi ne gratë gjermane për Rajhun e Ri, dhe do të filloj me gratë dhe nënat.

Ne të gjithë e dimë nga historia se çdo revolucion pasohet nga forma të reja kushtetuese, dhe për shkak të kryengritjes që ka prodhuar këto forma të reja, në përgjithësi gjejmë ndryshime themelore edhe në jetën shoqërore të popullit. Sistemi i ri në Gjermani, "Nacionalsocializmi", erdhi si një ndryshim i mirëpritur për miliona familje, të cilat kishin vuajtur tmerrësisht nga pasojat e luftës që e kishte bërë jetën një barrë për shumë nëna dhe fëmijët e tyre.

Ishte detyra e Adolf Hitlerit t'i ndihmonte ata dhe t'i jepte fund idesë katastrofike se "është më mirë të mos kesh fare fëmijë".

Nuk duhet të harrojmë se egoizmi ishte baza e sistemit të vjetër përpara se Fyhreri të vinte për të ndërtuar Rajhun e ri. Ishte ai që i bëri gratë gjermane të besonin edhe një herë se familja është njësia thelbësore e shtetit dhe në të nëna është simboli i gjallë i mbijetesës kombëtare përmes rritjes së fëmijëve të shëndetshëm. Amësia dhe graria rifituan kuptimin dhe lavdinë e tyre të vjetër.

SHËRBIM PËR NËNA

Në vitin 1934, Lidhja Kombëtare Socialiste e Grave u mblodh për herë të parë për një punë të sinqertë bashkëpunuese dhe themeloi Shërbimin e Rajhut për Nënat. Ky shërbim administrohet nga çdo degë e Lidhjes dhe përbëhet nga kurse të veçanta mësimdhënieje të hapura për të gjitha gratë, të martuara ose të pamartuara, të reja dhe të moshuara. Që nga viti 1934, jo më pak se 600.000 gra gjermane kanë ndjekur këto kurse dhe kanë marrë mësime në menaxhimin e shtëpisë, gatimin dhe qepjen, si dhe elementët e higjienës dhe kujdesit infermieror. Gjithashtu, meqenëse ne gjermanët i përkasim një kombi pa koloni, duhet të jemi të kujdesshëm me çdo lloj lënde të parë dhe në këto kurse gratë mësojnë se si t'i shndërrojnë gjërat në dukje të padobishme në një qëllim të dobishëm. Si rregull, çdo kurs mbulon dhjetë mbrëmje, me një total prej njëzet e katër orësh mësimdhënie.

Kostoja e një kursi të tillë varion midis dy deri në tre marka në fshat dhe tre deri në pesë marka në qytet. Ata që mund ta përballojnë pritet ta paguajnë të plotë, por shuma shtesë kontribuohen nga Seksioni i Grave i Frontit të Punës dhe Organizata Kombëtare Socialiste e Mirëqenies për ata që nuk mund t'i përballojnë këto pagesa. Shumë shpesh e gjithë shuma paguhet nga punëdhënësi për një vajzë që do të dalë së shpejti në pension nga puna për martesë. Ka disa qindra Shkolla të tilla për Nëna të themeluara përgjithmonë në Gjermani, duke gjetur një profesion për mijëra punonjës vullnetarë si kujdestarë, mësues të mirëqenies publike, udhëheqës të të rinjve e kështu me radhë.

Është një punë e tillë që i jep çdo gruaje gjermane mundësinë për të marrë pjesë aktive në jetën e Shtetit Nacional Socialist, sepse çdo grua e kupton se duhet të marrë pjesë krah për krah me burrat që kanë të njëjtën përgjegjësi për të ardhmen e kombit tonë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

GRUAJA PUNËTORE

Asgjë nuk është diskutuar më shumë nga kombet e tjera sesa pozicioni i grave profesioniste - dhe punëtore në Rajhun e Tretë. Kundërshtarët e Nacional Socializmit kanë këmbëngulur se që nga momenti kur Adolf Hitleri erdhi në pushtet, të gjitha gratë punëtore do të hiqeshin me forcë nga profesionet e tyre dhe do të zëvendësoheshin nga burra. Në fakt, asgjë nuk mund të jetë më në kundërshtim me të vërtetën, sepse të gjitha gratë aktive në industri dhe profesione janë të organizuara brenda Frontit të Punës, dhe ato gra që nuk ishin të punësuara më parë, por dëshironin të ndihmonin në ndërtimin e Rajhut të Ri, hynë vullnetarisht në Lidhjen e Grave, nën udhëheqjen kombëtare të Frau Scholz-Klink. Në këto dy organizata gjejmë amvisën, mësuesen, infermieren, maminë, artisten, mjeken dhe të gjitha gratë me kualifikime universitare.

Meqenëse ideali i Nacional Socializmit është ruajtja e familjes si njësia thelbësore e Shtetit, është e vërtetë që Fronti i Punës ka siguruar largimin e grave nga puna në fabrikë, e cila është e papërshtatshme për fizikun femëror, duke i zëvendësuar ato me burra të papunë. Megjithatë, këtyre grave u është gjetur punë më e përshtatshme diku tjetër.

Gratë gjermane janë ende të punësuara në të gjitha zanatet që lidhen me veshjet, dhe miliona të tjera janë mësuese, infermiere dhe shërbëtore shtëpiake, ndërsa ka një numër të madh grash mjeke, gra si arkitekte dhe në skenë dhe në filma, jo vetëm si aktore, por edhe si producente të shquara, siç është e famshmja Leni Riefenstahl, e cila është përgjegjëse për të gjitha fotografitë në Mbledhjet e rëndësishme të Partisë dhe në Lojërat Olimpike. Gjithashtu, miliona gra janë të punësuara në industrinë e përgjithshme, duke formuar një seksion të veçantë, siç e kam thënë, të Frontit Laburist. Sigurisht që nuk mund të thuhet se gratë gjermane janë detyruar të qëndrojnë në shtëpi.

SHËRBIM SHTËPIAK

Edhe ato që, si shërbëtore shtëpiake ose amvise, janë të kufizuara në sferën e shtëpisë kanë marrë vëmendje të veçantë. Kur Adolf Hitleri erdhi në pushtet, Lidhjes së Grave iu dha detyra e veçantë për të kapërcyer paragjykimin universal se puna shtëpiake është vetëm një profesion për klasat e ulëta. Tani çdo vajzë, e pasur apo e varfër, pas largimit nga shkolla duhet të kalojë një provim të ashpër për detyrat e shtëpisë, dhe përveç kësaj, shumica e vajzave tona në moshën tetëmbëdhjetë vjeç, përpara se të fillojnë profesionin e tyre, vullnetarisht shërbejnë për Shërbimin e Punës së Grave, i cili shpesh përfshin detyra shtëpiake për të lehtësuar ndonjë nënë që punon shumë.

Pjesa e gruas në rendin e ri shoqëror nuk është planifikuar në bazë të sloganit të vjetër të "Të Drejtave të Grave", por në lidhje me shërbimin që gruaja mund t'i sjellë komunitetit në tërësi - kombit. Meqenëse ndikimi i gruas ka qenë gjithmonë më i madh në formësimin e jetës intime shoqërore të kombit, ne nuk jemi aq të shqetësuar se ku ofrohet shërbimi ynë, por si ofrohet ai.

VAJZA GJERMANE

Që në shkollë, vajza gjermane i bashkohet BDM-së (Bund Deutscher Mädel), e cila është organizata më e madhe e këtij lloji në botë. E lidhur me Lëvizjen e të Rinjve Hitlerianë, BDM merr udhëzime të hollësishme në stërvitje dhe veçanërisht në ngulitjen e një filozofie të shëndetshme të jetës (Weltanschauung) nga Udhëheqësi Kombëtar i të Rinjve, Baldur von Schirach.
Dyzet shkolla janë ndërtuar në të gjithë vendin me qëllimin e vetëm për të mësuar vajzat si

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

udhëheqësit e të rinjve mbi këto parime.

Si nëna të ardhshme, mjeke, ekonomiste, mësuese, avokate etj., të gjitha vajzat gjermane kanë detyrimin të përdorin talentet e tyre për qëllimin më të mirë kombëtar, por së pari duhet të fitojnë, si themel, një sfond të sigurt shoqëror. Ku mund të arrihet kjo më mirë sesa në shoqërinë e organizatës gjermane të vajzave, BDM? Domosdoshmëria e parë është stërvitja fizike, dhe për këtë arsye çdo vajzë duhet t'i nënshtrohet një zhvillimi sistematik të standardeve të saj fizike sipas moshës. Në të njëjtën kohë, jepen udhëzime për ndihmën e shpejtë dhe infermierinë. Ekzistojnë kampe BDM ku vajzat mësojnë të ndihmojnë në tokë, dhe shkolla shtëpiake për trajnim si infermiere fëmijësh, dietologe dhe punë të tjera shtëpiake.

Kur vajzat largohen nga shkolla, ato inkurajohen të kalojnë një vit në "Shërbimin e Vitit të Tokës", duke bërë punë të dobishme në tokë. Ky është një organizatë paralele me "Shërbimin e Punës" për të rinjtë dhe kryen punë të dobishme që nuk konkurron me profesionet normale. Në të vërtetë, është gjetur punë me vlerë të madhe ekonomike në zëvendësimin e grave të paafta nga sëmundja dhe në dhënien e tyre të një pushimi të mjaftueshëm për t'u rikuperuar. Kjo ka qenë veçanërisht e dobishme në rastin e nënës së mbingarkuar, punët e shtëpisë së së cilës janë marrë përsipër nga vajzat e "Shërbimit të Punës", ndërsa fëmijët e saj kujdesen në një "Kopsht" lokal.

Edhe pse statistikat e thjeshta të kësaj organizate gjigante të grave të Gjermanisë janë mjaft mbresëlënëse, vlera e vërtetë qëndron në standardet morale të krijuara. Vajza gjermane në BDM dhe "Shërbimin e Vitit të Tokës" fiton jo vetëm përvojë të madhe, por edhe një ndjenjë përgjegjësie sociale, pasi asaj i jepen leksione dhe udhëzime saktësisht të ngjashme mbi problemet politike dhe ekonomike si të rinjtë në organizatat e tyre. Kushdo që ka vizituar një Kamp Pune për Gra është kënaqur me vajzat e forta dhe të ndërtuara mirë, sytë e të cilave shkëlqejnë nga shëndeti dhe lumturia. Shumë nga shoqet e mia angleze më kanë pyetur këtu: "Si është e mundur që e gjithë atmosfera e të rinjve tuaj është kaq plot pastërti dhe shkëlqim force dhe jete?"

Si ia dole?” Mund të ketë vetëm një përgjigje, “Shpirti i Adolf Hitlerit”!

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Çfarë është socializmi?

nga Joseph Goebbels

E Një konceptim shumë i arsyeshëm politik modern sillet, pavarësisht nëse pranohet apo jo, rreth faktorit qendror të të gjithë zhvillimit të ardhshëm - Problemit Social.

Vështirësia sociale është më shumë sesa një çështje themelore. Nëse nuk do të ishte më shumë se kaq, marksisti do të kishte të drejtë. Proletari nuk është ndërkombëtar për shkak të ndonjë dashurie për përzierjen ndërkombëtare, por për shkak të realizimit tragjik se, më parë, nuk kishte zgjidhje kombëtare për problemin e tij të ekzistencës. Egoizmi borgjez dhe konkurrenca hebraike punuan së bashku, në mënyrë të vetëdijshme dhe të pavetëdijshme, dhe prodhuan atë gjë që i vjedh popullit dritën dhe frymën e jetës - Luftën e Klasave.

Vështirësia sociale lind pasionin për Sigurinë. Thellë në proletariatin fle një dashuri për Shtëpinë, Tokën dhe Atdheun, e cila gjen shprehjen e saj në forma të mira, si dhe të këqija, gjithmonë e gatshme për sakrificën më fisnike. Edhe nën Marksizëm, proletariati nuk ndjen urrejtje për Atdheun, por vetëm për atë perversion borgjez të Atdheut - Sistemin. Ky Sistem krijoi me të vërtetë një gjendje në të cilën nacionalizmi dhe kapitalizmi ishin një dhe e njëjta gjë. Lufta kundër internacionalizmit nuk mund të fitohet kurrë me fraza. Vështirësia sociale mund të zgjidhet vetëm përmes veprimit shoqëror. Proletariati do të vazhdojë të mendojë ndërkombëtarisht për sa kohë që nuk ka pjesë në Komb. Si mund ta dojë dhe respektojë dikush diçka që nuk e njeh?

Problemi Social është një çështje e ndërgjegjësimit të proletariatit ndërkombëtar të qytetit për marrëdhënien e tij themelore me tokën. Njeriu mund të zërë rrënjë vetëm në tokën e tij.
Ai e ndien veten të lidhur vetëm me atë që është e tija. E vetmja luftë efektive kundër bolshevizmit është eliminimi i kapitalizmit.

Kjo tregon mungesën e instinktit politik në klasat e mesme, saqë ata e identifikuan veten me Kapitalizmin, me të cilin, në fund të fundit, kishin pak për të bërë. Kapitalizmi është shpërndarja imorale e kapitalit. Kapitalizmi në ekonomi është e njëjta gjë me demokracinë në politikë: domethënë, shpërndarja imorale e pushtetit brenda Shtetit. Të dy faktorët, Kapitalizmi dhe Demokracia - marrëdhënia e tyre është si bir me baba - janë armiqtë e betuar të një organizimi të ri shoqëror të Shtetit. Deri më tani, ata ishin të kënaqur duke injoruar Problemin Social dhe e shmangnin çështjen sa më shumë që të ishte e mundur me një rrëfim hipokrit të filantropisë. Kjo është tragjedia e Liberalizmit - filantropia: një konglomerat i frikacakllëkut borgjez, sentimentalizmit, sadizmit dhe frikës. E gjithë historia e 'përmirësimit' shoqëror shpaloset para syve tanë si një shembull i tmerrshëm i paaftësisë liberale për t'u marrë me Problemin Social - aq më pak për të kuptuar thellësitë e tij. Problemi Social nuk ka asgjë, absolutisht asgjë, të bëjë me sentimentalizmin dhe 'Bamirësinë'. Është një problem i domosdoshmërisë kombëtare. Nuk është vetëm fakti që disa miliona njerëz vuajnë nga uria që i jep këtij problemi rëndësinë e tij politike në mbarë botën, por fakti që mund të shkaktojë shembjen e Kombit. Vetëm kjo u jep vazhdimësi ideve shoqërore. Sentimentalizmi dhe "Bamirësia" janë krejtësisht të pabesueshme në vetvete. Domosdoshmëria kombëtare vetëm krijon fanatizëm dhe impulsin e egër të besimit. Kështu që Problemi Shoqëror është i bazuar në strukturën e zhvillimeve të ardhshme politike dhe u jep të rinjve detyra dhe detyra të reja.

Nga ky realizim lind një koncept vërtet shoqëror i Shtetit, i cili ka shumë pak të bëjë me

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Marksist-proletar si dhe me nocionet liberal-demokratike. Unë mendoj në kuptimin shoqëror kur uroj klasave të shtypura të bashkatdhetarëve të mi arritjen e të drejtave të tyre natyrore, si të drejta, dhe jo si dhurata pak a shumë vullnetare. Unë mendoj në kuptimin shoqëror kur i kërkoj këto të drejta jo nga motive frike apo sentimentalizmi borgjez, por nga realizimi i domosdoshmërisë kombëtare dhe drejtësisë shoqërore.

Njeriu liberal mendon si borgjez; njeriu marksist mendon si proletar; njeriu social mendon në nivel kombëtar, në terma të një shteti kombëtar të projektuar për të përmbushur një fat të përbashkët. Për të, të menduarit kombëtar dhe shoqëror nënkuptojnë të njëjtën gjë: Dashuri për kombin; besim në të ardhmen e tij; dhe vullnet për liri.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Filozofia Botërore dhe Politika e Jashtme nga Alfred Rosenberg

Unë

Në jetën e përditshme, njeriu mesatar rrallë e kupton se jeta politike dhe shoqërore në fund të fundit formohen nga motive filozofike. Koncepti i kodit moral borgjez, koncepti i ligjit dhe gjithçka tjetër në jetën e përditshme që lidhet me të, gjithmonë përcaktohen disi nga qëndrimi i brendshëm i njeriut ndaj tyre; por vetëm në rastin e ngjarjeve të mëdha revolucionare, të cilat ndikojnë në jetën e një kombi në tërësi, njerëzit bëhen qartësisht të vetëdijshëm për këtë fakt. Mund të thuhet se kjo është ajo që po ndodh sot në të gjithë botën. Pavarësisht se cili mund të jetë efekti i menjëhershëm i konfliktit të viteve 1914-1918 mbi ngjarjet politike të kombeve dhe shteteve të ndryshme, ekziston një fakt që bën përshtypje në një masë gjithnjë e më të madhe në të gjitha mendjet, mendimet e të cilave nuk janë thjesht sipërfaqësore, dhe ky është se pas një trazire kaq të madhe, njerëzit nuk mund të kthehen thjesht në ekzistencën e tyre të mëparshme të përditshme sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Praktikisht çdo komb në botë është prekur nga luftërat e mëdha të Luftës së Dytë Botërore, ose të paktën ka vuajtur në një farë mase nga pasojat e saj. Miliona e miliona burra përballen me një fat që i mbërtheu ata me një papritshmëri të dukshme dhe që nxori në pah pyetje shumë të ndryshme nga ato që kishin rëndësi për shumë dekada.

Përpara vitit 1914, bota jetonte në një atmosferë optimizmi. Është e vërtetë që ata që ishin në pozicione përgjegjëse në vende të ndryshme panë se retë po mblidheshin vazhdimisht në horizontin politik, por edhe midis burrave të shtetit kishte shumë që besonin se, ashtu si në raste të ngjashme të mëparshme, sistemi politik i kompromisit të përditshëm do të ishte fitimtar. Ekonomistët llogaritën me saktësi matematikore se çdo konflikt midis kombeve të mëdha do të kishte rezultate kaq katastrofike ekonomike dhe sociale, saqë një shembje e strukturës ekonomike botërore do të ndodhte me siguri dhe do të sillte fundin e luftës brenda pak muajsh. Optimistët intelektualë i bazuan shpresat e tyre në besimin se "logjika e shëndoshë botërore" do të mbizotëronte dhe u pajtuan me ekonomistët kryesorë duke thënë se kombet nuk do ta toleronin kurrë çmendurinë e një bote...

luftë.

Por, ashtu si vetë natyra, jeta e njerëzve dhe e racave nuk përparoi në rrugën e drejtë të logjikës, por në rrugët dredha-dredha të ndjenjave të ngacmuara dhe pasioneve të egra. Janë këta elementë të pallogaritshëm që më në fund e zgjidhën katastrofën botërore. Është e rëndësishme, mendoj unë, që ne të pranojmë sot se viti 1914 jo vetëm që shënoi fillimin e një lufte të madhe ushtarake, por se në ato ditë fatale të gushtit e gjithë bota e vjetër filloi të shembej. Fakti që kombet dhe udhëheqësit e tyre nuk ishin në gjendje të parandalonin një konflikt kaq të tmerrshëm është provë bindëse se konfliktet sociale, e gjithë tendenca e ekonomisë botërore të kohës dhe struktura shoqërore e kombeve, nuk ishin më aq të fuqishme sa të garantonin një politikë paqeje të përcaktuar qartë. Përkundrazi, aq shumë vëmendje duhej t'u kushtohej lëvizjeve kaotike masive të shtresave të ulëta, pasioneve politike dhe interesave ekonomike, saqë timoni shpesh u rrëshqiste nga duart burrështetasve dhe bota u përplas drejt një përplasjeje nga e cila filloi të rikuperohej vetëm shumë vite më vonë, pasi ishin shpenzuar forca heroike dhe ishin bërë sakrifica të mëdha.

Është e natyrshme që kjo rimëkëmbje e mendjes së zakonshme, kjo kritikë ndaj së kaluarës dhe së tashmes, do të shfaqeshin së pari në ato vende ku disfata ushtarake dhe politike e bënë...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

probleme shumë më të dukshme sesa në shtetet të cilat, të paktën për momentin, mund të jetonin me frytet e fitoreve të tyre në luftë. Të gjitha proceset fermentuese, shumë të ndryshme në natyrë, që ndodhën në Rusi, Hungari, Gjermani dhe Turqi, i duken çdo vëzhguesi inteligjent të politikës botërore si shenja të pagabueshme të rënies së rendit të vjetër të përmendur tashmë dhe të një përpjekjeje për të krijuar një botë të re, në një farë mënyre ose në një tjetër. Kjo nuk është aq shumë për shkak të njohjes logjike të asaj që është e përshtatshme ose jo, sesa për shkak të një ndryshimi të brendshëm të karakterit i cili, duke u kthyer drejt së tashmes, si dhe drejt së kaluarës, deklaroi: "Kjo nuk mund të vazhdojë më gjatë".

Kjo zgjidhje e brendshme është më e rëndësishme se çdo gjë tjetër dhe nuk mund të eliminohet nga asnjë argument. Këto qëndrime të reja mendore të kombeve, qofshin ato në një drejtim apo në tjetrin, janë arsyeja vendimtare për ndërtim ose shkatërrim, sipas rastit. Qendra e gravitetit të lëvizjes sonë të tanishme në politikën botërore rezulton nga bashkëvendosja dhe forca e këtyre energjive të ndryshme mendore.

Ne, socialistët nacionalë, shohim në një qëndrim të mirëpërcaktuar të mendjes atë që e quajmë edhe "filozofi botërore" (Weltanschauung). Kjo fjalë, përkthimi i saktë i së cilës në gjuhë të tjera është më i vështiri, në radhë të parë tregon pikërisht atë që thotë: një mënyrë të veçantë të të parit të botës, pra një qëndrim të brendshëm qartësisht të kuptueshëm të shpirtit, mendjes dhe karakterit ndaj gjërave të jashtme. Një qëndrim që vendos për "po" ose "jo", i cili, nëse është zëri i miliona njerëzve, formëson mënyrën e jetesës, strukturën e shtetit, detyrat dhe privilegjet e një race ose të një populli. Ky qëndrim është pra faktori thelbësor themelor dhe vendimtar. Nëse përshkon të gjitha sferat e ndryshme të jetës, atëherë mund të flasim për një komb të bashkuar dhe uniform; atëherë mund të themi se shteti, populli dhe "filozofia botërore" janë bashkuar në një. Sigurisht, kjo ndodh vetëm në raste shumë të rralla. Shumica e kombeve nën ndikimin e karakteristikave racore dhe ngjarjeve politike preken nga rryma divergjente në sferat e ndryshme të jetës, të cilat shpesh shkaktojnë konflikte shumë serioze brenda kombit.

Prandaj, "Filozofia Botërore" nuk është ekuivalente me Fenë, por mund ta përfshijë këtë të fundit. Një "filozofie botërore" mund t'i jepet një karakter i veçantë nga feja ose nga një shkencë; ajo mund të formësohet nga cilësitë artistike ose kulturore të një kombi. Nëse "filozofia botërore" e një populli është vërtet e thellë dhe e sinqertë, ajo do të përfshijë dhe karakterizojë gjithçka. Nga ana tjetër, ajo është mjaft e gjerë për të përfshirë temperamentet më të ndryshme mendore dhe shpirtërore.

Qëndrimi i kombeve të ndryshme dhe i personave të shquar ndaj çështjeve që lidhen me filozofinë botërore, qofshin ato të natyrës fetare, shkencore apo kulturore, ka qenë një faktor i rëndësishëm që kontribuon në përcaktimin jo vetëm të jetës intelektuale, por edhe asaj politike të kombeve gjatë gjithë shekujve të kaluar, dhe unë jam i mendimit se pyetja se çfarë efekti ka pasur filozofia botërore në politikën e jashtme gjatë epokave të mëdha të historisë, është një nga problemet më interesante të historisë botërore. Dyshoj, në të vërtetë, nëse kjo çështje deri më tani ka formuar objektin e një studimi mjaftueshëm të thellë, megjithëse duhet t'u tërheqë jo vetëm studiuesve, por edhe çdo burrë shteti.

Më lejoni të përmend disa shembuj për të treguar se sa vendosmërisht një politikë
A mund të ndikojë “filozofia botërore” në zhvillimin e historisë për shekuj dhe mijëvjeçarë?

Kur feja e krishterë u përhap nga Mesdheu në kontinentin evropian dhe një fis gjermanik pas tjetrit u bë i krishterë, u zbulua se pothuajse të gjithë ata nuk e pranuan dogmën katolike romake, por u bënë arianë, domethënë pasues të Ariusit, koncepti i të cilit për personin dhe pozicionin hyjnor të themeluesit të Krishterimit ndryshonte materialisht nga ai i Kishës Katolike Romake. Vetëm një fis i rëndësishëm u bë katolik romak, për shkak të...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

për lehtësinë e udhëheqësit, përkatësisht frankonianët. Megjithatë, këta frankonianë ishin gjithashtu fisi më i fortë nga pikëpamja ushtarake dhe nuk ishin larguar shumë nga shtëpia e tyre origjinale, si gjermano-lindorët, dhe kështu Roma e vjetër shoqërohej me një vullnet të fortë të ri i cili që nga ajo kohë u kthye drejt Lindjes. Ky vullnet ishte fitimtar si në aspektin ushtarak ashtu edhe në atë botëror-filozofik. Ariusi i Aleksandrisë (vdiq në vitin 336 pas Krishtit) mësoi se Krishti nuk ishte Zot, por i krijuar prej tij. Doktrina e tij u ndalua nga Këshilli i Nikesë dhe kështu Evropa nuk u bë ariane siç dukej e mundshme në fillim, por katolike romake. Këtu kemi, pra, një fitore të një ideje mbi tjetrën, të shoqëruar me pasoja të pamatshme nga pikëpamja e historisë botërore. Nëse fiset e tjera, ariane, do t'i kishin mundur frankonianët, Evropa do të kishte marrë një aspekt krejtësisht të ndryshëm shpirtëror dhe e gjithë lëvizja protestante që u materializua më vonë nuk do të ishte shfaqur; të paktën jo në të njëjtën formë.

Një shembull i dytë që tregon se si një "filozofi botërore" e bazuar në fe imponoi vullnetin e saj mbi kombe të tëra, ofrohet nga Islami. Ky besim bashkoi fise të panumërta beduine të cilat, të forta në besimin e tyre, pushtuan të gjithë pjesën veriore të Afrikës dhe pushtuan Evropën Jugore. Megjithëse e neveritur nga evropianët që luftuan për pavarësinë e tyre, feja muhamedane ka lënë gjurmën e saj në një pjesë të konsiderueshme të tokës së banuar: nga Gjibraltari nëpër Afrikë, Palestina e kështu me radhë deri në Indi. Lëvizjet politike dhe armiqësitë e ashpra, që vazhdojnë deri në ditët e sotme, tregojnë se si një "filozofi botërore" e caktuar vepron si një forcë lëvizëse e vazhdueshme, duke i detyruar të gjitha kombet që janë nën ndikimin e saj të përhapin dhe mbrojnë "filozofinë e tyre botërore" të veçantë, mënyrën e tyre të jetesës, konceptin e tyre të qeverisjes, kulturën e tyre.

Pasi Kisha Universale kishte mbetur fitimtare për shumë shekuj, në shumë pjesë të Evropës shpërthyen revolta të dhunshme kundër saj. Këto shkaktuan protesta popullore që tronditën botën dhe bazoheshin në një ideologji të përbashkët. Për shekuj me radhë, lufta e popujve të ndryshëm protestantë kundër Kishës Universale dhe përfaqësimeve të saj ushtarake u tërbua në të gjithë Evropën. Por në mes të kësaj lufte, mendja kolektive evropiane u kthye në një drejtim krejtësisht të ri në një mënyrë shumë karakteristike: nga një luftë në thelb fetare ose dogmatike, polemika u bë kombëtare. Mbrojtja e një strukture kombëtare do të zhvendosë vlerat etike, edhe nëse përfaqësuesit e tyre janë të nivelit më të lartë. Ndoshta shembulli më i mirë i kësaj kthese drejt një epoke të re është rasti i Kardinal Richelieu. Ai e shihte veten ministrin kryesor të Luigjit XIII dhe pasardhësin e Luigjit XI, në zbatimin e planit të një bashkimi kombëtar që ky i fundit kishte konceptuar; nga ana tjetër, ai ishte peshkop dhe më vonë kardinal i kishës romake. Në Oborrin e Parisit, ndikimi katolik romak mbizotëronte dhe përfaqësohej kryesisht nga pala spanjolle. Politika e Romës padyshim favorizoi Spanjën dhe Habsburgët, dhe përfundimi i fitores hispano-habsburgiane mbi Francën me siguri do të kishte rezultuar në një supremaci thjesht katolike në Evropë për një kohë të gjatë. Por Richelieu, megjithëse kërkoi liri për Kishën Romake në të gjitha paktet e tij me aleatët e tij protestantë, e transferoi mbështetjen e tij në anën tjetër dhe bëri çmos për të mobilizuar botën kundër Habsburgëve dhe për të thyer pushtetin e Spanjës, duke neutralizuar në të njëjtën kohë pushtetin tokësor të Papës. Kundër të gjithë miqve papalë në Oborrin Francez, ai miratoi të gjitha masat për konsolidimin e supremacisë së Francës; për të siguruar pavarësinë e saj, ai i shkatërroi protestantët në vendin e tij, por formoi aleanca me Gustavus Adolphus dhe me Bernhard, Dukën e Weimarit. Ai madje urdhëroi topat francezë të qëllonin mbi ushtarët papalë. Unë mendoj se këto të shtëna, të qëlluara kundër ushtrisë së Romës me urdhër të një kardinali romak, simbolizojnë kthimin e Evropës drejt një qëndrimi të ri i cili, që atëherë, nuk ka pushuar kurrë së qeni i pranishëm në jetën e Kontinentit tonë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Në shekullin e nëntëmbëdhjetë, ky qëndrim pësoi një ndryshim drejt një forme të re të nacionalizmit evropian. Kudo në botë, ideja kombëtare ishte mendimi çlirues i jetës. Prova për këtë gjendet në shumë shkrime të kohës dhe në personalitetet e Uashingtonit, Bolivarit dhe Garibaldit. Në të njëjtën kohë, megjithatë, shkenca dhe tregtia morën një rëndësi gjithnjë e në rritje dhe thënia e Walter Rathenau: "Fati vendoset nga Ekonomia" u bë "Lajtmotivi" i përpunimit të shumicës së problemeve sociale. Një faktor tjetër i rëndësishëm ishte shifra e popullsisë së disa shteteve, e cila i bëri ata të kërkonin tregje për produkte dhe furnizim me lëndë të para kudo në botë. Ky qëndrim u sponsorizua dhe u përhap kryesisht nga një popull i përhapur në të gjithë globin. U mbështet që të synohej një "Republikë Botërore" dhe që sistemet ekzistuese kombëtare-ekonomike të zëvendësoheshin nga një i ashtuquajtur sistem ekonomik botëror, mundësisht nën një kontroll qendror.

Është e vërtetë se në fillim të shekullit ekzistonin disa shtete kombëtare me karakter ushtarako-politik, por duke u parë nga një këndvështrim ekonomik, ekzistonte një konfuzion pothuajse i pashpresë i shumë grupeve të ndryshme ekonomike, trusteve tregtare dhe industriale dhe bankave ndërkombëtare, të cilat kundërshtonin njëra-tjetrën dhe suksesi ose dështimi i të cilave do të ndikonte në kaq shumë njerëz saqë politika kombëtare u detyrua t'i nënshtrohej këtyre interesave private dhe t'i njihte ato në pjesën më të madhe si me rëndësi kombëtare.

Si protestë kundër efekteve shoqërore të këtij sistemi thjesht ekonomik në çdo mënyrë, miliona njerëz u ngritën dhe dëgjuan doktrinat që predikonin lirinë shoqërore me anë të një lëvizjeje që përfshinte të gjitha kombet, pra Internacionalen Marksiste-Komuniste. Të gjitha këto rryma dhe tendenca, të cilat ndërlikoheshin vazhdimisht dhe rriteshin nga çështje të reja anësore, sollën një pengesë në fund të shekullit të nëntëmbëdhjetë dhe mund të thuhet me siguri se Friedrich Nietzsche ka qenë sizmografi më i ndjeshëm i këtyre dridhjeve që tronditën të gjithë botën. Ai nuk u përfshi në një filozofi sentimentale, por përjetoi një paralajmërim të ngjarjeve që do të vinin, të cilat do të preknin qindra miliona njerëz.

Kuptimi se struktura shoqërore do të shembej në nihilizëm nën ndikimin e forcave qytetare dhe marksiste, dhe në të njëjtën kohë shpresa se nga kjo katastrofë do të lindte një racë e fortë, karakterizojnë aforizmat e tij dhe të gjitha shkrimet e tij. Në të njëjtën kohë, njerëz si Paul de Lagarde dhe Richard Wagner ndjenin se bota po i afrohej fundit të saj dhe se një botë e re do të lindte. Në Rusi, Dostojevski pikturoi me ngjyra të zymta fundin e Rusisë. Dhe ndërsa ndjenja e pasigurisë ekstreme u bë universale, këto ide, pa asnjë formë, gjetën pranim në kryeqytetet e të gjitha kombeve. Rusia ra dhe ato tendenca erdhën në pushtet që Dostojevski parashikoi në veprat e tij "Vëllezërit Karamazov" dhe "Demonët". Komunizmi ishte fitimtar në Rusi kundër të gjitha teorive shoqërore, jo përmes një organizimi masiv proletar të qyteteve, por nga fakti se një vullnet që ishte thyer tashmë ra nën ndikimin e një karakteri jo-evropian me vullnet të fortë.

Nëse i shqyrtojmë këto filozofi të ndryshme botërore, të cilat shpesh duket se i kundërvihen njëra-tjetrës në një antagonizëm vdekjeprurës, zbulojmë se të gjitha kanë një tipar të përbashkët. Të gjitha burojnë nga një doktrinë e përcaktuar mirë, qoftë kjo e fundit me natyrë fetare, shkencore apo socio-etike. Mbi këto doktrina ose rrëfime besimi ata ndërtojnë një program, mbledhin së bashku të gjithë ata që besojnë në këtë program dhe përpiqen me të gjitha forcat politike dhe ushtarake në dispozicion të tyre për ta zbatuar këtë program doktrinar.

Duke folur në përgjithësi dhe politikisht, ky qëndrim lidhet me atë që mund të quhet "universalitet". Ky universalitet ekziston, pavarësisht nëse një individ emërohet si mjeshtër suprem nga i cili një lëvizje botërore merr ligjet e saj, apo nëse ajo bazohet në ide abstrakte.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

shoqëri ose në ndonjë teori të veçantë. Në të vërtetë, pesëmbëdhjetë shekujt e fundit të historisë evropiane tregojnë se të gjitha kombet lëvizin diku brenda një "filozofie botërore" të konceptuar universalisht dhe se të gjitha luftërat e mëdha midis kombeve ndoqën rrjedhën e tyre brenda një doktrine që kishte një karakter universal. Kjo doktrinë karakterizohej nga universaliteti fetar në "filozofinë botërore" katolike romake; dhe e njëjta karakteristikë ekzistonte në dogmën protestante, megjithëse në një formë të ndryshme dhe pavarësisht rezultateve individualiste; në sistemin e liberalizmit gjejmë një universalitet socio-etik, siç u predikua gjatë revolucionit francez; dhe ishte një universalitet nihilist që karakterizonte degën e lëvizjes marksiste, Komunizmin Botëror, i cili nuk njihte më kombësi dhe shtete, por vetëm një Bashkim të Republikave Socialiste Sovjetike, të cilit në çdo kohë do t'i shtoheshin Republika të tjera Sovjetike.

Ndryshimi vendimtar dhe radikal botëror-filozofik, siç e shohim sot, konsiston në bindjen tonë të fortë se lufta e ardhshme nuk do të ketë më të njëjtin karakter si më parë dhe se luftërat kombëtare nuk do të zhvillohen brenda ndonjë "filozofie botërore" të caktuar të një lloji universalist, por se këto luftëra do të zhvillohen brenda një "filozofie botërore" nacionaliste. Me fjalë të tjera: tendencat që më parë ishin thjesht shtetërore, bëhen më të gjera dhe konsiderohen nga një këndvështrim botëror-filozofik, duke u zhvilluar në një faktor vendimtar në rregullimin e jetës në konceptin e saj më të gjerë. Në fillim të epokës sonë të tanishme, sundimi i një kishe universale ishte elementi më i lartë fetar dhe politik. Kur ndodhi revolta e parë, dy konfesione fetare iu kundërvunë njëra-tjetrës. Në një fazë të mëvonshme të kësaj lufte, këta faktorë kryesorë u transferuan nga arena fetare në atë shtetërore-politike, e cila fillimisht mori formën e monarkisë dhe më në fund atë të një ideje republikane.

Në fund të shekullit të nëntëmbëdhjetë dhe fillim të shekullit të njëzetë, ne shohim se ideja e klasës qëndronte më lart në mendjet e miliona njerëzve. Dhe secili prej këtyre faktorëve të ndryshëm formonte parimin themelor politik të njërës prej partive të ndryshme, veçanërisht në Gjermani. Faktori kryesor i mesjetës përfaqësohej nga Partia e Qendrës; ideja dinastike nga ish-grupet konservatore; ideja ekonomike e bashkuar me idenë republikane nga partia demokratike; dhe ideja e klasës nga grupet marksiste. Në kundërshtim me të gjitha këto grupe që ekzistonin në Gjermani, Lëvizja Nacional Socialiste shpalli një faktor të ri, por megjithatë të vjetër, kryesor, domethënë - idealin e nderit kombëtar.

Të gjitha luftërat e katërmbëdhjetë viteve të fundit, deri në vitin 1933, janë zhvilluar nën këtë flamur. Megjithatë, nëse ai mori një forcë mistike, kjo ishte e mundur vetëm sepse një komb i madh, i vetëdijshëm për nderin e tij, kishte pësuar një kolaps, pas të cilit mbetej vetëm një vendim për t'u marrë. Ose grupet e vjetra politike duhej të toleroheshin edhe më tej si përfaqësues të filozofive të botës së vjetër, ose një filozofi e re politike e bazuar në parime të reja duhej krijuar si themel i jetës së popullit gjerman. Nuk kam nevojë të theksoj se ideja e Nderit Kombëtar nuk është një ide e re që lindi papritur; në të vërtetë, që kur ekzistonte një popull gjerman, i gjithë arti dhe letërsia e tij silleshin rreth tij. "Eposi i Hildebrandit", "Kënga e Nibelungen" dhe "Saga e Gudrunit" e vërtetojnë këtë, dhe kështu e bën e gjithë muzika heroike gjermane. Përveç kësaj, kjo ide ishte në rrënjë të kodeve ligjore të "Ligjeve Saksone" të vjetra gjermane dhe "Ligjit Civil" (Stadterecht) të cilat për shumë popuj u bënë themeli i shumë faktorëve që në fund të fundit prodhuan bashkimin. As nuk është e nevojshme të theksoj se ajo që po them këtu nuk ka për qëllim të jetë një referencë ose një kritikë ndaj kombeve të tjera.

Qëllimi im i vetëm është të shpjegoj se çfarë ka ndodhur këtu në Gjermani dhe të tregoj se në këtë rast nuk kemi të bëjmë me një nga shumë revolucionet, por me revolucionin vendimtar në
Historia gjermane kishte filluar: një revolucion që nuk filloi papritur, por një revolucion parimet e të cilit

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

mund të gjenden në Luftërat Fshatare Gjermane, në aktet ligjore të "Qyteteve të Lira" të vjetra, te Frederiku i Madh, te Udhëheqësit e Luftërave Çlirimtare Gjermane të vitit 1813 dhe te mendimtarët e mëdhenj në pikën e kthesës nga shekulli i tetëmbëdhjetë në atë të nëntëmbëdhjetë.

Dhe më lejoni të deklaroj këtu se ky nacionalizëm i zjarrtë gjerman nuk është në të vërtetë një kërcënim për nacionalizmin legjitim të popujve të tjerë, por përkundrazi, është pikërisht ky nacionalizëm gjerman i cili, me superioritetin e tij shpirtëror mbi të gjitha çështjet e tjera, mund të japë vetëm garancinë për atë ekuilibër të drejtë për të cilin dëshiron e gjithë bota. Shteti Autoritar, i bazuar sot në Lëvizjen Nacional Socialiste, është në gjendje të eliminojë një propagandë kulturore të pajustifikueshme midis njerëzve të racave të tjera, si dhe një zgjerim ekonomik të paligjshëm, i cili përndryshe mund ta çonte kombin gjerman nga konfliktet ekonomike në konflikte politike me kombe të tjera.

Nacionalizmi gjerman, një “filozofi botërore” e bazuar në racë dhe tokë, nuk është një dogmë e lidhur me universalitetin; as premisat dhe as përfundimet e saj nuk përfshijnë supozimin se duhet të ndikojë në kombe dhe raca të tjera dhe për këtë arsye të ndryshme. Nga ana tjetër, ne mendojmë se filozofia jonë përbën gjithashtu një kthim në një admirim të nderuar të Natyrës dhe ligjeve të saj. Prandaj, “filozofia botërore” Nacional Socialiste do të thotë për ne një largim të qëllimshëm nga ato forma të jetës kombëtare që nuk u japin rëndësinë e duhur karakteristikave të popujve dhe racave të ndryshme; një hedhje poshtë e atyre doktrinave kulturore-shkencore që pretendojnë se zbatohen në të gjitha kombet në mënyrë të barabartë; dhe së fundmi ne e shohim atë si një përpjekje për të arritur një vetëdije më të lartë dhe në të njëjtën kohë më të thellë të forcave tona lëvizëse në të njëjtat sfera. “Filozofia jonë e re botërore”, larg përçmimit të të tjerëve, është një element thelbësor në sjelljen e një respekti të vërtetë reciprok midis kombeve dhe kulturave.

Për këtë arsye, për shembull, Lëvizja Socialiste Kombëtare ka respektin më të madh për një racë dhe kushtetutë shtetërore krejtësisht të ndryshme, të dyja me karakteristikat e tyre të veçanta. Në dy kombet e mëdha të Lindjes së Largët shohim struktura që janë ndërtuar mbi themelet e tyre. Për ne, Japonia, historia e së cilës daton mijëra vjet më parë, është e admirueshme në shprehjen e saj fetare, në nënshtrimin e saj ndaj autoritetit shtetëror dhe përkushtimin e saj ndaj interesave kombëtare. Kombi kinez është zhvilluar gjithashtu nga një formë e "filozofisë botërore", ekonomisë dhe etikës sociale, e cila, megjithëse duket e copëtuar sot, mund të ringjallet ende. Dhe ne do ta shohim këtë përpjekje për t'u riorganizuar me të njëjtin interes dhe respekt që u japim të gjitha ambicieve fisnike të kombeve të tjera.

Është tipike që epoka e një zgjerimi praktikisht të pakontrolluar të shumë kombeve në të gjithë globin çoi në një konflikt dhe në realizimin e faktit se pas kësaj periudhe zgjerimi ekonomik, ka filluar një periudhë tkurrjeje. Në këtë periudhë çdo komb do të gjejë formën e tij të vërtetë. Se kjo luftë ekziston në të gjitha kombet pa përjashtim, demonstrohet nga përplasjet e dhunshme të një natyre sociale ose botërore-filozofike në të gjithë botën. Ato vërtetojnë ekzistencën e një mungese besimi pothuajse universale dhe tregojnë se veprimet e kombeve nuk drejtohen në fund të fundit nga një ide e përcaktuar mirë, por se një numër sistemesh të ndryshme po luftojnë për supremaci pa arritur në një vendim të qëndrueshëm.

Nëse i interpretojmë drejt shenjat dhe simbolet e politikës bashkëkohore, duket se lufta mendore e të gjitha kombeve përqendrohet në dëshirën për të zëvendësuar të gjitha sistemet që po zhvillojnë një luftë të pavendosur me një të veçantë prej këtyre sistemeve, ose me një sistem krejtësisht të ri që i tejkalon të gjitha.

Gjermania mund të ofrojë një shembull në këtë luftë botërore - dhe jo domosdoshmërisht një

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Një shembull shembullor - për të forcuar mundësinë që një zhvillim i ashtuquajtur "fatal" nuk është aspak i destinuar të përfundojë në Komunizëm, por që një vendosmëri e lindur nga një karakter i fortë mund të kapërcejë mënyrën e vjetër të të menduarit që nuk është më në përputhje me kushtet e sotme. Plebishiti i lirë dhe i fshehtë në Saar i ka treguar të gjithë botës se sa thellë koncepti i ri i jetës ka përshkuar të gjithë kombin gjerman pavarësisht të gjitha rrymave kundërshtare, të cilave iu lejua të ushtronin ndikimin e tyre pa asnjë pengesë. Ne vetë, të paktën, jemi të bindur se sistemi gjerman, në atë që pengon çdo interes privat politik ose ekonomik privat të fitojë pushtet, është i vetmi i aftë të përcaktojë për Rajhun Gjerman ato kufizime që janë thelbësore në interesat jetësore jo vetëm të Gjermanisë, por edhe të shteteve të tjera.

Kjo bën të mundur, për herë të parë pas shumë vitesh, të bëhet dallimi midis interesave private, qofshin ato kurrë kaq të forta, dhe interesave jetësore të kombit në tërësi. Në të njëjtën kohë, megjithatë, ne kemi mundësinë e një politike të jashtme të qëndrueshme të cilën e konceptojmë të jetë e një natyre të tillë që forcat natyrore lëvizëse të lidhura me jetën e kombeve të ndryshme nuk mund të drejtohen më arbitrarisht kundër njëra-tjetrës, por do të qëndrojnë krah për krah si në interes të kombeve individuale ashtu edhe në ato të një bashkëpunimi organik të të gjitha kombeve. Në këtë kompleks Fuqish të Mëdha, atëherë do të bëhet e mundur që kombet numerikisht më të vogla të mos jenë më instrument i egoizmit të ngushtë, por njësi të pajisura me të drejta të barabarta në aktivitetet organike midis Fuqive të Mëdha. Më lejoni të shtoj se kur flas për "kombe të vogla", unë aludoj vetëm në sipërfaqen dhe popullsinë e tyre dhe nuk dua të minimizoj në asnjë mënyrë rëndësinë e tyre intelektuale dhe kulturore.

Kështu, "filozofia botërore" e socializmit kombëtar dhe rilindja e idealit kombëtar krijojnë një koncept të ri të shtetit dhe ekonomisë kombëtare; një kontroll të ri shtetëror të mirërregulluar mbi individin, i cili vetëm mund të prodhojë liri të vërtetë, në kontrast të qartë me keqpërdorimin nga individët, i cili, në mungesë të kontrollit, preku shumë sfera të jetës, helmoi dhe korruptoi ndjenjat dhe mendimet e kombeve të tëra, në dëm jo të korruptuesve, por të kombeve.

Vendosja e një marrëveshjeje midis formave të ndryshme të jetës, marrëveshjet midis një Shteti autoritar që rregullon të gjitha degët e aktivitetit kombëtar dhe shteteve të tjera, dhe midis grupeve ("komplekse") të shteteve të formuara në këtë mënyrë dhe njësive të tjera të përcaktuara nga faktorë politikë, racor dhe gjeografikë - në kontrast me elementët e rastësishëm që karakterizuan shekullin e nëntëmbëdhjetë - e gjithë kjo përbën ndryshimin vendimtar të epokës sonë të tanishme. Dhe Socializmi Kombëtar është i përgatitur t'u shërbejë këtyre qëllimeve në interes të të gjitha kombeve. Kështu, ne zbulojmë se "filozofia e re botërore" ka një ndikim vendimtar në formësimin e mendimit politik dhe në fund të fundit në aktivitetin ekonomik dhe të politikës së jashtme.

Ne besojmë se konsideratat e paraqitura në këtë përmbledhje të shkurtër ia vlejnë të studiohen më nga afër nga këndvështrimi i zbatimeve dhe efekteve të tyre të mundshme praktike; duke pasur parasysh fjalët e një gjermani që luftoi për liri një shekull më parë: "Respekto atdheun e të tjerëve, por duaje tëndin".

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Fashizmi, Gratë dhe Demokracia
nga Norah Elam

"Përvoja tregon se në të gjitha vendet e sotme demokracia mund ta zhvillojë natyrën e saj lirisht, korrupsioni më skandaloz shfaqet pa e konsideruar askush si të dobishëm për të fshehur mashtrimet e · · tij. Demokracia është vendi i bollëkut i ëndërruar nga financuesit e paskrupullt."
- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO një cinik i vërtetë që jetoi luftën për votat e grave nga viti 1906 deri në vitin 1914, asnjë spektakël nuk është më zbavitës sesa entuziasti i pasluftës, obsesioni i të cilit duket të jetë rreziku i supozuar për gratë e fituara me të drejtë vote në një Britani fashiste.

Kjo përkujdesje e papritur i gjen mbështetësit e saj më këmbëngulës në vende të papritura, dhe ata që ishin kaq të hidhëruar kundër luftës së paraluftës sot kanë bërë një kthesë të plotë. Mbështetësit tanë të sapogjetur janë të pakrahasueshëm në vendosmërinë e tyre se grave nuk do t'u mohohet asgjë në parim, edhe nëse në praktikë atyre do t'u mohohen shumica e gjërave thelbësore për ekzistencën e tyre.

Për gruan që mori pjesë në atë betejë historike dhe, duke e konsideruar votën thjesht si një simbol, besonte se me ndihmën e saj një botë e re dhe më e mirë mund të ishte e mundur, ky lloj patronazhi është po aq i pakëndshëm sa ishte ai i një brezi më parë. Ajo mendon, dhe me një farë justifikimi, se është mashtrim që ata që në të gjitha ato vite të lodhshme nuk ngritën kurrë dorë për ta ndihmuar, por përkundrazi e përshkruanin si një virago pa seks ose një beqare të zhgënjyer, në orën e suksesit përpiqen të shfrytëzojnë seksin e saj në interes të një sistemi reaksionar dhe dekadent. Një paturpësi e tillë është e mundur vetëm sepse ata që i drejtohen asaj e kanë keqkuptuar plotësisht dhe ende e keqkuptojnë kuptimin e asaj beteje dhe e kanë interpretuar kërkesën për liri politike si një dëshirë për liri personale.

Ka ardhur koha kur parimet që qëndrojnë në themel të atij manifestimi të jashtëzakonshëm dhe të vendosur për ndryshim të rregullt, jo vetëm në pozicionin e grave, por edhe në qëndrimin e pranuar ndaj tyre, duhet të ripohohen.

Çfarë ishte, pra, ajo që fshihej nën nxitjen e zjarrtë që prekte zemrat e mijëra grave dhe udhëhiqte kokat e tyre në ato vite të stuhishme? Nuk ishte, siç e imagjinonin shumë njerëz, dëshira e ulët e interesit vetjak individual, as një luftë në emër të grave vetëm për seksin e tyre. Përkundrazi, nga udhëheqësit deri te më të përulurit e thjeshtë, ishte besimi themelor se në një botë të populluar nga burra dhe gra dhe nën një sistem politik që kontrollonte fatet e të dy gjinive, vendi që përjashtonte nga këshillat e tij ndikimin, pikëpamjen dhe talentet e më shumë se gjysmës së popullit të tij, do të ishte në atë masë i paaftë të hartonte sistemin më të mirë të qeverisjes. Nëse burrat ishin viktima të kushteve kaotike ekonomike, gratë vuanin bashkë me ta. Nëse kushtet shoqërore në të cilat burrat zgjasnin një ekzistencë pothuajse të pashpresë ishin të patolerueshme, ato ishin po aq të tilla edhe për gratë e tyre.

Duke parë përreth qyteteve të mëdha të vendit të tyre, nga veriu në jug dhe nga lindja në perëndim, ata panë kushte banimi për të cilat burra e gra bien dakord se ishin një turp për qytetërimin modern; duke parë tregun e punës, ata vështruan me ankth fantazmën e pasigurisë që përndjek punonjësin me pagë dhe që është e natyrshme në sistemin e vjetër. Në fushën politike, ata vunë re

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

se, si në politikën e brendshme ashtu edhe në atë të jashtme, punët po kryheshin në një mënyrë të tillë që të ngjallte tmerr në zemrën e çdo personi që interesohej thellë për Britaninë ose që e kuptonte dekadencën që kishte filluar tashmë të shkatërrohej mbi të gjitha partitë e Shtetit. Ata u ngritën për të kërkuar që gratë të thirreshin në kushte të barabarta me burrat, për të ndihmuar para se të ishte tepër vonë.

Kjo kryengritje ishte shkurt një sfidë ndaj antagonizmave të vjetra dhe një thirrje për bashkëpunim në trupin korporativ të Shtetit.

Në këtë koncept të qytetarisë praktike, lufta e grave i ngjan shumë filozofisë së re të fashizmit. Në të vërtetë, fashizmi është koncepti logjik, megjithëse shumë më madhështor, i çështjeve të rëndësishme të ngritura nga gratë militante të një brezi më parë. Pikat e ngjashmërisë nuk mbarojnë këtu. Lëvizja e Grave, ashtu si lëvizja fashiste, u zhvillua nën disiplinë të rreptë dhe i përshkonte të gjitha besnikërinë ndaj Partisë; mbështetësit e saj ishin nga çdo klasë dhe Parti. Ajo u bëri thirrje grave të harronin interesin vetjak; të hiqnin dorë nga avantazhet e vogla personale dhe privilegjet e pakicave të mbrojtura për të mirën e shumicës; dhe të qëndronin së bashku kundër padrejtësive dhe padrejtësive që ishin të natyrshme në një sistem kaq katastrofik për mirëqenien e racës. Ashtu si lëvizja fashiste, edhe ajo zgjodhi Udhëheqësin e saj, dhe pasi zgjodhi i dha atij Udhëheqësi autoritet absolut për të drejtuar politikën dhe fatin e saj, duke shfaqur një besnikëri dhe një përkushtim të patejkaluar kurrë në historinë e këtij vendi. Për më tepër, ashtu si lëvizja fashiste përsëri, ajo u përball me brutalitetin e rrugëve; talljet e kundërshtarëve të saj; keqkuptimet e atyre që ishin të prirur mirë; dhe mllefin e politikanëve. Ajo duroi urrejtjen ndaj qeverisë ekzistuese dhe së fundmi vetminë e qelisë së burgut dhe tmerrin e ushqyerjes me forcë. Folësve të saj që qëndronin në hapësirat e hapura dhe në qoshet e rrugëve iu mohua e drejta e fjalës së lirë; mbështetësve të saj që shisnin literaturën e tyre u pështynë dhe u shanë; delegacionet e saj u keqtrajtuan. Sufraxhetet u bënë sporti i çdo tërbimi që donte të merrte ligjin në duart e veta. Për ta bërë analogjinë më të saktë, asnjë shpifje nuk ishte shumë e ndyrë dhe asnjë shpifje shumë e ulët për t'u vendosur rreth karakterit moral të udhëheqësve të saj, ose qëllimeve dhe objektivave të grave që u detyroheshin besnikëri.

Kështu ndodhi që gratë e bashkuara në një shoqatë të tillë nuk kishin iluzione për parullat politike dhe partiake, dhe kur fjalët e shenjta "Demokraci" dhe "Liri Individuale" ishin një gjë e zakonshme në buzët e kritikuesve të tyre, ato kujtuan se këto gjëra bëheshin nën një Administratë Liberale dhe nga mbështetësit e një Partie që e kishte bërë sistemin demokratik kulmin e mençurisë së saj politike. Se nën të, ato klasifikoheshin me kriminelë, të çmendur dhe fëmijë. Ato argumentuan, dhe me një farë bindjeje, se nëse kjo ishte demokraci, atëherë gratë kishin pak për të shpresuar prej saj.

Përvoja e tyre si të jashtëligjshëm nga sistemi demokratik ishte asgjë në krahasim me atë me të cilën u përballën, kur e gjetën veten qytetarë të nderuar nën mbrojtjen e tij të dyshimtë.
Ata kishin fituar, është e vërtetë, të drejtën e lirisë individuale për një kohë shumë të shkurtër një herë në pesë vjet, por kur vendosën atë kryq fatal mbi fletën e votimit dhe mbyllën derën e kabinës së votimit pas tyre, që nga ai moment e gjetën veten plotësisht të pafuqishëm para makinës demokratike.

Edhe pse do të na thuhet se kjo ishte ajo për të cilën kishim luftuar, një reflektim i shkurtër do të tregojë se kjo konsiderohej vetëm si simbol. Gratë kurrë nuk bënë gabimin fatal të imagjinonin se, për shkak se burrat votonin, ato ishin domosdoshmërisht të lira. Është tipar i gruas së painteligjente sot të supozojë se një grua është e lirë sepse edhe ajo voton, ose se demokracia mund të ofrojë ndonjëherë diçka tjetër përveç shfrytëzimit të kujdesshëm dhe të organizuar të burrave dhe grave që e lejojnë atë të ekzistojë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Duke pasur parasysh të drejtën e votës në një bazë të kufizuar në fund të Luftës, grave iu dha gjithashtu e drejta e hyrjes në Parlament, dhe zgjedhjet në fund të vjeshtës së vitit 1918 u dhanë atyre mundësinë e parë. Sistemi i Partisë tashmë kishte filluar të tregonte shenjat e para të kalbjes, dhe sipas ligjit të paepur të drejtësisë ndëshkuese, Partia që kishte lindur demokracinë në Britani ishte në tërheqje të plotë para pasardhësve të saj mosmirënjohës. Megjithatë, gratë në valën e parë të triumfit të tyre iu drejtuan partive ekzistuese të asaj kohe ose si votuese ose si kandidate të mundshme.

Mosbesimi im ndaj politikës së partisë më bëri të hezitoja të kthehesha në këtë drejtim, dhe preferova të kandidoja si e Pavarur, duke u renditur së bashku me të gjitha kandidatet e tjera gra në këtë rast, përveç njërës. Përjashtim ishte Kontesha Markievicz e Sinn Fein, e cila, megjithëse një armike famëkeqe dhe e hapur e Britanisë, e gjeti një çështje krejtësisht të thjeshtë nën sistemin demokratik të siguronte zgjedhjet në Parlamentin e vendit për të cilin ajo ishte mburrur hapur se do ta shkatërronte, shpërbënte dhe diskreditonte. Ajo, nëse mbaj mend mirë, u kthye pa kundërshtar. Shembulli tjetër nuk ishte më inkurajues, pasi gruaja e parë që u zgjodh për një zonë zgjedhore angleze ishte një shtetase e lindur në Amerikë, e cila nuk kishte kredenciale për të përfaqësuar gratë britanike në Parlamentin e tyre, përveçse ishte martuar me një nënshtetas britanik i cili e gjeti veten të detyruar të shkonte në Dhomën e Lartë pas vdekjes së babait të tij. Kritikët e Lëvizjes së Grave, me një kënaqësi të vështirë për t'u fshehur, theksuan këtë zgjidhje dhe u përpoqën ta paraqisnin këtë zonjë si një shembull të mjerueshëm të papërgjegjshmërisë femërore. Nuk kishte pse të ishin kaq personale, sepse ajo nuk ishte as më e mirë dhe as më e keqe se çdo grua tjetër e zgjedhur në Dhomën e Komunave Britanike, si rezultat i viteve të përpjekjeve dhe luftës së grave militante. Është një fakt i trishtueshëm, megjithëse jo më pak i vërtetë, që zgjedhja e mëvonshme e grave të Partisë në Westminster nuk ka bërë asnjë ndryshim as për burrat dhe as për gratë, dhe megjithëse shumë gra të afta janë bashkuar me radhët e përfaqësuesve tanë të zgjedhur, ndikimi i tyre ka qenë krejtësisht i papërfillshëm në fatet e Britanisë ose të Perandorisë së saj. Ato, ashtu si kolegët e tyre burra, janë thjesht ingranazhe në rrotat e Partisë të sistemit demokratik, duke marshuar në hollet në çastin e Kamzhikut të Partisë, të pafuqishme para Juggernaut të makinerisë zyrtare që vazhdon, duke shtypur çdo iniciativë dhe pavarësi para saj, dhe duke e reduktuar çdo person që i detyrohet besnikëri në një shifër të thjeshtë për zbatimin e politikave dhe masave të saj. Dhe nëse kjo është e vërtetë për Parlamentin - dhe kush mund ta mohojë? - është edhe më e vërtetë për votuesen grua. Edhe ajo është e zënë në këtë sistem të paepur, një skllave e vërtetë e organizatës së saj të Partisë.

Atyre që e sfidojnë këtë, duhet t'u bëhet pyetja: Çfarë fuqie ka anëtarja grua ose votuesja grua, sipas sistemit aktual, për të ndryshuar ndonjë politikë të çdo qeverie të zgjedhur deri më tani? A pretendon admiruesi më entuziast i sistemit aktual se gratë, pavarësisht se cilës parti i përkasin, janë të kënaqura me pozicionin ekzistues të këtij vendi? A janë të gatshme të shohin që kushtet ekonomike, ku shifrat e punësimit kanë arritur një total të pabesueshëm prej dy deri në tre milionë, të mbeten të pandryshuara? A janë të kënaqura me spektaklin e atyre zonave të braktisura që ngjallin dëshpërim në zemrën e çdo personi të gjallë? A janë indiferente ndaj prishjes së zonave bujqësore dhe gjendjes së vështirë të industrisë bujqësore dhe të pashqetësuara për kushtet e tmerrshme të strehimit, të cilat të gjitha palët i dënojnë njësoj?

Duke iu kthyer fushës së gjerë të politikës perandorake dhe të jashtme, a mund të thuhet se pjesa më e madhe e grave britanike dëshirojnë të shohin shpërbërjen e Perandorisë, ose orientimin e politikës së jashtme aktuale të Qeverisë së supozuar Kombëtare, ku po bëhen pakte dhe angazhime në emrat e tyre dhe fshehurazi me armiqtë e deklaruar të këtij vendi, ndërsa në të njëjtën kohë ne po mbetemi të pambrojtur, jo vetëm për qëllime të mbrojtjes sonë të menjëhershme, por nëse lind nevoja për të respektuar këto angazhime? A e dimë vërtet se për çfarë po na sulmojnë?

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të përkushtuara; çfarë përfshin kjo politikë e sigurisë kolektive, apo cila është fuqia e ligë që e dikton atë? “Demokracia është vendi i bollëkut i ëndërruar nga financuesit e paskrupullt”, thotë Georges Sorel. A u kanë dhënë grave të drejta të plota ndonjë pushtet për të kontrolluar një politikë të brendshme apo të jashtme të diktuar me qëllim që ta bëjnë atë ëndërr realitet? Le të mbahet mend se kur të vijë koha për të paguar faturën, ne do të shtyhemi si dele në thertore, të pafuqishëm para rezultateve të këtyre politikave. Cila është vlera e të ashtuquajturës liri nëse nuk mund të na japë fuqinë për të ndryshuar këto çështje të rëndësishme?

Nëse është e vërtetë që votuesja mesatare grua nuk dëshiron asnjë nga këto gjëra, pse, nëse është e lirë nën sistemin demokratik, i lejon ato? Nëse ajo e zotëron këtë liri, a nuk është dyfish dhe trefish fajtore që i vuan ato për një orë më shumë? Ky është testi i pretendimit të saj për një rol përgjegjës në qeverisjen e vendit të saj. Nëse ajo ka fituar pushtetin dhe lirinë e nevojshme nën sistemin ekzistues, akuza se ajo është e paaftë të luajë rolin e një qytetari në punët e vendit të saj dhe në fakt është e papërshtatshme për përgjegjësi, vërtetohet plotësisht.

Asnjë nga këto gjëra nuk është e vërtetë. E vërteta do të gjendet në faktin se nuk ka liri as për burrat dhe as për gratë nën sistemin aktual të vjetëruar. Ajo që i pengon si burrat ashtu edhe gratë është se sistemi i Partisë është në kalbje, dhe kjo është më e dukshme që nga dhënia e të drejtës së votës për të rriturit nën një demokraci të pakufizuar. Në të gjithë botën ka filluar e njëjta dekadencë, me rrjedhën e pashmangshme të kohës dhe rrethanave, ndryshimi nga një botë varfërie në një botë me bollëk të pakufishëm e bën planifikimin e rregullt jo vetëm të domosdoshëm, por edhe jetësor për ekzistencën. Nën këto ndryshime, metodat e botës së vjetër janë të vjetëruara dhe duhet t'ia lënë vendin të resë. Nëse gratë duan të jenë të denja për vendin e tyre në këshillat e kombit, ato duhet të përballen si realiste me kushtet e reja të botës që po mblidhen rreth tyre. Herët a vonë ato duhet të zgjedhin. Vendimi është i rëndësishëm, sepse prej tij do të varet statusi i grave për një periudhë të konsiderueshme kohore. Prandaj, nuk është çështje e lehtë që ato të peshojnë mirë në peshore historinë e botës.

Gruaja ka dy rrugë të hapura. E para është që ajo duhet të vazhdojë të luftojë me sistemin në rënie të botës së vjetër, e kënaqur të jetë shërbëtore e politikanëve profesionistë të partive të ndryshme me të cilat ajo është e lidhur. Për këtë mund të thuhet se ajo i ka dhënë një provë të gjatë dhe besnike, dhe se nëse nën të do të kishte arritur ndonjë ndryshim praktik në drejtim të lirisë sociale, politike ose ekonomike, ajo ka dështuar në mënyrë të mjerueshme. Tani ajo duhet të shqyrtojë nëse faji qëndron tek ajo apo tek sistemi të cilit ajo ende i përmbahet. Në lidhje me këtë, ajo do të vërejë se partitë e veçanta po zhduken gradualisht. Partia Liberale ka kaluar në muzgun e së kaluarës; Partia Konservatore është në shpërbërje të shpejtë, dhe ne e dimë me sigurinë e Udhëheqësit të saj, se nuk ka shpresë që ajo të rifitojë pavarësinë e saj. I njëjti fat e pret Partinë Socialiste, pasi edhe ajo duhet të ecë përgjatë të njëjtës rrugë, e cila i ka zhytur dy partitë e tjera nën rërën lëvizëse të Demokracisë Sociale.

Prandaj, ajo duhet të kërkojë një sistem më të mirë; një sistem më në përputhje me kushtet moderne. Çfarë do ta zëvendësojë ndërtesën e lëkundur të së kaluarës?

Çdo student i politikës e kupton se çështja tani qëndron midis fashizmit dhe komunizmit. Për sa u përket grave britanike, komunizmi nuk është shumë tërheqës. Për të mos shkuar më tej, ai është filozofia e shkatërrimit dhe mohimi i instinkteve natyrore të feminitetit. Është antiteza e çdo parimi dhe praktike që gratë e vlerësojnë dhe e kërkojnë.

Fashizmi duket të jetë e vetmja zgjidhje. Ai ka brenda tij çdo parim që është veçanërisht i përshtatshëm dhe i adaptueshëm për gjenialitetin e karakterit britanik. Ai ofron liri dhe pavarësi të vërtetë për të gjithë njerëzit dhe

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

gra me vullnet të mirë ndaj këtij vendi. Në rast se nuk do të ketë ndonjë keqkuptim, do t'i përkufizojmë këto terma që përdoren kaq shpesh lirshëm, me fjalë me të cilat asnjë demokrat nuk do të grindet, sepse ato janë marrë nga ai apostull i demokracisë së pastër, John Stuart Mill.

"Qëllimi i vetëm", shkroi ai, "për të cilin njerëzimi është i detyruar individualisht ose kolektivisht të ndërhyjë në lirinë e veprimit të kujtdo prej tyre, është vetëmbrojtja. Qëllimi i vetëm për të cilin pushteti mund të ushtrohet me të drejtë mbi çdo anëtar të një komuniteti të civilizuar kundër vullnetit të tij është parandalimi i dëmtimit të të tjerëve."

Ky është pikërisht koncepti fashist i lirisë individuale, dhe është padyshim një koncept që, për sa i përket grave, u jep atyre çdo mundësi që ato mund të kërkojnë legjitimisht në statusin e tyre të ardhshëm si qytetare gra. Në asnjë sistem tjetër nuk mishërohen këto parime. Për më tepër, në mekanizmin e Shtetit Korporativ, Fashizmi u siguron grave një status të barabartë me burrat e tyre, sepse ai përmban brenda tij mjetin e vetëm me anë të të cilit ato do të jenë në gjendje të drejtojnë dhe kontrollojnë kushtet në të cilat do të jetojnë; kështu, vetëm Fashizmi do të përfundojë punën e filluar në emër të tyre nga gratë militante nga viti 1906 deri në vitin 1914. Përveç kësaj, ai do t'i shpëtojë ato nga atmosfera e prishur e korrupsionit të natyrshëm në sistemin e Partisë, dhe për herë të parë do të japë një mundësi, përmes mekanizmit të Korporatave të tyre të veçanta, të trajtojnë me njëfarë shprese suksesi ato çështje të mëdha që kanë të bëjnë kaq ngushtë me jetën e tyre dhe të fëmijëve të tyre.

Në fushën ekonomike, do të sigurojë siguri me pagë të barabartë për punë të barabartë, atë kockë të përjetshme. e grindjes që i ka ndarë gjinitë më dysh me rezultate kaq të tmerrshme për industrinë.

Në sferën sociale, ajo heq të gjitha barrierat klasore, ndërsa në sferën politike, ajo jep drejtësi dhe barazi për herë të parë në historinë e luftës së grave.

Dhe më e rëndësishmja nga të gjitha, fashizmi vjen për të lënë përgjithmonë fantazmën rrëqethëse të luftës, duke zhdukur shkaqet themelore, të cilat ekzistojnë dhe kanë ekzistencën e tyre në Internacionalizëm, një instrument i farkëtuar me qëllim që t'u mundësojë "financuesve të paskrupullt" të përfitojnë nga ajo "tokë e bollëkut" e quajtur "demokraci" për të cilën ata ëndërrojnë.

Për të mundësuar arritjen e të gjitha këtyre, fashizmi do të kërkojë që gratë, në mënyrë të barabartë me burrat, të ofrojnë një bashkëpunim të disiplinuar në bashkimin e një shteti të rregullt, dhe fashizmi me të drejtë do t'u ngarkojë të gjithë qytetarëve të shtetit përgjegjësinë dhe detyrën e punës në harmoni, jo në interes të ndonjë seksioni apo klase, por për të mirën e të gjithë popullit të tij. Ai do t'u bëjë thirrje grave, ashtu si burrave, për të nënshtruar të gjitha privilegjet individuale egoiste, në mënyrë që ata që janë më pak të fatlumë të mund të jenë të sigurt nga shfrytëzimi nën mbrojtjen e tij.

Ky është fashizëm. Gjithçka tjetër është mirazh. A mund të thuhet se gratë britanike nuk mund të ngrihen në këtë rast të madh në historinë e vendit të tyre? Ata që do t'u kërkonin atyre ta refuzonin këtë mundësi janë armiq jo vetëm të grave, por të gjithë progresit dhe të qytetërimit. Ato gra që i duruan sprovat e luftës së madhe të ditëve të para luftës, të paktën kanë fituar të drejtën për të sfiduar njerëzit që do t'i skllavëronin përsëri në nënshtrimin e së kaluarës dhe do t'i lidhnin brenda një sistemi që u mohon të gjithave mundësinë për të luajtur një rol të ndershëm në riorganizimin e nevojshëm të vendit të tyre. Gratë britanike nuk kanë dështuar kurrë ose nuk kanë lëkundur kur Britania ka pasur nevojë për to. Edhe ato, me burrat e gjeneratës së tyre, do të ngrenë lart flamurin e fashizmit britanik dhe, duke e mbajtur atë lart mbi trazirat dhe grindjet e ndyra të sistemit të Partisë, do ta përshpejtojnë atë ditë që do ta shohë kombin e tyre të rilindë. Në atë orë triumfuese, ato do të kenë fituar vërtet të drejtën krenare për t'i bërë homazh një Britanie të Madhe të rigjeneruar dhe për t'u prehur më në fund brenda Paqes, Sigurisë dhe Prosperitetit të Popullit të saj Sovran.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Precious Acres

nga Jorian Jenks

T Personat që mund të tundohen të supozojnë se, meqenëse Britania nuk ka politikë tokësore, ajo nuk ka probleme me tokën, do të bënin mirë t'i shqyrtonin me kujdes këto fakte shqetësuese.

Me përjashtim të Belgjikës dhe Holandës, Britania është vendi me popullsinë më të dendur në botë; dhe meqenëse përqindja e tokës natyrisht jopjellore (p.sh., malore) është shumë më e lartë në këto ishuj sesa në Vendet e Ulëta, duket e padiskutueshme që ne kemi më pak tokë prodhuese ushqimore për frymë sesa çdo vend tjetër.

Britania është i vetmi vend i civilizuar në botë pa një politikë të vendosur për ruajtjen, bonifikimin dhe përmirësimin e tokës. Asnjë qeveri nuk ka ndërmarrë asnjë hap për të kontrolluar humbjen vjetore të tokës bujqësore, e cila tani arrin në mbi 2 milionë hektarë, ose 7% të totalit, që nga përfundimi i Luftës së Madhe.

Britania është unike për nga përqindja e lartë e popullit të saj që është i shkëputur nga çdo kontakt me tokën e tyre amtare, si dhe për nga përqindja e lartë e ushqimit të ndenjur dhe të konservuar në dietën kombëtare. Shkencëtarët po fillojnë të zbulojnë rezultatet e këtij artificialiteti në aspektin e kequshqyerjes, çrregullimeve nervore dhe trazirave sociale.

Një vëzhgues i huaj mund të falet nëse arrin në përfundimin se ne po përpiqemi, në mënyrën tonë të çoroditur britanike, ta bëjmë veten subjekt të një eksperimenti shumë të rrezikshëm, domethënë, të zbulojmë nëse jeta kombëtare mund të mbahet shëndetshëm në një komunitet tërësisht të urbanizuar dhe praktikisht parazitar, i varur për nevojat e jetës nga përpjekjet dhe vullneti i mirë i kombeve të tjera. Ai mund të supozojë më tej se një situatë kaq e pasigurt na është imponuar nga klima e keqe ose varfëria e tokës sonë. Dhe qëndrimi i tij ndaj nesh do të ishte më tepër një keqardhje sesa një admirim.

Sa e dhimbshme është atëherë të rrëfesh se kjo situatë alarmante buron nga një shkak, dhe vetëm një shkak, domethënë neglizhenca e pandjeshme dhe e vazhdueshme e parimeve kryesore. Le të mos gabohemi në këtë. Klima jonë nuk është e keqe; përkundrazi, është një nga më të qetat në botë. Toka jonë nuk është e varfër; përkundrazi, është, mesatarisht, një nga më produktivet në botë. Por ne kemi, për mëkatet tona, një sistem politik që refuzon të shohë më tej se zgjedhjet e ardhshme, i cili është i mbuluar nga çdo interes i fshehtë me një sëpatë për të bluar dhe çdo ekonomist i gabuar me një reputacion akademik për të ruajtur.

Është gabimi më i thellë të supozojmë se është fati ynë natyror të jemi prodhues, transportues dhe bankierë për pjesën tjetër të botës dhe se një situatë e tillë nënkupton një kontribut të vazhdueshëm të lëndëve të para dhe ushqimit. Sigurisht, për një periudhë të shkurtër, kjo hipotezë u bë e ngjyrosshme nga fakti se një sërë rastësish fatlume na dhanë një fillim të konsiderueshëm mbi kombet e tjera në zhvillimin e atyre shërbimeve për të cilat bota në atë kohë ishte e përgatitur të paguante pothuajse çdo çmim. Por ardhja e shpejtë dhe pothuajse universale e nacionalizmit industrial dhe financiar ka rrëzuar monopolin tonë të përkohshëm dhe e ka bërë hipotezën jo vetëm të paqëndrueshme, por edhe absolutisht të rrezikshme. Sa më gjatë t'i përmbahemi asaj, aq më pak të aftë jemi të përballemi me faktet e jetës moderne. Çdo gjest drejt "rimëkëmbjes së tregtisë ndërkombëtare" të pakthyeshme shtyn ditën e pashmangshme të llogaridhënies kur duhet të qëndrojmë në këmbët tona dhe të bëjmë një bilanc të gjendjes sonë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

burime.

Meqenëse është burimi kryesor i nevojave jetësore, zhvillimi i tij i kujdesshëm dhe i ndriçuar është një parakusht i prosperitetit kombëtar. Meqenëse është një trashëgimi kombëtare, kulturore ashtu edhe materiale, ruajtja e tij është një detyrë solemne kombëtare.

Vlen të kujtohet se deri në kohët relativisht moderne këto fakte njiheshin përgjithësisht, megjithëse jo gjithmonë interpretoheshin saktë. Pronësia e tokës konsiderohej se jepte jo vetëm privilegje të mëdha, por edhe përgjegjësi të mëdha, sociale, si dhe monetare. Klasat sunduese përbëheshin pothuajse ekskluzivisht nga familjet e pronarëve të tokave. Bujqësia njihej si industria e madhe bazë dhe mirëqenia e saj ishte një çështje me rëndësi kombëtare.

Vetëm kur një aristokraci e varfër tokash u zëvendësua nga plutokracia e re dhe kryesisht e huaj që lindi nga financat kaotike të periudhës napoleonike, qëndrimi kombëtar ndaj tokës pësoi ndonjë përkeqësim serioz. Dhe vetëm kur kapitalizmi viktorian i eksportit filloi të tërhiqte të ardhurat e tij të mëdha nga importi, bujqësia britanike dështoi të mbante hapin me zhvillimin e manifakturës britanike. Por, sapo u vendos doktrina se fitimet e kapitalit të organizuar janë masa e prosperitetit kombëtar, bujqësia e paorganizuar mund të kërkonte më kot nga Westminster për ndihmë ose udhëheqje.

Dhe kështu sot, një studim i fshatit britanik është pothuajse një studim i një qytetërimi të zhdukur. Rrugica të thella që nuk kanë mbajtur rrota për një brez, gardhe të gjera që nuk kanë parë hekur për një dekadë, gjurmë të lashta plugjesh ende të dukshme në kullota me bar të dendur, hambare dhe shtëpiza në çdo fazë të prishjes, kisha të ndërtuara për kongregacione pesë herë më të mëdha se famullitë e sotme, mullinj uji të heshtur dhe çifligje që po shkatërrohen: të gjitha flasin për një popullsi rurale të humbur që dikur merrej aktivisht me detyrën më burrërore.

Sigurisht, është e vërtetë që toka më e mirë ende kultivohet, dhe shpesh kultivohet mirë, megjithëse numri i atyre që kanë një interes të drejtpërdrejtë në të zvogëlohet vit pas viti. Dhe këtu e atje gjen aventurierë të guximshëm që vënë gjithçka në lojë me derra ose shpendë, fruta ose qumësht. Por mbi një pjesë të madhe të fshatit varet plaga e metodave dorë më gojë, të lindura nga mungesa e besimit dhe të shprehura në kullota të lëna pas dore të mbushura me bagëti të parëndësishme. Kaq apatike është atmosfera saqë edhe ndërhyrjet e kota dhe të pakëndshme të ndërtuesit spekulativ pranohen mezi me pakënaqësi që një përdhosje e tillë do të kishte ngjallur disa breza më parë.

Është e rëndësishme të kuptohet shkalla e dëmit që i është bërë një pasurie kombëtare të pazëvendësueshme. Teorikisht, toka është e pashkatërrueshme, përveç nëse, sigurisht, ajo përmbytet nga deti, një proces që, rastësisht, mund të shihet në disa pika në vijën tonë bregdetare. Por asaj mund t'i ndodhin disa gjëra që do ta bëjnë atë praktikisht të padobishme nga pikëpamja e prodhimit të ushqimit, dhe kjo është pikëpamja më jetësore për kombin.

Në radhë të parë, toka e kultivuar, qoftë e punueshme apo kullotë, mund të zhytet shpejt në një gjendje të braktisur në të cilën nuk prodhon gjë tjetër veçse një korrje të pakët për bagëtinë dhe delet e magazinuara, dhe madje edhe ato mbeten të pakta nëse lepujt mbërrijnë të parët. Rritja ogurzezë e sipërfaqes së kthyer si "kullota të ashpra" gjatë një periudhe kur zona e kultivuar është zvogëluar vazhdimisht tregon mjaft qartë se çfarë ka ndodhur. Pjesa më e madhe e kullotave tona të ashpra janë, sigurisht, maja malesh dhe toka moçalore. Por e gjithë rritja e fundit, dhe shumë më tepër përveç kësaj, përbëhet nga tokë e përmirësuar e një lloji që do të kultivohej në çdo vend tjetër evropian apo edhe në Zotërimet tona, por që nuk mund të kultivohet këtu përballë neglizhencës së vazhdueshme zyrtare.

Politikanë të tipit Inskip si ne që besojmë se kjo tokë e braktisur mund të sillet në ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

prodhimi në një emergjencë. Me sa duket, përvojat zhgënjyese të luftës së fundit nuk i kanë mësuar ata se toka nuk mund të nxitohet papritur në produktivitet duke e ngacmuar atë me disa traktorë dhe pak punë të pakualifikuar. Bonifikimi i tokës është një punë shumë e kualifikuar që kërkon disa vite punë të duruar përpara se të arrihen rezultate. Mund të përfshihet shumë mirë në një politikë bujqësore afatgjatë; por si një mjet për prodhimin e ushqimit në një emergjencë është praktikisht i pavlerë.

Së dyti, operacionet e ndërtimit, qofshin ato banesore apo industriale, përdorin një sasi të madhe toke çdo vit dhe sterilizojnë plotësisht aq sa përdorin në të vërtetë. Që nga viti 1929, vetëm Anglia dhe Uellsi kanë humbur 421,000 akra tokë bujqësore, nga të cilat vetëm 159,000 akra janë rishfaqur si kullota të ashpra; pothuajse të gjitha 262,000 akra të mbetura kanë kaluar në gojën e ndërtuesit, pjesa më e madhe e të cilave është tokë e punueshme pjellore dhe e sheshtë në një gjendje të lartë kultivimi.

Duhet të mbahet mend se humbja e tokës bujqësore nuk ndalet vetëm në zonën e zënë nga fabrikat, shtëpitë dhe kopshtet. Duhet të sigurohen rrugë dhe terrene rekreative, dhe gjithmonë, veçanërisht në zonat e zhvilluara rishtazi, ka blloqe të mëdha toke të shkreta. Për më tepër, toka bujqësore në periferi të një zone të ndërtuar ose toke bujqësore e cila është spërkatur, në mënyrën moderne, me banesa të izoluara, vuan ndjeshëm. Harabelat dhe minjtë vijnë me mijëra; portat dhe gardhet shemben; qentë endacakë ngacmojnë bagëtinë dhe dëmet e vogla rriten jashtëzakonisht shumë. Me ardhjen e transportit të lirë rrugor dhe shtytjen pasuese të zhvillimit periferik, zona e prekur kështu, megjithëse ende e kthyer si tokë bujqësore, duhet të arrijë në qindra mijëra hektarë.

Është e pamundur t'i shpëtosh përfundimit se Britania po e shpërdoron trashëgiminë e saj kombëtare në një kohë kur rrjedha e ngjarjeve botërore po e bën të një rëndësie jetike që ajo të ruajë çdo akër tokë. Ata që mund ta konsiderojnë këtë një deklaratë alarmante këshillohen të studiojnë me kujdes veprën e fundit të Profesor RG Stapledon, *Toka; Tani dhe Nesër.* Autoriteti konsideron se "akrat tona bujqësore po pakësohen me shpejtësi, dhe në mënyrë të pashmangshme duhet të pakësohen, dhe, nëse nuk merret ndonjë vendim për sipërfaqen minimale që duhet të mbahet me çdo kusht për prodhimin e ushqimit dhe nuk ndërmerren veprime të përshtatshme, jo më shumë se dyqind vjet më vonë mund të shohin tokat bujqësore të Anglisë të reduktuara në gjysmë".

Dyqind vjet mund të duken një kohë e gjatë, por a ka ndonjë njeri mjaftueshëm të guximshëm për të sugjeruar se fëmijët tanë, e lëre më nipërit dhe mbesat tona, do të jenë në gjendje të marrin furnizime të pakufizuara ushqimore nga Amerika dhe Antipodet? A dëshirojmë të hyjmë në histori si brezi që shkatërroi trashëgiminë kombëtare dhe i la pasardhësit tanë të përballen me problemin elementar të urisë? Kapitalizmi viktorian i eksportit na ka lënë trashëgim Zonat e Vështira; a duhet të jemi përgjegjës për një sërë të re Zonash të Shpërdoruara?

Një shqyrtim i mëtejshëm i aspekteve ushqyese dhe ekonomike të problemit tonë të tokës do të na çonte thellë në një diskutim mbi shumë funksionet e bujqësisë si një pjesë integrale e jetës kombëtare.
Prandaj, është e nevojshme të ndërpresim diskutimin për aspektin kulturor po aq të rëndësishëm.

Është e vërtetë se ky aspekt po merr tashmë njëfarë vëmendjeje në një mënyrë spazmatike dhe të njëanshme nën lëvizjen e planifikimit urban. Por vetë emri i kësaj lëvizjeje zbulon kufizimet e saj. Një komunitet i cili është inkurajuar të harrojë rëndësinë e bujqësisë së tij dhe t'i konsiderojë furnizimet e importuara ushqimore si një fenomen natyror, ka filluar ta konsiderojë fshatin thjesht si një shtesë të qyteteve, një lloj parku publik të lavdëruar. Në të vërtetë, ekziston një rrezik i madh që Anglia rurale të bëhet një "hapësirë e hapur" pa karakter në të njëjtën mënyrë që një pjesë e madhe e Qarqeve Home është bërë një periferi kopshti pa tipare dalluese.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Dëshira e lindur e një populli të urbanizuar për t'u larguar nga atmosfera e zhurmshme dhe e ndotur e qyteteve të tyre nuk mund të ngjallë gjë tjetër veçse simpati. Që këta njerëz do ta kalojnë me gëzim gjysmën e së dielës duke gëlltitur tym benzine në një rrugë kryesore të mbushur me njerëz, në mënyrë që gjysmën tjetër ta kalojnë në ajër të pastër, është jashtëzakonisht domethënëse. Gjynah është se kaq shumë prej tyre duken të paaftë të shijojnë frytet e sipërmarrjes së tyre pa e prishur atë.

Sepse fshati nuk mund ta përmbushë funksionin e tij kulturor nëse nuk i lejohet të ruajë karakterin e vet, dhe ky karakter është i pandashëm nga funksioni i tij material ose bujqësor. Qyteti nuk mund t'i shpëtojë qytetit, nëse e merr qytetin me vete, ashtu siç intelektuali nuk mund t'i japë mendjes së tij një pushim, nëse i merr argumentet e tij me vete në shëtitjet e tij në fshat. Pamja e një fshati të periferizuar nga ata që kanë ardhur për të "jetuar në fshat" është po aq patetike sa pamja e një grupi intelektualësh që ecin përpara me një valë të plotë bisedash, ndërsa përreth tyre ka dhjetë mijë aktivitete më interesante dhe të rëndësishme se të tyret. Siç e tha një fermer jo shumë kohë më parë, "Nuk më shqetëson aq shumë që ecin nëpër fushat e mia. Nuk më shqetëson aq shumë që i ushtrojnë qentë e tyre budallenj me shpenzimet e mia. As nuk më shqetëson që ngjiten mbi portat që një fëmijë mund t'i hapë. Por kur mendoj se kanë ecur mbi dy milje tokë të mirë bujqësore dhe kurrë nuk kam menduar të shikoj se çfarë po ndodh, ndiej se mirësjellja ime është shpërdoruar."

Ajo që mund ta quajmë qëndrim "park publik" gjen shprehje në mënyra më serioze sesa indiferenca ndaj aktiviteteve rurale. Ashtu si iriqi mendon se nuk është dëm të hedhë gurë te rosat kur kujdestari nuk po shikon, ashtu ka mijëra të rritur të arsimuar që nuk shohin asnjë dëm në shkelje të vogla të pronës kur ka pak ose aspak shanse zbulimi. Dhe efekti kumulativ i shkeljeve të vogla të pronës po krijon një situatë të pakëndshme në lagjet e preferuara nga ata që arratisen nga qyteti.

Në Gjermani, pemët frutore mbillen në gardhe buzë rrugës dhe toka kultivohet deri në skajin e metalit. Në Angli, një procedurë e tillë është krejtësisht e pamundur, sepse pemët do të zhvisheshin nga grupe të organizuara bastisjesh dhe të korrat do të shkeleshin sa një zinxhir. Britaniku nuk është domosdoshmërisht më pak i ndershëm ose më shkatërrues se gjermani; ai thjesht është de-ruralizuar në një masë të tillë saqë ndjenja e tij e vlerave dhe kodi i tij i sjelljes morale pushojnë me shtyllën e fundit të ndriçimit. Personat që do të tronditeshin nga ideja e vjedhjes së një lapsi me qindarka nga banaku i një dyqani nuk do të shohin asgjë imorale në thyerjen e gjysmë duzine gardhesh për të vjedhur kërpudha.

Fshati ka kaq shumë pasuri të vërteta për t'u ofruar vizitorëve të tij, saqë mënyra më e dukshme për të kapërcyer tendencat e tanishme të mjerueshme është t'u tregojmë njerëzve se ku qëndron kjo pasuri. Edhe tani ka shumë që mund ta vlerësojnë dhe e vlerësojnë balsamin shërues të vetmisë, rehatinë shpirtërore të paqes dhe sigurisë, interesin tërheqës të fushave dhe pyjeve në ndryshim të vazhdueshëm; por të gjithë janë shumë pak.
Askush nuk do ta dëmtojë ose shëmtojë me dëshirë atë për të cilën ndien një interes të fortë personal, dhe hapi i parë drejt ruajtjes së fshatit është një nxitje kombëtare drejt zhvillimit të asaj që Profesor Stapledon e quan "mendësi rurale".

Një qeveri fashiste natyrisht do të duhet të përballet me problemin e tokës në tërësinë e tij, sepse toka është një nga bazat mbi të cilat është ndërtuar koncepti i saj i kombësisë së gjallë. Në të vërtetë, politika e saj e deklaruar e zhvillimit bujqësor do të krijojë vetë një problem urgjent duke stimuluar aktivitetin spekulativ në tregun e pasurive të paluajtshme, dhe ky aktivitet do të duhet të trajtohet seriozisht përpara se politika bujqësore të mund të zhvillohet plotësisht.

Qëndrimi fashist ndaj tokës mund të paraqitet në disa fjali.

Toka nuk duhet të konsiderohet më si një mall spekulativ. Vlera e saj duhet të vlerësohet në mënyrë të drejtë dhe çdo rritje duhet të ndahet nga ata që kanë ndihmuar në krijimin e saj, përfshirë edhe

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Shteti.

Shfrytëzimi i tokës duhet të jetë objekt i një planifikimi të kujdesshëm kombëtar afatgjatë. Për aq sa është e mundur, aktiviteti ndërtues duhet të kufizohet në zona me vlerë të ulët bujqësore.

Pronësia e tokës duhet të jetë sa më e përhapur që të jetë e mundur, me qëllim një numër të madh pronash të vogla dhe të sigurta familjare. Megjithatë, kjo do të sjellë edhe përgjegjësi, dhe ata që e keqpërdorin tokën e tyre do të konsiderohen si armiq socialë.

Qasja publike në tokë duhet të përmirësohet nëpërmjet zgjerimit dhe përcaktimit më të mirë të shtigjeve fushore, vendeve të kampingut dhe vendeve të ndalimit buzë rrugës. Në të njëjtën kohë, ligji i shkeljes së ligjit duhet të rishikohet dhe komunitetit rural duhet t'i jepet mbrojtje më e mirë kundër ndërhyrjeve dhe dëmtimeve. Ndoshta mund të jetë e nevojshme të krijohet një trup rojesh.

Lufta duhet të zhvillohet kundër dëmtuesve të tillë si lepujt, sorrat dhe pëllumbat; dhe ndërsa nuk do të ketë diskriminim ndaj sporteve në fushë, sporteve të tilla nuk duhet t'u lejohet të ndërhyjnë as në aktivitetet bujqësore dhe as në ato rekreative.

Publiku duhet të edukohet për të respektuar dhe vlerësuar fshatin dhe për të treguar një interes inteligjent për aktivitetet e tij.

Ne si racë nuk jemi shumë të dhënë pas sentimentalizmit për tokën. E përdorim fjalën Atdhe, por rrallë, Atdhe kurrë. Një shekull liberalizmi *laissez-faire* dhe konservatorizmi financiar ka krijuar një qëndrim të komercializuar dhe të paarsyeshëm ndaj tokës sonë.

Megjithatë, Britania e ëndrrave tona, mishërimi fizik i shpirtit tonë kombëtar, nuk është një Britani rrugësh dhe fabrikash apo edhe parqesh dhe ndërtesash publike, por një Britani luginash të qeshura dhe kodrash të larta, fushash të lëruara dhe shtëpish të rehatshme. Një qytet është një qytet në të gjithë botën; dhe qytetet e botës po priren çdo vit drejt standardizimit. Por Britania rurale është veçanërisht e jona, e pandashme nga karakteri ynë kombëtar. Ne duhet ta ruajmë atë me xhelozi, jo në atmosferën muzeale të një Stratford-on-Avon, por në fuqinë natyrore të produktivitetit.

Pak prej nesh janë më shumë se disa breza larg tokës. Pak riedukim nga shtypi dhe radioja do të na bënte përsëri fshatarë, të paktën në momentet tona të kohës së lirë: jo edukimi i mësuesit profesionist, "bujqësia" e të cilit përbëhet nga shkenca elementare të dobishme, por disi të zymtë, por edukimi që do të na dërgonte në rrugicat dhe shtigjet fushore me sy hapur dhe mendje kureshtare. Një hyrje në historinë dhe jetën e përditshme të fshatit jo vetëm që do ta inkurajonte qytetarin të vlerësonte problemet e bujqësisë, por do t'i investonte daljet e tij rurale me një interes tërheqës. Mendësia inteligjente rurale mund të bëhej antidoti më i mirë i mundshëm ndaj stresit të jetës urbane, sepse Nëna Tokë mund të ofrojë ngushëllim për shpirtin, si dhe për trupin.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Berchtesgaden i Hitlerit një idil i Gjermanisë së Re nga Joan Morgan

EVEN nëse e njihni mirë Bavarinë, dhe edhe nëse mbani mend se Wittelbahët me gjithë Bavarinë dhe Führer me gjithë Gjermaninë për të zgjedhur zgjodhën Berchtesgaden për shtëpitë e tyre verore, asgjë nuk ju përgatit plotësisht për këtë vend që arrin të jetë në të njëjtën kohë zemra e Bavarisë së vjetër dhe shpirti i Gjermanisë së re. Gjithçka që keni ëndërruar për Bavarinë në formën e saj më përrallore dhe Nacionalsocializmin në formën e tij më të mirë është e ngjeshur në këtë qytet tregu të rrethuar nga malet që krenohet me pothuajse të njëjtën popullsi sa blloku më i ri i apartamenteve të Londrës.

Pasi treni largohet nga Bad Reichenhall, ai shkon gjithnjë e më thellë në male derisa të ndjesh se ato do të të mbështjellin plotësisht ndërsa ngjitesh në luginën e thellë që është një copë e Gjermanisë e shtyrë drejt Austrisë. (Është e mundur, dhe mjaft emocionuese, të ecësh deri në Austri në cilindo nga tre drejtimet.)

Përshtypja e parë është ajo e lëvizjes. Të gjithë, që nga mosha dy vjeç e lart, janë në një lloj pritjeje. Qoftë kjo për shkak të lartësisë, humorit të mirë bavarez apo faktit që Fyhreri mund të kalojë me makinë në çdo moment, unë nuk e kam zbuluar kurrë; fakti mbetet se ajri përvëlon nga gjallëria.

Këtu në këtë mjedis të adhurueshëm muzikor-komedi, Nacional-Socializmi duket shumë argëtues.
Përveç takimeve të rastit, të cilat janë të thjeshta dhe çuditërisht frymëzuese, nuk je aq i vetëdijshëm për seriozitetin e thellë mistik të gjithë kësaj; për madhësinë e detyrës së kryer dhe të detyrës që të pret.

Ndjen se SS-të me uniformën e tyre tërheqëse, kontaktin me Fyhrerin dhe një jetë të shëndetshme në një mjedis të këndshëm është një profesion shumë i këndshëm, dhe SS-të janë me të vërtetë një organizatë e shkëlqyer, e hapur për të gjitha moshat dhe klasat mbi bazën e përbashkët të patriotizmit.

Këtu, më shumë se kudo tjetër në Gjermani, sheh se si të gjithë, që nga anëtari më i vjetër i SS-ve deri te fëmija më i vogël që shet medalje Ndihme Dimërore, kanë një interes në vend; askush nuk vuan nga agonia shpirtërore shkatërruese e të ndjerit i padëshiruar. Çdo arritje është arritja e tyre; çdo pengesë është e tyre. E kupton se si Nacional-Socializmi, duke rikthyer shpresën, duke rigjallëruar besimin në të ardhmen e vendit të tyre, u ka dhënë njerëzve diçka për të jetuar.

Jeta shekullore e vendit vazhdon si gjithmonë, plus Nacional Socializmin; dhe për këtë arsye, jeta në Berchtesgaden është një shfaqje pa ndërprerje. Kur perdja bie për një akt, një tjetër ngrihet. Dëgjon një gumëzhitje monotone përtej dritares tënde që vërshon njëqind gra fshatare me veshje kombëtare me palltot e vogla të thurura të zeza-jeshile-të kuqe që i quajnë Berchtesgadners. Me to është një prift, dhe ato lëvizin ngadalë, duke kënduar, me sy të ulur. Më vonë dëgjon zërat e mprehtë të BDM-ve të reja (vajzave të Hitlerit) që marshojnë me palltot e tyre të shkurtra kafe, ose një trupë Hitler Jugend, djem të mëdhenj virgjërorë që mbajnë flamuj. Gjithmonë ka një këngë marshimi në ajër.

Kur gjithçka tjetër dështon, ata bëjnë stërvitje zjarri. Njëqind zjarrfikës (ose një për çdo tridhjetë banorë) me tunika, helmeta dhe uniforma plus-four performojnë me guxim para dritares suaj. Megjithatë, e diela është dita e duhur. Në Markt Platz, që është kulmi i qytetit, fshatarët mblidhen; burrat, duke konkurruar me njëri-tjetrin në pafundësinë e furçave me kapelat e tyre të gjelbra, në njërën anë të shatërvanit ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

me luanin e tij bavarez, nga ana tjetër gratë me kapele të zeza të sheshta të ulura mbi kurora me gërsheta. Në orën dhjetë, ato ndalen për birrë dhe salçiçe në supë në Neuhaus (vëllai i vogël i Hofbrauhaus) me kopshtin e birrës nën pemët e gështenjës, ku ata ajrosin shtratin tuaj në gardhin e Wittelsbach Schloss, *birrë* me gemütlichkeit-in e saj të pakrahasueshëm, ku udhëheqësit e partisë takohen me udhërrëfyesit; qendra jetësore e një qyteti jetësor.

Grand Hotel, mjaftueshëm madhështor për këdo. Kurhaus me orkestrën e tij të shkëlqyer dhe artistët vizitorë nga Mynihu. Teatri Fshatar, me zgjuarsinë e tij të papërpunuar dhe muzikën tërheqëse. Janë vendet e vallëzimit; Hofschaffer me atmosferën e tij intime, dyshemenë e tij të mbushur me shami xhepi përtej ëndrrave të një *kryehoteli londinez,* dhe Kur Cafe, ku djemtë gjigantë dhe elegantë të Truprojës SS kërcejnë në atë që dikur ishte një vilë Mbretërore e Shtëpisë së Bavarisë. Janë artistët, Fritz Richter me gdhendjet e tij të çuditshme të frymëzuara në dru, dhe një nga piktorët e peizazhit të klasit të parë të shkollës moderne alpine.

Për të dalë në shesh: së pari, është shtëpia e Fyhrerit, në majë të botës, me një mur xhami që shikon drejt një procesioni malesh, e vendosur në një vend aq të pjerrët sa duket sikur është mbështetur prapa. Shtëpia dominon luginën ashtu si Fyhreri dominon qytetin.

Atje është Konigsee, liqeni më i bukur alpin, me gjelbërimin më të thellë me male të pjerrëta që e rrethojnë nga të gjitha anët. Atje është Zauberwald, një pyll magjik, ku përroi nga Hintersee rrjedh me shpejtësi përmes shkëmbinjve të gjelbër e të butë.

Ekziston miniera e kripës ku (në këtë vend uniformash) visheni me një tunikë të zezë dhe pantallona të bardha plus katër (gjë që nuk është aq *elegante* dhe e përshtatshme sa duket) dhe zbrisni me rrëshqitëse deri në një liqen nëntokësor me një gjerdan dritash dhe një svastikë në fund. Ekziston edhe Schloss Platz me memorialin e saj të luftës.

Janë livadhet alpine me vargun e ngjyrave të Natyrës, rozë një javë, blu dhe të verdhë javën tjetër, të cilat do t'i shpërqendronin me zili floristët e Londrës, Parisit dhe Nju Jorkut.

Ja pyjet, uniforme, që marshojnë drejt dhe fort deri në vijën e dëborës. Malet; Watzmann-i i bukur, i dyti më i lartë në Gjermani; Goll-i i zymtë dhe Untersberg-u i thyer, i mbushur me legjenda. Për ata me zemër të fortë, ekziston vrima e akullit e ndriçuar, gjashtë mijë metra lart brenda Untersberg-ut, dhe gjithashtu ekziston Almbach Klamm, një grykë e zhurmshme dhe mahnitëse, ku duket se zbret shumë më poshtë sesa je ngjitur, e cila përfundon vetëm kur ke hequr dorë nga shpresa dhe hyn nën titullin "Përvojë Emocionale" dhe jo "Peizazh".

Në Berchtesgadener Land të përshëndesin njësoj me "Grass Gott" dhe "Heil Hitler!" Nuk është çudi, përshëndetje Zotit që krijoi diçka kaq të bukur dhe lavdi Hitlerit që e ruajti atë për njerëzit që e duan më shumë se jetën.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Një Federatë Botërore Nordike

nga Vidkun Quisling

UDHËHEQËS I SAMLING NASJONAL NORVEGJIAN

Një botë e vjetër po shembet, një e re po lind. Njëkohësisht me tubimin tonë të tretë vjetor në Stavanger vitin e kaluar, Kongresi i shtatë Botëror i Internacionales Komuniste u hap në ish-"klubin e fisnikëve" në Moskë, pas një periudhe të ndërmjetme prej shtatë vitesh që nga kongresi i fundit botëror në vitin 1928.

Kongresi zgjati nga 25 korriku deri më 21 gusht. Qëllimi i tij kryesor ishte të shqyrtonte atë që kishte arritur komploti ndërkombëtar marksist hebre gjatë atyre shtatë viteve brenda dhe jashtë Rusisë Sovjetike në lidhje me zbatimin e programit të Stalinit për bolshevizimin e botës, i cili kishte qenë objekt diskutimi në kongresin e mëparshëm botëror.

Së dyti, ajo konfirmoi taktikat e programit të saj për të shkatërruar forcat e rezistencës kombëtare dhe për të ndezur zjarrin e revolucionit botëror komunist. Theksi u vu veçanërisht në taktikat e të ashtuquajturit front të bashkuar dhe popullor, të cilin e kemi parë të zhvillohet në Francë, Spanjë, Belgjikë dhe gjetkë. Ne jemi gjithashtu të njohur mirë me të këtu në Norvegji në të ashtuquajturën "marrëveshje krize" me partinë e fermerëve dhe në taktikat e reja të kamuflazhit të Partisë Laburiste përmes adoptimit të një maskimi borgjez dhe kombëtar. Një çështje tjetër që prek drejtpërdrejt vendin tonë, përkatësisht, pjesëmarrja e Rusisë Sovjetike në Lidhjen e Kombeve, është gjithashtu një simptomë e të njëjtave taktika të frontit popullor që janë përfshirë prej kohësh në programin e Komintemit.

Këtë vit, ndërsa ne të Nasjonal Samling takohemi së bashku për tubimin tonë vjetor, shohim Thirrja e një kongresi tjetër botëror.

Këtë herë aksionarët e koncernit të falimentuar të Lidhjes së Kombeve po mbajnë Mbledhjen e tyre të Përgjithshme të Jashtëzakonshme për të diskutuar likuidimin e ndërmarrjes ose rindërtimin e saj të mundshëm në vjeshtë, kur asambleja mban mbledhjen e saj të zakonshme vjetore.

I përmend këto ngjarje, të cilat kanë ndodhur njëkohësisht me dy tubimet tona të fundit kombëtare, jo vetëm për shkak të rëndësisë së tyre të madhe, por sepse këto gjëra ilustrojnë shumë qartë situatën e politikës së jashtme me të cilën përballemi sot.

Nga njëra anë kemi një bolshevizëm botëror pa u lodhur aktiv, i cili, nga një këndvështrim historik, është thjesht një simptomë alarmante e zhdukjes së botës së vjetër dhe një përpjekje e vazhdueshme e fuqive të liga për ta detyruar evolucionin botëror në rrugën e tyre të shkatërrimit, domethënë drejt një republike universale materialiste nën diktaturën hebraike.

Nga ana tjetër, gjejmë përpjekjet e kota të botës së vjetër për të zgjidhur kërkesat imperative të ditëve të sotme, kërkesat për paqe dhe bashkëpunim midis kombeve. E gjithë kjo çështje pengohet nga përplasja e interesave individuale, ashtu si bashkëpunimi i brendshëm kombëtar që kërkon situata po shkatërrohet nga lufta e klasave dhe konfliktet egoiste partiake. Ky proces shpërbërjeje shoqërohet me trazira dhe kriza, luftë dhe konflikte civile.

Fuqitë internacionaliste ndërhyjnë dhe i gjithë shqetësimi bie gradualisht në marksizëm dhe shkatërrim, në të njëjtën mënyrë që shteti borgjezo-liberal po konsumohet gradualisht, nga ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Marksizmi, siç e shohim kaq qartë në vendin tonë. Mes gjithë kësaj, grupi gjithmonë i ri i njerëzimit po nxjerr filiza të rinj; lëvizje kombëtare të rilindjes dhe bashkimit që lajmërojnë epokën e re, duke sjellë një shtet të ri dhe një rend të ri botëror. Rendi i ri është në proces edhe në këtë vend.

SANKSIONET DHE RRËNJA E LIGËS

Një fakt tjetër domethënës është se shembja e atij institucioni borgjez parlamentar kapitalist, Lidhjes së Kombeve, nuk është për shkak vetëm të paqëndrueshmërisë së saj dhe aktiviteteve nëntokësore të Marksizmit apo të gabimeve themelore dhe formale në organizimin e Lidhjes.

Është shkatërruar nga Italia fashiste, një nga përfaqësueset e bashkësive të organizuara të epokës së re. Pavarësisht pesëdhjetë shteteve sanksionuese dhe kundërshtimit të të gjithë botës demokratike dhe marksiste, si dhe opinionit botëror që ishte mobilizuar kundër fashizmit dhe Italisë, uniteti kombëtar doli të ishte forca më e fortë.

Pa e identifikuar veten në asnjë mënyrë me fashizmin italian apo interesat italiane, udhëheqësit e Nasjonal Samling, që nga fillimi, kanë mbajtur një qëndrim të qartë dhe të përcaktuar ndaj konfliktit etiopian. Ata kanë mbrojtur neutralitetin e Norvegjisë dhe janë kundër pjesëmarrjes së saj në të ashtuquajturat sanksione.

Në këtë ne u ndikuam vetëm nga konsideratat për interesat e vendit tonë. Megjithatë, unë besoj se opinioni publik këtu, si në shumë vende të tjera, ishte viktimë e propagandës e cila në realitet i shërbente interesave krejt të tjera nga idealet e larta që pretendonte të nguliste.

Megjithatë, lëvizja jonë nuk mbajti asnjë anë. Ne kërkuam neutralitetin e Norvegjisë dhe demonstruam hipokrizinë dhe mungesën e qëllimit të të gjithë lojës sanksionuese. Sot mund të themi se e gjykuam situatën drejt.

Nga pikëpamja ushtarake, kishim të drejtë. Pavarësisht mendimit të përgjithshëm, ne e vlerësuam drejt rëndësinë e materialeve moderne të luftës, si dhe fuqinë e rezistencës së Etiopisë dhe Anglisë, dhe jo më pak forcën e jashtëzakonshme morale dhe materiale të krijuar në një popull të organizuar për një përpjekje të bashkuar mbi një themel historik dhe kombëtar.

Edhe politikisht gjykuam drejt. Padobishmëria dhe gabimet serioze në llogaritjet e politikës sanksionuese tani janë të dukshme. Shikoni rrënimin tragjik të Anglisë së fuqishme për shkak të politikës së saj të shkurtërpamëse të Lidhjes; është disfata më e madhe morale dhe praktike që Perandoria Britanike ka pësuar që kur humbi Amerikën.

Rusia Sovjetike, ajo anëtare e re dhe e shquar e Lidhjes së Kombeve, pa në politikën e sanksioneve një mundësi për të filluar një grindje së pari me Musolinin dhe më pas me Hitlerin, por kur llogaritjet e tyre filluan të dështonin, hebrenjtë bolshevikë dinakë u tërhoqën në heshtje në sfond dhe, duke i shpëtuar vetë pafajësisë, ia lanë qeverisë britanike të mbante fajin dhe të vuante turpin.

POLITIKA NACIONALISTE DHE BASHKËPUNIMI NDËRKOMBËTAR

Për herë të parë që nga Lufta e Dytë Botërore, Norvegjia është përballur me fakte vërtet të vështira në politikën e jashtme, të cilat e bëjnë shumë të vështirë vazhdimin e politikës së zakonshme të kufizuar.

Në këtë kontekst, dua të theksoj një fakt që për fat të keq nënvlerësohet në këtë vend:

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

domethënë që jeta e njerëzve dominohet nga politika e jashtme dhe jo nga politika e brendshme.
Përveç “vullnetit për të jetuar” të një kombi, kushtet dhe struktura e tij e brendshme dominohen nga kushtet ndërkombëtare të ekonomisë dhe fuqisë. Këto kushte krijohen nga nevojat primitive dhe imperative të popujve dhe shteteve, nga lufta e tyre për ekzistencë dhe për hapësirë për të jetuar. Por ndikimi i një shteti në politikën e jashtme korrespondon gjithmonë me shkallën e zhvillimit të forcës së tij të brendshme.

Kështu, domosdoshmëria e vetëmbështetjes në rast lufte dhe, mbi të gjitha, ribërja e strukturës së ekonomisë botërore thjesht i detyrojnë komunitetet të organizohen mbi baza ekonomike si Shtete Kombëtare të Punëtorëve. Kushtet e ndryshuara në të gjithë botën e detyrojnë çdo komb të merret me fqinjët e tij si një njësi ekonomike e organizuar me kontroll të plotë dhe të aftë të të gjitha burimeve dhe fuqisë së tij për t'i përdorur ato në mënyrën më të mirë të mundshme. Në këtë masë, kriza aktuale është kryesisht një krizë e ripërshtatjes në prodhimin dhe tregtinë botërore.

Megjithatë, nuk ka ndonjë kundërshtim të natyrshëm midis kërkesës së epokës për këto njësi kombëtare ekonomike të bashkuara dhe të karakterizuara fort dhe kërkesës për bashkëpunim ndërkombëtar të planifikuar, i cili nxitet përpara me forcë të parezistueshme nga shkaqe ekonomike, si dhe nga konsiderata e ruajtjes së paqes.

Është vetëm formimi i personaliteteve të tilla të organizuara kombëtare që do të sjellë
dhe bashkëpunim efektiv ndërkombëtar, pa anshmëri apo shtypje.

DY KAMPE ARMIQËSORE NË EVROPË DHE NË BOTË

Situata është se në botë dhe veçanërisht në Evropë po formohen dy kampe armiqësore në të njëjtën mënyrë si para Luftës së Dytë Botërore. Rusia Sovjetike, Franca dhe Çekosllovakia, të mbështetura nga hebraizmi ndërkombëtar, i cili po i nxit ata në luftë kundër Gjermanisë Nacional Socialiste, tashmë po paraqesin një front të bashkuar kundër atij vendi dhe po kërkojnë ta rrethojnë Gjermaninë edhe më tej, si politikisht ashtu edhe ushtarakisht.

Në këto kushte, pozicioni i Norvegjisë është jashtëzakonisht i ekspozuar, e vendosur në udhëkryqin e Rusisë, Gjermanisë dhe Anglisë dhe me politikën e saj të brendshme tashmë në duart e marksistëve.

Rusia, nga një fuqi e madhe evropiane me interesa aziatike, është bërë një fuqi e madhe aziatike me interesa evropiane, veçanërisht drejt Atlantikut. Por, mbi të gjitha, është baza e revolucionit botëror.

Bolshevizmi botëror po përpiqet ta shndërrojë Norvegjinë, dhe bashkë me të edhe Skandinavinë në tërësi, në krahun e djathtë të frontit të saj evropian të sulmit kundër Gjermanisë dhe Anglisë. Ky plan përmban mundësi të zymta për vendin tonë. Në rast të një konflikti midis Gjermanisë dhe Rusisë Sovjetike, e gjithë perspektiva e Partisë Laburiste do ta shtyjë Norvegjinë të marrë anën e bolshevikëve në kundërshtim me Gjermaninë, dhe kjo do të jetë në kundërshtim me premtimin tonë për neutralitet.
Tranmal, diktatori i papërgjegjshëm i Partisë Laburiste, kohët e fundit ka folur mjaft qartë në këtë drejtim. Për sa kohë që Norvegjia dhe Rusia Sovjetike janë anëtare të Lidhjes së Kombeve aktuale dhe Gjermania jo, duket se ne jemi seriozisht të kërcënuar me luftë në këtë drejtim, sepse jemi të detyruar t'i lejojmë Ushtrisë së Kuqe dhe Forcave Ajrore të kalojnë lirisht nëpër vend në rast të një konflikti gjermano-rus.

Në kushtet aktuale në Evropë, ekziston gjithashtu mundësia që Gjermania dhe Anglia të hyjnë në luftë. Kjo mund të ndodhë, për shembull, në lidhje me një konflikt midis Gjermanisë dhe

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

aleanca e trefishtë e Francës, Çekosllovakisë dhe Rusisë Sovjetike, Çekosllovakia duke qenë një vend pothuajse më i ndjeshëm se Austria. Që Franca do të shkonte në luftë kundër Gjermanisë do t'i jepte Anglisë arsye për luftë, gjë që është edhe më e sigurt tani sesa para zhvillimit të madh të aviacionit.

Një luftë e tillë midis Anglisë dhe Gjermanisë është një mundësi katastrofike për Norvegjinë, sepse që nga ajo kohë Lufta Botërore, e gjithë situata tani ka ndryshuar plotësisht.

Nëpërmjet Lidhjes së Kombeve si një instrument i politikës botërore britanike, ne do të detyroheshim menjëherë në luftë dhe, edhe nëse Lidhja e Kombeve do të shpërbëhej, ne, sipas një autoriteti si Lord Lloyd, do të ishim me siguri të ekspozuar ndaj një bombardimi ndëshkues nëse, siç ndodhi në Luftën e Dytë Botërore, do të lejonim flotën tonë tregtare të transportonte mallra për Anglinë, gjë për të cilën ajo nga ana e saj padyshim do të këmbëngulte tani, ashtu siç bëri atëherë.

Partia Laburiste Norvegjeze - Partia Qeveritare - po e ndihmon në mënyrë aktive këtë politikë që synon Gjermaninë. Nëse Norvegjia pranon këtë, kjo do të thotë se ne jemi të përfshirë në mënyrë të pakthyeshme drejtpërdrejt në këtë politikë lufte kundër dëshirës së të paktën 99 përqind të popullit norvegjez. Norvegjia nuk mund dhe nuk do të marshojë nëse liria dhe kufijtë tanë nuk janë në rrezik.

PAQE ME ANGLINË DHE GJERMANINË

E kam theksuar tashmë se paqja midis Gjermanisë dhe Anglisë është një domosdoshmëri jetike për vendin tonë. Ajo që duhet të parandalojmë, mbi të gjitha, është që Gjermania dhe Anglia të jenë në anët e kundërta në një luftë të re. Për ne kjo do të ishte fatale; në fakt, do të thoshte shkatërrim.
Prandaj, varet nga ne që të bëjmë gjithçka që është në fuqinë tonë për të krijuar paqe dhe mirëkuptim midis këtyre dy vendeve, të cilat, ashtu si ne, kanë prejardhje dhe pikëpamje nordike. Edhe nëse nuk jemi në gjendje të bëjmë shumë në këtë drejtim dhe duhet të jemi të kujdesshëm që të mos ndërhyjmë në punët e vendeve të tjera, duhet të jetë detyra jonë e menjëhershme me të gjitha mjetet e drejta t'u kundërvihemi atyre që përpiqen të nxisin përçarje midis këtyre të afërmve tanë, zakonisht mbi baza të rreme dhe të pandershme.

Ne i njohim fuqitë për interesat e të cilave po bëhen në të vërtetë këto përpjekje. Njëra prej tyre është bolshevizmi botëror. Të punojmë për paqe dhe pajtim midis Gjermanisë dhe Anglisë duhet të jetë qëllimi ynë për politikën e jashtme norvegjeze pa marrë parasysh interesat partiake. Është në shkallën më të lartë të dukshme se interesat e Norvegjisë e kërkojnë këtë. E vetmja mënyrë me të cilën mund t'i shpëtojmë luftës dhe kaosit varet nga ruajtja e paqes dhe mirëkuptimit midis këtyre fqinjëve tanë të mëdhenj në jug dhe perëndim, me të cilët kemi edhe lidhjen më të madhe tregtare.

Rreth 40 vjet më parë, siç ekziston edhe tani, ekzistonte një mundësi për një përpjekje të ndershme për të krijuar një mirëkuptim të qëndrueshëm midis popujve të mëdhenj nordikë. Mundësia u neglizhua ose u refuzua, dhe katastrofa që pasoi këtë lëshim përfshiu të gjithë botën. Kushdo që guxon tani të promovojë të njëjtën politikë katastrofike duhet ta bëjë këtë me sy hapur.

Por kushdo që i kupton kohërat në të cilat jetojmë duhet të nxitet për të ndërmarrë kundërveprime të forta dhe pozitive.

Një konsideratë tjetër vendimtare na çon në të njëjtin përfundim si në lidhje me linjat kryesore të politikës sonë të jashtme. Liberalizmi dekadent dhe pasardhësi e trashëgimtari i tij, Marksizmi, kanë synimet e tyre të drejtuara kundër komuniteteve kombëtare, kryesisht kundër atyre nordike.

Me vetëdije apo pa vetëdije, qëllimi i kësaj politike është të shkatërrojë të drejtën natyrore kombëtare. organizimin e popujve me qëllim realizimin e republikës botërore ndërkombëtare. ******konvertues
librash elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Atëherë kohezioni i brendshëm i kombeve do të shkatërrohet. Ato do të jenë pre e atij kombi i cili, në dallim nga të gjitha kombet e tjera, është i shpërndarë në të gjithë tokën dhe jeton si parazitë mbi kombet e tjera; pikërisht për këtë arsye i duhet një rregullim i tillë në mënyrë që të *realizojë* sundimin e tij të dëshiruar me pasion mbi botën. Sepse në atë zotërim qëndron sekreti i nacionalizmit dhe imperializmit hebraik.

Një duel midis Judaizmit dhe shpirtit nordik është i pashmangshëm, pasi Marksizmi dhe internacionalizmi janë në realitet nacionalizëm dhe imperializëm hebraik, një komplot i frymëzuar dhe i udhëhequr nga Judaizmi kundër qytetërimit padyshim nordik evropian. Është e qartë se proceset e kalbjes së ditëve të sotme janë kërcënimi më serioz për idealet e jetës dhe se antagonizmat më të fuqishëm të kohës sonë janë ngushtuar në një luftë midis Judaizmit dhe parimit nordik-evropian. Duke qenë kështu, duhet të kuptojmë se ilaçi më efektiv për dekadencën aktuale dhe aktivitetet nëntokësore të materializmit marksist do të gjendet në një rilindje kombëtare për popullin tonë mbi themelin vitalizues ose jetësor të racës nordike dhe temperamentit karakteristik.

Dhe, nga ana tjetër, duhet të ketë në kuptimin më të gjerë një bashkëpunim më të ngushtë kulturor, ekonomik dhe politik midis popujve nordikë dhe atyre të përcaktuar nordikë në të gjithë botën: në vendet skandinave, në Holandë, Flandër, Perandorinë Britanike, Gjermani dhe në vende të tjera ku anëtarët e familjes nordike janë relativisht më të pakët në numër.

Kuptimi i fjalës "nordik", pra, nuk është i kufizuar vetëm te popujt skandinavë, por zbatohet për të gjitha racat e mëdha nordike, dhe ne nuk po shqyrtojmë tani një bashkëpunim të pasigurt verior.

Përkundrazi, nga njëra anë, është një pasojë e domosdoshme e të kuptuarit se ruajtja e karakterit dhe organizimit kombëtar është çështja më e rëndësishme e jetës për të gjithë popujt krijues. Vetëm në këtë mënyrë është e mundur të sigurohet një zhvillim i lirë dhe paqësor për kulturën dhe karakteristikat nordike, si në sferën kombëtare ashtu edhe në atë universale. Në të njëjtën kohë, është një nga kushtet e një njohjeje të rrënjosur thellë të vlerës dhe kontributeve kulturore të racave të tjera dhe kështu do t'i forcojë të gjitha kombet kundër shpërbërjes dhe kaosit.

Nga ana tjetër, kjo është një pasojë e pashmangshme e faktit se bashkëpunimi ndërkombëtar që duhet të ndërtohet në këto kohë duhet të bazohet mundësisht te popujt nordikë, të cilët janë kaq të lidhur ngushtë në racë, gjuhë, kulturë dhe interesa. Ata kanë të njëjtin standard jetese dhe një pikëpamje të ngjashme për jetën, dhe janë gjithashtu të grupuar së bashku gjeografikisht.
Edhe ekonomikisht, ata janë klientët më të mirë të njëri-tjetrit.

NJË BASHKIM I POPUJVE NORDIKË

Një formacion bllok i këtyre popujve, një bashkim i popujve nordikë, do të jetë i pamposhtur. Një bashkim i tillë do të jetë shumë më i aftë sesa Lidhja e falimentuar liberalisto-marksiste e Gjenevës për të vepruar si një mburojë kundër *bolshevizmit* botëror dhe për të krijuar garanci për zhvillimin paqësor të botës. Rruga drejt njerëzimit të organizuar do të gjendet në një bashkim të familjes së madhe nordike të popujve në një formacion të tillë bllok me një monedhë të përbashkët, tregti të lirë të brendshme dhe një politikë të përbashkët doganore; qëllimi i tyre do të jetë të tërheqin vende dhe grupe fuqish të tjera në këtë sistem.

Një politikë e tillë e jashtme do të jetë garancia më e mirë e pozicionit të Norvegjisë në botë dhe kundër bolshevizmit. Dhe për të mirën tonë dhe të të tjerëve, do të krijojë një fushë aktiviteti jashtë vendit.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

për tepricën e energjisë që duhet të pritet në këtë vend nëse burimet tona janë të pamjaftueshme.

BASHKËPUNIM I THEMELUAR NË LËVIZJET KOMBËTARE

Ndërsa theksojmë fatin e përbashkët nordik, nuk duhet ta nënvlerësojmë rëndësinë dhe arritjet e të tjerëve ose të njerëzimit tonë të përbashkët; dhe, mbi të gjitha, nuk duhet ta nënvlerësojmë rëndësinë e bashkëpunimit të zakonshëm evropian dhe universal. Por kjo bashkësi ndërkombëtare duhet të themelohet në një sistem shtetesh kombëtare. Ajo duhet të krijohet nga ngritja kombëtare e popujve në Evropë dhe në të gjithë botën dhe jo si rezultat i eksperimenteve liberaliste dhe marksiste, siç janë Lidhja e Kombeve, Pan-Evropa dhe Rusia Sovjetike, selia e Republikës Sovjetike Botërore.

Historia e jetës tregon se çdo përparim varet nga bashkimi i lirisë dhe diskriminimit me shoqërinë dhe organizimin. Monarkitë universale dhe republikat botërore përfundojnë në anarki dhe shpërbërje. Hegjemonia e një kombi të vetëm është katastrofike për të tjerët dhe për veten e tij.
Një bashkim i të gjitha kombeve dhe racave, si ai i Babelit, që është qëllimi i liberalizmit dhe i marksizmit, parashikon shkatërrimin e karakteristikave dhe vlerave individuale të secilit prej tyre. Historia na mëson se harmonia e vërtetë është rezultat i ndarjes dhe zhvillimit.

Instinkti i njerëzimit për formim të organizuar është i drejtuar drejt jetës kombëtare dhe bashkëpunimit të uniteteve kombëtare. Për këtë arsye, të gjitha institucionet ndërkombëtare që kanë rrjedhur nga liberalizmi dhe marksizmi kanë dështuar në qëllimet e tyre të supozuara, të cilat ishin të siguronin një mirëkuptim të mirë midis kombeve dhe të nxisnin përparimin e tyre.

Duke pasur parasysh dështimin e ideve të Lidhjes liberale dhe të Marksizmit ndërkombëtar, është urgjentisht e nevojshme të krijohet një bashkësi e re e kombeve me karakter evropian dhe botëror, e bazuar në idetë e reja për organizimin e komuniteteve të cilat u përcaktuan nga kongresi i rendit të ri në Montreux më 16 dhe 17 dhjetor 1934. Shqyrtimi i parë i kongresit është ai i respektit për vlerat shpirtërore dhe kombëtare.

Në vend të metodave hipokrite dhe teknike të diplomacisë së vjetër, duhet të zhvillohet një bashkëpunim spontan dhe i ndershëm midis të gjitha lëvizjeve të reja dhe të shëndetshme kombëtare, dhe shteteve kombëtare të rikrijuara prej tyre, me qëllim që të arrihet një ripërtëritje e përgjithshme shpirtërore dhe një rimëkëmbje politike dhe ekonomike në të gjithë botën. Por brenda kornizës së këtij plani universal, kombet që vijnë nga një trung dhe ndajnë të njëjtën kulturë dhe qytetërim duhet të grupohen së bashku në përputhje me interesat e tyre më të ngushta.

LËVIZJA BOTËRORE NORDIKE

Parimi kryesor mbi të cilin mban qëndrimin e vet Nasjonal Samling është se politika jonë, përveç përmbushjes së kërkesave që ndryshimet moderne i kanë bërë të domosdoshme, duhet të jetë në harmoni me gjithçka që nevojitet dhe dëshirohet nga familja jonë e kombeve. Është e kotë të presim rimëkëmbje kombëtare nëse nuk e ringjallim zjarrin e shpirtit nordik dhe nuk ndërtojmë mbi një pikëpamje shpirtërore dhe të përgjegjshme për jetën.

Nuk mund të pritet përparim nëse nuk e mbajmë të papërzier llojin nordik; nëse nuk e bëjmë këtë
Nëse e ruajmë karakterin tonë dallues, do ta humbasim atë dhe do të shkojmë drejt zhdukjes kombëtare.

Ideja e ashtuquajtur nordike, se një popull nordik mund të rikthehet vetëm duke ndërtuar një shtet të ri

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Në përputhje me kërkesat moderne dhe mbi themelin e dyfishtë të një rrënje kombëtare dhe një pikëpamjeje shpirtërore, ka një ndikim dhe vlerë gjithnjë e në rritje në vendet përkatëse nordike dhe tashmë luan një rol të rëndësishëm në politikën praktike.

Fara dhe toka për një bashkëpunim pan-nordik ekzistojnë tashmë. Por, që ideja të përhapet mjaft shpejt, ajo duhet të gjejë një shprehje të përcaktuar dhe të organizuar në mënyrë adekuate.

Në këto rrethana, konsideroj se ka ardhur koha që ne të vazhdojmë të promovojmë një bashkëpunim kulturor, ekonomik dhe politik midis popujve nordikë dhe të tjerëve me një këndvështrim nordik në të gjithë botën, me qëllimet e mëposhtme:

- Krijimi i një lëvizjeje ndërkombëtare nordike.
- Formimi i një Unioni Nordik të Popujve.

Pjesëmarrje aktive në punën për organizimin e botës dhe zhvillimin e saj paqësor; dhe për sigurimin e vendit dhe kontributit të vendit tonë nën revolucionet dhe kushtetutat e reja që janë tani në zhvillim e sipër. Ky bashkëpunim duhet të fillojë, si zakonisht, në fushën e ideve, në mënyrë që të arrihet politikisht mbi një themel të fortë ekonomik.

Nëse, pra, baza ekzistuese e monedhës mund të zgjerohej në një bashkim monetar të vendosur midis popujve nordikë, dhe nëse nëpërmjet bashkëpunimit politik-fiskal mund të realizohej një Bashkim Doganor midis këtyre popujve, themeli do të ishte hedhur plotësisht për realizimin politik të qëllimeve tona të deklaruara: një bashkim i madh i popujve nordikë në bashkësinë botërore.

Ky ideal ka qenë për një kohë të konsiderueshme pjesë e programit të Nasjonal Samling. Nga kjo rrjedh se bashkëpunimi pan-nordik në fakt nënkupton një intensifikim të mëtejshëm të bashkëpunimit të shteteve veriore në kuptimin më të ngushtë: Norvegjia, Suedia, Danimarka, Finlanda dhe ishujt nordikë në Detin e Veriut. Pozicioni i Danimarkës dhe Finlandës është aq më i ekspozuar se ai i Norvegjisë dhe Suedisë, saqë Norvegjia, sidoqoftë, përjashtohet nga lidhja vullnetare e fatit të saj me këto vende pa mbështetjen që do të merrej nga një marrëdhënie paqësore dhe e sigurt me Anglinë dhe Gjermaninë. Por, duke qenë se kjo është siguruar, është gjithashtu e dëshirueshme që vendet veriore të zënë vendin e tyre si një grup natyror në botën nordike - bashkëpunim përkrah britanikëve, gjermanëve, holandezëve dhe pjesës tjetër.

Në këtë kontekst, dua të theksoj faktin se nuk e ndryshon çështjen nëse shumë njerëz në këtë vend zbulojnë se nuk pajtohen me detaje të ndryshme në politikën britanike dhe gjermane.
Kushtet që sot e bëjnë të domosdoshme bashkëpunimin me dhe midis këtyre të afërmve tanë janë më të rëndësishme sesa ato që mund të na ndajnë.

Mund të ketë edhe nga ata që kundërshtojnë që ne të kemi ndonjë politikë të jashtme dhe i konsiderojnë punët tona aq sa mund të menaxhojmë. Do t'u kujtoja atyre se tipari karakteristik i kohës sonë është fakti që bota po bëhet një njësi e madhe ekonomike dhe se asnjë vend nuk mund të jetë më i mjaftueshëm vetëm; ai varet nga të tjerët; dhe, nëse një bashkëpunim i tillë në politikën aktuale është me interes jetësor për vendin tonë, është po aq i tillë edhe për lëvizjen tonë. Meqenëse forcat që punojnë për shkatërrimin tonë kombëtar janë të organizuara ndërkombëtarisht, ne jemi të detyruar t'u përballemi atyre me një organizatë që synon përtej interesave kombëtare. Një organizatë plotësisht efektive e këtij lloji mund të ndërtohet vetëm mbi bazën e përbashkët jetësore të popujve tanë, parimin nordik.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

PARIMI NORDIK

Parimi Nordik mbështetet në traditat nordike, mendimin nordik dhe bashkëpunimin konstruktiv, në kontrast me liberalizmin hebraik dhe marksizmin, të cilët promovojnë qëllimet e tyre shkatërruese me anë të urrejtjes, zilisë dhe luftës së klasave për qëllimet e tyre. Njëri është i lidhur me Hyjnoren; tjetri me djallëzinë.

Fuqia shpirtërore e parimit nordik është, pra, më e fortë dhe më e thellë se pikëpamja marksiste-materialiste e ekzistencës, e cila po kërcënon racën dhe qytetërimin tonë me shkatërrim. Në realitet, është Parimi ynë i brendshëm kombëtar, të cilit duhet t'i përmbahemi dhe të cilin duhet ta realizojmë me qëndrueshmëri të palëkundur.

Është gjithashtu bindja ime se, kur i njohim të vërtetat e thella të së kaluarës historike, si dhe të së tashmes historike, dhe shohim gjërat e mëdha të arritura nga popujt e racës nordike që nga fillimi i historisë deri në ditët tona, kur ata janë më të fuqishëm se kurrë më parë; dhe kur, në të njëjtën kohë, jemi të bindur se Vullneti Hyjnor zbulohet në rrjedhën historike të zhvillimit botëror, ne duhet, pa nënvlerësuar rëndësinë dhe kontributin e të tjerëve, të lejohemi të besojmë në misionin e vazhdueshëm historik dhe hyjnor të popujve nordikë në botë. Ashtu si në kohët e kaluara, duhet të jetë misioni i familjes sonë të madhe të popujve të heqin qafe një botë të vjetëruar dhe të krijojnë një botë të re që mund ta vendosë të gjithë familjen njerëzore në shkallën më të lartë.

Nasjonal Samling fton të gjithë njerëzit e racës dhe pikëpamjes nordike në çdo vend - norvegjezë, suedezë, danezë, islandezë, britanikë, gjermanë, holandezë dhe të gjithë të tjerët me gjak dhe shpirt nordik - të bashkohen në një Lëvizje Botërore Nordike për të krijuar paqe dhe bashkëpunim midis të gjithë popujve nordikë në të gjithë botën dhe për të vazhduar luftën për shpëtimin dhe përparimin e qytetërimit tonë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Një Interpretim i Fashizmit nga Claud Sutton

FASCIZMI, në kuptimin në të cilin do të përdoret në këtë artikull, është një term i çuditshëm dhe i papërshtatshëm për të përshkruar lëvizjen botërore që ka dalë në kohën tonë për të konkurruar me Marksizmin dhe Liberal-Demokracinë për besnikërinë e burrave. Padyshim që duhet të kufizohet në emërtimin e formës së veçantë që kjo lëvizje ka marrë në Itali. Megjithatë, mendja popullore, duke ndjerë se në fashizmin italian kishte dalë diçka e re dhe me rëndësi botërore, vazhdon ta përdorë termin në një kuptim më të gjerë.

Fashizmi nuk është ndërkombëtar siç është Komunizmi, në kuptimin e të qenit një dogmë që duhet t'i imponohet çdo kombi, pavarësisht nga historia dhe rrethanat e tij. Është më tepër një ngjashmëri themelore e pikëpamjes që mund të zbulohet në lëvizje të ndryshme moderne kombëtare dhe që mund të shihet se del me një lloj domosdoshmërie nga situata në të cilën ndodhet kultura jonë evropiane aktualisht. Ne në Angli ndajmë trashëgiminë e përbashkët kulturore të Evropës; ashtu siç u prekëm thellësisht nga idetë e Revolucionit Francez, ashtu jemi të detyruar të prekemi thellësisht nga idetë e lëvizjes fashiste dhe të reagojmë ndaj këtyre ideve në mënyrën tonë të veçantë kombëtare.

Dy faktorët që po e lindin kudo këtë lëvizje janë prishja e Demokracisë Liberale dhe ngritja e Marksizmit.

Mjafton vetëm një njohje e vogël e historisë për të kuptuar se nuk ka asgjë të pashmangshme ose të përjetshme në lidhje me Demokracinë Liberale. Krahasuar me format e tjera të qeverisjes, qeveritë demokratike nuk kanë qenë as të zakonshme dhe as të qëndrueshme, dhe as nuk kanë kontribuar aq shumë me vlerë të qëndrueshme në kulturën njerëzore sa kanë kontribuar qeveritë aristokratike dhe monarkike. Sigurisht, është e mundur - dhe shpesh bëhet - të përcaktohet Demokracia në një mënyrë të tillë që të përfshijë në të të gjitha format e tolerueshme të qeverisjes, çfarëdo qoftë, - për shembull, të përshkruhet Anglia nën Mbretëreshën Elizabeth ose nën Pitt si një demokraci. Por ky është një keqpërdorim i rëndë i gjuhës dhe një poshtërim i monedhës intelektuale. "Demokracia" nuk duhet të përdoret për të treguar çdo qeveri që sundon me pëlqimin e pothuajse të gjithë të qeverisurve; as një që ndjek me vetëdije mirëqenien e të gjithë popullit; as një që toleron një shumëllojshmëri mendimesh dhe inkurajon diskutimin e lirë; as një që sundon sipas ligjit të vendosur dhe të njohur, të zbatuar në mënyrë të paanshme. Shumë qeveri demokratike kanë dështuar dukshëm në këto aspekte; shumë qeveri jodemokratike i kanë shfaqur këto virtyte në një shkallë të lartë. Është absurde të quash "demokraci" çdo qeveri që nuk është tiranike; Demokracia është një formë e veçantë historike e qeverisjes, e cila ndonjëherë ka funksionuar në kënaqësinë e përgjithshme, ndonjëherë jo. Karakteristika e saj kryesore duket të jetë vendimmarrja për të gjitha çështjet e rëndësishme me shumicë votash, qoftë e të gjithë popullit ose e kuvendeve të mëdha përfaqësuese.

Demokracia siç e njohim ne në Evropën Perëndimore dhe Amerikë - të cilën në vijim do ta quaja "demokraci liberale" - është një produkt i veçantë i Revolucionit Francez dhe bazohet në teoritë e veçanta të disa mendimtarëve me ndikim të asaj epoke. Filozofia themelore e natyrës njerëzore mbi të cilën bazohet nuk është pranuar gjithmonë nga njerëzit që mendojnë dhe nuk ka arsye të supozohet se ndikimi i saj mbi mendjet e njerëzve do të jetë i përjetshëm. Përkundrazi, ka prova të konsiderueshme se kjo filozofi e "Të Drejtave të Njeriut dhe të Qytetarit" nuk ekziston më

******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

bindje, dhe se sistemi i qeverisjes i bazuar në të është i dënuar të zhduket.

Ashtu si filozofitë e tjera politike, ajo nuk fitoi pranim të përgjithshëm pa luftë. Por sot, kush mund të dallojë ndonjë ndryshim midis Konservatorëve, Liberalëve dhe Partisë Laburiste të krahut të djathtë (jo-Marksiste) në lidhje me idealet e tyre apo karakterin e përgjithshëm të metodave me të cilat ata propozojnë t'i realizojnë ato?

Cilat janë supozimet filozofike, ose aksiomat, të këtij sistemi të Demokracisë Liberale?
E para është se të gjithë njerëzit janë të barabartë, të paktën në masën që ata duhet të kenë një pjesë të barabartë në qeverisje. E dyta është se qeveria ekziston vetëm për të parandaluar çdo njeri që të ndërhyjë në lirinë e barabartë të të tjerëve (JS Mill); ose siç ma shprehu më me forcë një student: "qeveria ekziston vetëm për t'i mundësuar çdo njeriu të shkojë në ferr në mënyrën e vet". E treta, se një liri e tillë individuale rezulton në kënaqësinë më të madhe të mundshme nga të gjitha. [1]

Fashizmi bazohet në mohimin e të gjitha këtyre parimeve. Të parit i përgjigjet se të gjithë njerëzit nuk janë të barabartë në aftësinë e tyre për sipërmarrje bashkëpunuese, - dhe qeveria është një sipërmarrje bashkëpunuese. Burrat ndryshojnë dukshëm në lidhje me guximin, drejtësinë, besnikërinë, vërtetësinë dhe cilësitë e tjera të karakterit që kërkohen për çdo sipërmarrje të përbashkët. Cilësi të tilla nuk janë monopol i asnjë klase, as nuk varen nga arsimi në kuptimin e zakonshëm të fjalës. Disa burra kanë mangësi të dukshme në to - të gjithë udhëheqësit e vjetër bolshevikë për shembull, nëse do t'u besojmë rrëfimeve të tyre; kushdo prej nesh do të përpiqej t'i përjashtonte ata nga pushteti në çdo organizatë për të cilën ai ishte përgjegjës.

Përfaqësimi politik duhet të bazohet në një sistem selektiv të grupeve reale, anëtarët e të cilëve njihen personalisht me njëri-tjetrin. Një sistem i mirë politik nuk duhet as të përpiqet të sigurojë që të gjitha mendimet të kenë peshë të barabartë.

Lidhur me parimin e dytë, ai vëren se liria e barabartë është e pamundur, sepse jo të gjithë njerëzit duan të bëjnë të njëjtat gjëra; se çdo sistem ligjor supozon disa ide pozitive se çfarë është objektivisht e mirë ose e keqe për të gjithë; se parimi është ose i pakuptimtë ose katastrofik.

Për të tretën, se për shkak të natyrës së njeriut dhe shoqërisë, shuma më e madhe e mundshme e kënaqësisë nuk mund të arrihet nga sistemi i lirisë maksimale individuale; as kjo nuk është "lumturia më e madhe e numrit më të madh, të gjithë të llogariten si një dhe askush për më shumë se fundi i jetës. Burrat janë dhe duhet të jenë më të [2] një" – interesuar për mirëqenien e familjes së tyre, profesionit të tyre, lagjes së tyre, kombit të tyre; dhe qeveria e mirë duhet ta marrë parasysh këtë fakt. Do t'u kthehemi këtyre pikave më vonë.

Demokracia liberale është një filozofi dembeliste. Në vend që të vendosë se çfarë duhet bërë dhe të luftojë me kokëfortësi për ta realizuar atë, demokrati i mirë pret dhe sheh se nga do të hidhet shumica, i sigurt në besimin e tij se zëri i masave është zëri i Zotit. Ne as nuk duhet të përpiqemi t'i bindim njerëzit e sotëm se fuqia lëvizëse e Demokracisë Liberale është zbehur kudo. Pak njerëz besojnë me gjithë zemër në sloganet e saj. Gjysma e avokatëve të saj të sotëm janë vërtet marksistë të trembur. Qëllimi i tyre i deklaruar është pasuri e barabartë për të gjithë, dhe demokracia thjesht një mjet për këtë. Ata imagjinojnë me dashuri se ky qëllim mund të arrihet thjesht me votim, pa forcë, të paktën në të ardhmen e largët. Ata shpesh tradhtojnë përbuzjen e tyre për lirinë individuale si të tillë. Ata janë ziliqarë, por kujdesen për lëkurën e tyre. Të tillë janë socialdemokratët liberalë-labras.

Cila është baza filozofike e aleancës së pabesë midis komunistëve dhe demokratëve,
kudo që shfaqet fashizmi në skenë? Tani duhet t'i drejtojmë vëmendjen këtij problemi.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Komunizmi - ose më mirë Marksizmi, sepse ka shumë marksistë jashtë Partisë Komuniste - është tërësisht një produkt i filozofisë individualiste dhe ekuivalitare të demokracisë liberale. Të shpeshta në histori kanë qenë lëvizje revolucionare të klasave më pak të fatlume; kjo ka marrë përsipër ideologjinë e veçantë të epokës së hershme viktoriane në të cilën lindi. Edhe ajo e koncepton komunitetin si një koleksion dhe lumturinë shoqërore si një shumë. Ai pranon dy parimet e para të demokracisë liberale; të gjithë njerëzit janë të barabartë - megjithëse nuk ka Zot - dhe për këtë arsye ata duhet të kenë jo vetëm të drejta të barabarta politike, por edhe pasuri të barabartë.3 Përsëri , lumturia duhet të arrihet duke u dhënë të gjithëve pasuri të barabartë dhe pastaj duke i lënë të bëjnë çfarë të duan me të; kur të arrihet barazia ekonomike, shteti duhet të "thahet". Por ai e hedh poshtë me forcë parimin e tretë të demokracisë liberale, se kjo gjendje e lumtur e gjërave vjen duke i lënë njerëzit të qetë. *Laisser-faire* është qëllimi përfundimtar, kur të arrihet barazia ekonomike; por kjo duhet të arrihet nga diktatura e dhunshme e proletariatit, domethënë e punëtorit të pakualifikuar të fabrikës.

Doktrina e saj qendrore është lufta e klasave midis proletarëve dhe kapitalistëve. Ajo vazhdon të grumbullojë të gjithë njerëzimin në këto dy vathë, megjithëse asnjë ekonomist nuk e merr më seriozisht teorinë e "vlerës së tepërt" mbi të cilën bazohej dallimi. Sa joreale janë dy vathët! Vërtet ekziston konflikt midis grupeve, dhe një konflikt i tillë është në thelb të një komuniteti të gjallë. Por një pjesë e madhe e banorëve të shtetit modern, të cilët jetojnë me të ardhurat e përbashkëta të punës së tyre dhe të pronës së nevojshme për ta bërë atë punë të frytshme, nuk mund të shtrydhen në asnjërën vathë përveçse me një tur-de-force. Dhe a nuk janë konfliktet e interesave midis banorëve të qytetit dhe fshatarëve, midis prodhuesve dhe financuesve, midis zejtarëve dhe punëtorëve të pakualifikuar, midis grupeve racore dhe grupeve fetare, po aq reale dhe jetësore sa ky i supozuar midis kapitalistëve dhe proletariatit?

Nota kryesore e Marksizmit është lufta e klasave, në të cilën të gjitha metodat janë të lejueshme. Kjo është arsyeja pse, kudo që ngre kokën, politika bëhet aq e hidhëruar dhe aq e ndyrë sa shkatërron çdo ndjenjë të unitetit moral të kombit, e cila më parë zbutte konfliktet midis grupeve. Kjo është arsyeja pse duhet të luftohet deri në vdekje.

Por, do të thuhet, a nuk është arritur asgjë me vlerë nëpërmjet eksperimentit komunist në Rusi? Dhe a nuk ka ndonjë ngjashmëri midis "diktaturave" të komunizmit dhe fashizmit?

Është e pamundur të kuptohet zhvillimi i komunizmit në Rusi, nëse nuk dallojmë fazën aktuale të "Bolshevizmit në Tërheqje", siç është quajtur, nga faza e mëparshme në të cilën Komunizmi doktrinar kishte mbizotërim të plotë. Kjo fazë e mëparshme u shënua nga një shkatërrim i pashembullt, për hir të teorisë së luftës së klasave, i burimeve njerëzore dhe materiale të kombit - të fermerëve, teknikëve dhe mësuesve, të bagëtive, makinave, ndërtesave dhe thesareve të artit. I njëjti fenomen është manifestuar në Spanjë dhe gjetkë, kudo që bolshevizmi ka marrë pushtetin. Kur pas rreth dhjetë vjetësh prodhimi kishte arritur në një nivel kaq të ulët sa dukej se ishte arritur kufiri i qëndrueshmërisë njerëzore, doktrinat u braktisën kryesisht; dhe me ndihmën e kredive kapitaliste, teknikëve dhe makinerive të huaja, dhe shtytjes stakhanoviste të punëtorëve, u bë një fillim për të ndërtuar përsëri. Sigurisht që ndryshimi i zemrës është larg të qenit i plotë. Një simptomë e tij duket të jetë konflikti aktual midis Stalinit, banditit të fuqishëm dhe jodoktrinar nga Kaukazi, dhe bandës hebraike që deri më tani kontrollonin Rusinë dhe tani janë eliminuar kryesisht. Rusia nuk e ka braktisur Kominternin dhe idealin marksist të revolucionit botëror. Por për veten e saj, ajo duket se e ka braktisur në heshtje barazimin e pasurisë dhe diktaturën e proletariatit, dhe po ndërton një shtet të fuqishëm.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

shtet nacionalist. Nën Stalinin, ka shenja të një lloj fashizmi të turpëruar me një ndërgjegje fajtore që po shfaqet. Nëse ky do të ishte fundi, me çfarë kostoje është arritur! 4

"Fashizmi" ka lindur nga prishja e liberal-demokracisë dhe në përgjigje të kërcënimit të bolshevizmit. Ndryshe nga bolshevizmi, ai nuk ishte vënia në praktikë e një teorie akademike; ai lindi në përgjigje të një situate aktuale dhe për këtë arsye mund të kuptohet vetëm në dritën e dy lëvizjeve botërore që është i destinuar të zëvendësojë. Fillimisht, ai ishte një lloj reagimi instiktiv i njeriut evropian ndaj forcave të çrregullimit, materializmit, plutokracisë dhe kozmopolitizmit. Ai është në përputhje me komunizmin në mohimin absolut se ekziston një harmoni e paracaktuar që bën që lumturia më e madhe nga të gjitha të rezultojë nga liria më e madhe e secilit. Por kjo është e gjitha që ka të përbashkët me komunizmin. Ai mban një pikëpamje rrënjësisht të ndryshme si nga komunizmi ashtu edhe nga liberal-demokracia në lidhje me "lumturinë" që shteti duhet të sigurojë. Sepse e koncepton kombin si një unitet organik të shumë grupeve të ndryshme funksionale; secili prej këtyre përfaqëson një kontribut të caktuar unik për kombin, me llojin e vet të jetës që duhet të nxitet. Nëse marrëdhëniet e duhura midis këtyre grupeve prishen, nuk mund të ketë lumturi ose shëndet të qëndrueshëm në shtet. “Ne mundemi”, tha Platoni, “t’i bëjmë qeramistët tanë shumë më të lumtur duke i lejuar ata të shtrihen në divane para zjarrit, të hanë e të pinë dhe të rrotullojnë rrotën e tyre kur të duan. Por mos na këshilloni ta bëjmë këtë, sepse qeramistët tanë nuk do të ishin më qeramistë, as fermerët tanë bujq.” 5

...

Për më tepër, ajo e koncepton kombin, sipas fjalëve të Burke-ut, si "një partneritet jo vetëm i të gjallëve, por i të gjallëve me të vdekurit dhe me ata që ende nuk kanë lindur". Nëse është diçka që zgjat, me burime njerëzore dhe natyrore, të cilat mund të shpërdorohen ose që mund të bëhen më pjellore.

Në secilin prej vendeve "fashiste" ka ardhur në pushtet një lëvizje me vullnetin për të nxjerrë më të mirën nga prona kombëtare, ashtu siç bëri pronari i vjetër fisnik i tokës me familjen dhe pronën e tij.
Kjo është ajo që është quajtur feja e Gjakut dhe e Tokës.

Është e qartë se këto lëvizje nuk mund të pranojnë të drejtat e pakufizuara të shumicave. Ato nuk mund të lejojnë, për shembull, që shumica aktuale e qytetarëve t'i zhdukë fshatarët nga ekzistenca, as të gëzojë pasurinë më të madhe të mundshme të tanishme në kurriz të pushtetit të ardhshëm. Të këqijat që sjell sundimi i shumicave dritëshkurtra - prishja e ndershmërisë publike dhe e frymës së vetëndihmës, prishja e familjes, e aftësisë mendore dhe fizike, prishja e tokave, pyjeve dhe anijeve - mund të shërohen vetëm duke u dhënë udhëheqësve hapësirë dhe pavarësi të madhe.

Fashizmi padyshim duhet t’i kushtojë përpjekjet e tij kryesore forcimit të hallkave më të dobëta në zinxhirin kombëtar, domethënë përmirësimit të kushteve të atyre grupeve që janë më të prekura. Megjithatë, ai nuk mund të pranojë barazinë midis dembelëve dhe aktivëve, midis punës imagjinative dhe asaj rutinore, madje as si një ideal të largët. “Fashizmi pohon pabarazinë e pandryshueshme, të dobishme dhe të frytshme të njerëzve.” (Mussolini.)

Demokracia liberale është e paralizuar nga rivaliteti i grupeve funksionale, ekzistencën e të cilave pretendon se i injoron. Fashizmi i njeh këto dhe e bazon sistemin e tij përfaqësues mbi to, duke besuar se mund t'i zotërojë konfliktet e tyre të mundshme përmes ndjenjës së forcuar kombëtare të unitetit dhe "parimit të lidershipit", parimit të përgjegjësisë individuale. "Demokracia" - parimi i kontrollit nga shumica anonime - është në provë në fushën industriale jo më pak se në atë politike." 6

Në sferën ekonomike, qëllimi i fashizmit, në përputhje me pikëpamjen e tij të përgjithshme, është të arrijë sigurinë dhe stabilitetin maksimal të mundshëm për të gjithë prodhuesit - jo lirinë maksimale të zgjedhjes.
******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

për konsumatorët. Për këtë qëllim, tregtia ndërkombëtare duhet të reduktohet në një pozicion të nënshtruar dhe ndihmës, në interes të planifikimit kombëtar. Dhe konsideratat etike - konsideratat në lidhje me llojin e jetës që duhet të inkurajohet ose dekurajohet - shpesh duhet të mbizotërojnë mbi ato ekonomike.

Nuk ka asgjë në nacionalizmin fashist që është e papajtueshme me interesat e mirëkuptuara të kombeve të tjera. Politika e saj e jashtme bazohet në parimin e të parit të punëve të veta dhe të qenit vërtet i gatshëm të luftojë për disa interesa jetësore të njohura mirë dhe vetëm për këto. Natyrisht, ajo është në kundërshtim me parimet demokratike, ekuivalente dhe universaliste të Lidhjes së Kombeve. Ajo dëshiron bashkëpunim miqësor me ato kombe të koordinuara me të cilat ka interesa të përbashkëta, bazuar në eliminimin e planifikuar të shkaqeve të mundshme të përkimit. Ajo dëshiron udhëheqje në çështjet ndërkombëtare si në vendin e saj. Në Evropë, detyra e saj është të rindërtojë Koncertin e Evropës, të cilin themeluesit e Lidhjes së Kombeve e shkatërruan.

Së fundmi, mund të përpiqemi t'i përgjigjemi kundërshtimit që dëgjohet kaq shpesh se fashizmi ia nënshtron individin plotësisht shtetit, një qenie të gjallë një abstraksioni joreal. Përgjigja për këtë është e nënkuptuar në sa më sipër. Qeveria, sipas konceptit të fashistit, nuk ekziston thjesht për të rritur lumturinë e qytetarëve individualë. Ajo është një administratore për kulturën e qëndrueshme kombëtare dhe për burimet materiale që formojnë bazën e saj të domosdoshme. Pa këtë, individi nuk do të ishte asgjë; as nuk mund ta zhveshë veten prej saj edhe nëse largohet nga territori i shtetit; është e gjithë shuma e traditave stërgjyshore që e dallojnë atë nga një njeri i Epokës së Gurit. Një qeveri që siguron zhvillimin harmonik të grupeve të ndryshme që mbartin kulturë dhe i pengon ato të shfarosin njëri-tjetrin, ka të drejtë për besnikëri ndaj nesh. Por shteti është thjesht një makinë, thjesht një "enë", siç tha Hitleri, për popullin, i konceptuar si një entitet i qëndrueshëm biologjik dhe kulturor. Fashizmi nuk është *etatist;* ndryshe nga hegelianët, ai nuk e adhuron 'shtetin si të tillë'.

Historikisht, ajo paraqet analogji me formën e lashtë shtetërore evropiane siç ishte "para se Orontes të fillonte të rrjedhë në Tiber" - para ngritjes së individualizmit abstrakt dhe dëshirës për shpëtim në një jetë tjetër. Përsëri, ajo paraqet analogji me Feudalizmin, me konceptin e tij se qeveria duhet të bazohet në besnikërinë personale të njeriut ndaj njeriut - ideja e lashtë teutonike e *comitatus.* Për më tepër, ajo kujton qëllimin e esnafeve mesjetare për të rregulluar prodhimin në interes të të gjitha kategorive të prodhuesve. Si çdo lëvizje e madhe, ajo ka rrënjët e saj në të kaluarën. Por nuk është thjesht një kthim pas në sisteme të vjetëruara. Është e pakuptueshme përveç koncepteve thelbësisht moderne të Kombësisë, Racës, Shoqatave Tregtare Vullnetare, Divorcit të Pronësisë nga Menaxhimi, idesë së Përgjegjësisë pa Faj, Kulturave bashkëvepruese në krahasim me një Qytetërim "me një piste" - dhe shumë të tjera.

[7] Është plotësisht moderne dhe një krijesë e kohës sonë. Pesë vjet më parë, shumë prej nesh na dukej se nuk kishte zgjidhje tjetër përveçse midis alternativave jo shumë të pranueshme të demokracisë liberale individualiste dhe socializmit marksist. Tani ekziston një alternativë e tretë.

---

[1] Kjo aksiomë e tretë, siç e ka theksuar M. Haldv, merr dy forma. Sipas një versioni, kënaqësia maksimale shoqërore rezulton automatikisht nga liria maksimale individuale, cilado qofshin ligjet dhe institucionet e shoqërisë. Nga ana tjetër, disa kufizime ligjore janë të nevojshme për të arritur këtë shumë më të madhe kënaqësish. Shumica e shkrimtarëve nuk i përmbahen plotësisht njërit version apo tjetrit; por ata nuk kanë dyshim për qëllimin, as për mjetet - liria individuale e kufizuar sa më pak të jetë e mundur.
(E. Halevy: Rritja e Radikalizmit Filozofik.)

[2] J. Bentham: Parimet e Moralit dhe Legjislacionit. Follett: Shteti i Ri, f. 27.

[3] Krahasojeni Aristotelin. *Politika* III, 9 dhe 12: "Drejtësia është t'u japësh trajtim të barabartë të barabartëve dhe trajtim të pabarabartë të pabarabartëve. Njerëzit e lënë pas dore njërin faktor ose tjetrin, sipas dëshirës së tyre; sepse nuk janë gjykatës të mirë në çështjen e tyre." Por kjo nuk duhet të na lirojë nga detyra e të gjykuarit aq mirë sa mundemi.

[4] Vetë Stalini duket një tip shumë i ndryshëm nga shefat hebrenj "bolshevikë të vjetër" të Rusisë. Është e habitshme që të dy me të vërtetë

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

burrat e mëdhenj që ka nxjerrë Revolucioni Rus 'nuk kanë qenë hebrenj. Por ne nuk e dimë shkallën e ndikimit të Stalinit'.
vjehrri, Lazarus Moiseivich Kaganovich, i cili duket të jetë njeriu i dytë në shtet.

[5] Platoni: Shtator 420e. Burke: Reflektime mbi Revolucionin Francez.

[6] Miller dhe Campbell: Demokracia Financiare, një hulumtim i kohëve të fundit nga dy ekonomistë të Universitetit të Liverpulit mbi funksionimin e Kompanitë industriale britanike.

[7] A. Toynbee: *Një studim i historisë.* Vëll. I, f. 149 fl.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Lufta në Spanjë
nga Gjeneral Major JFC Fuller

HDuke qenë ushtar ose gazetar, kam marrë pjesë në katër luftëra, përkatësisht në Luftën e Afrikës së Jugut, Luftën Botërore, Luftën Italo-Abisinase dhe së fundmi në Luftën e tanishme Spanjolle, kam zbuluar se secila prej tyre është jashtëzakonisht e ndryshme.

Arsyeja për këtë është e qartë, është se shkaqet e tyre ndryshojnë; megjithatë, në mendjen popullore, nuk është kështu. Është e qartë se nga ana tjetër këto shkaqe ndikojnë kryesisht në formën që merr një luftë.

Për shembull, në rastin e luftës së fundit nga këto, pranohet përgjithësisht se shkaqet e saj janë politike; domethënë, se është një përplasje midis dy sistemeve qeverisëse që mbajnë pikëpamje të përcaktuara qartë, por të papajtueshme. A është kjo e vërtetë? Unë nuk mendoj kështu; sepse, megjithëse politika luan një rol aspak të parëndësishëm, sigurisht që kthesa kryesore luhet nga kultura, gjë që, nëse kam të drejtë, do të thotë se shkaqet e kësaj lufte janë shumë më të thella se shkuma politike që mbulon sipërfaqen e saj.
Prandaj, jam i mendimit se nuk do të arrijmë ta kuptojmë atë që po ndodh, nëse nuk e shohim atë si një përplasje midis kulturave, si dhe si një përplasje midis teorive politike dhe forcave të armatosura.
Nga këto kultura, ekzistojnë tre:

Së pari, Spanja reaksionare e historisë - një kishë e ndenjur, një aristokraci e zbehtë dhe një borgjezi në agoni. Së dyti, Spanja revolucionare - reagimi kundër kësaj inercie siç përfaqësohet nga socialistët, anarkistët dhe komunistët që i kanë huazuar kryesisht idealet e tyre nga burime të huaja - Marksi, Bakunini, Trocki dhe të tjerë. Së treti, Spanja hipotetike e së ardhmes; jo e ëndërruar nga Primo de Rivera, i cili ishte pak më shumë se një diktator ushtarak, por nga djali i tij Jose Antonio, i cili pak kohë më parë u vra nga Qeveria e Kuqe.

Në vitin 1933, ky i ri, megjithëse në fakt nuk e krijoi Lëvizjen Fashiste Spanjolle, konsolidoi *Falangen Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Komitete të sindikalistëve aktivë kombëtarë) dhe i dha asaj jetë e formë. Kartën e saj ai e përpunoi në njëzet e shtatë pika të cilat mund të përmblidhen në katër tituj kryesorë si më poshtë:

Themelet Kombëtare. Spanja është realiteti suprem i të gjithë spanjollëve. Çdo separatizëm është krim.
Prandaj, uniteti i Spanjës është qëllimi dhe jo vetëm që ky unitet nuk pranon as izolim ndërkombëtar dhe as ndërmjetësime të huaja, por kërkon edhe ngulitjen e virtyteve ushtarake dhe krijimin e një ushtrie dhe flote të fuqishme.

Bazat Politike. Shteti do të jetë totalitar në karakter, në të cilin të gjitha partitë politike do të shfuqizohen. Sistemi korporativ do të zëvendësojë atë parlamentar. Disiplina politike kërkohet, megjithatë iniciativa private është thelbësore për sa kohë që është në përputhje me interesat kolektive të Shtetit Nacional-Sindikalist.

Bazat Ekonomike. Sistemi kapitalist "i cili injoron nevojat e popullit, çnjerëzon pronën private dhe i redukton punëtorët në masa pa formë të ekspozuara ndaj mjerimit dhe dëshpërimit" hidhet poshtë. E njëjta gjë vlen edhe për Marksizmin. Të fortët nuk duhet të dominojnë më mbi të dobëtit.
Prona private njihet, si dhe e drejta për punë. Standardi i jetesës së fshatarësisë duhet të rritet duke krijuar ferma familjare dhe bujqësia dhe mbarështimi i bagëtive duhet të racionalizohen.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Themelet Morale. Themelet e Shtetit janë uniteti, disiplina dhe stërvitja ushtarake.
Arsimi duhet të organizohet "në mënyrë që asnjë talent të mos humbasë për shkak të mungesës së mjeteve ekonomike". Fryma katolike, e çliruar nga politika, duhet të përfshihet dhe jeta duhet të konsiderohet si një detyrë "që duhet jetuar në një frymë shërbimi dhe sakrifice të lartësuar".

LUFTA NË SPANJË

Ndryshe nga shumë gjëra që janë shkruar në shtypin britanik, kjo Lëvizje kishte pak të bënte me shpërthimin e rebelimit në korrik të vitit të kaluar. Në atë kohë ishte ende në hapat e saj të parë, megjithatë gjatë tetë muajve të fundit rritja e saj ka qenë e mrekullueshme. Sot anëtarët dhe simpatizantët e saj arrijnë në miliona, nga të cilët 180,000 janë formuar në një Milici. Shkalla e kësaj rritjeje ilustrohet mirë nga fakti se Lëvizja tani boton nëntëmbëdhjetë gazeta të përditshme dhe tridhjetë javore.

Kur shpërtheu kryengritja, qëllimi i Gjeneral Francos duket se ka qenë disi i paqartë.
Ishte një revoltë kundër kushteve të patolerueshme - në fakt e rendit kundër anarkisë; sepse jeta dhe prona nuk respektoheshin më dhe kishat plaçkiteshin ose digjeshin çdo ditë. Qëllimi i tij, me sa duket, ishte pothuajse tërësisht ushtarak, domethënë të rivendoste rendin, por për çfarë forme qeverisjeje është e pasigurt. Sikur fitorja e tij të kishte qenë e shpejtë, me shumë gjasa do të kishte çuar në vendosjen e një diktature ushtarake të tipit Primo de Rivera.

Me të mbërritur në Spanjë, ai u përball jo vetëm me një konfuzion të plotë, por edhe me një mungesë të plotë uniteti dhe qëllimi midis fraksioneve që kërkonin mbështetjen e tij. Për shembull, Accion Popular, ose Partia Gil Robles, ishin katolike të zjarrta dhe të zhytura në socializmin e krishterë; ato nuk kishin një politikë të përcaktuar, ishin politikisht amorfe dhe mjet i Kishës. Pastaj ishin Requetes, ose Carlists, motoja e të cilëve është "Zoti, Vendi dhe Mbreti". Ata besonin në sovranitetin absolut, Shtetin Korporativ dhe ishin të dhunshëm antiparlamentarë. Përveç këtyre, kishte monarkistë - dhe fraksione të tjera, më e rëndësishmja prej të cilave ishte Falanga. Të gjitha këto parti dhe lëvizje të ndryshme ai duhej t'i përvetësonte.

Për momentin kjo nuk ishte e vështirë, sepse të Kuqtë detyruan konsolidimin. Një përzierje demokratësh, republikanësh, komunistësh, anarkistësh dhe të tjerëve, armiku i tyre i vetëm, Spanja, tërhiqet nga Gjermania dhe aleati i saj, Italia, ashtu si Franca tërhiqet nga Rusia dhe gjysmë-aleati i saj, Anglia. Në fakt, edhe një herë një luftë okulte është në proces të zhvilluar kundër Gjermanisë me qëllim sigurimin e Francës, ashtu siç u zhvillua një vit më parë gjatë konfliktit italo-abisinian.

Për këtë luftë të brendshme dëgjohet pak në shtyp; por emri i saj është "mosndërhyrje", që në realitet do të thotë mosbashkëpunim me Burgosin dhe bashkëpunim francez me Valencian për të goditur Gjermaninë. Nëse "bllokada" ndërkombëtare e Spanjës do të ishte e paanshme, nuk ka dyshim se do të favorizonte kauzën nacionaliste; por është larg të qenit e tillë, pasi ndershmëria nuk është një karakteristikë e Francës moderne.

Edhe pse është gjithmonë shumë e vështirë, veçanërisht gjatë kohës së luftës, të përcaktohet e vërteta, nuk ka dyshim se ndihma franceze për të Kuqtë ka qenë e tepërt dhe fitimprurëse, sepse çdo ndihmë është paguar me ar. Kudo që shkon në Spanjën e Bardhë dëgjohet e njëjta histori, domethënë, se ndihma franceze për të Kuqtë ka qenë shumë më e rëndësishme se ajo ruse. Se që nga korriku i kaluar, Franca ka kaluar Pirenejtë tridhjetë deri në dyzet mijë luftëtarë të kuq ndërkombëtarë dhe se ky trafik vazhdon ende. Se francezët kanë shtypur pasaporta spanjolle, vetëm në Bordo, dhe se ata ofrojnë kontrata të paracaktuara për punëtorë "të specializuar" për t'u mundësuar atyre të hyjnë në Spanjën e Kuqe. Për më tepër, se një numër i madh ndërkombëtarësh kalojnë nëpër ******konvertuesin e librave elektronikë DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kufirin si refugjatë të riatdhesuar, ose dërgohen në portet e Katalonjës si anëtarë të anijeve mallrash me të cilat udhëtojnë. Municionet dërgohen përmes Andorrës; kamionë që transportojnë benzinë kalojnë çdo ditë kufirin; ka një shkollë të aviacionit të Kuq në Francë dhe armët kontrabandohen në Bilbao.

Pavarësisht të gjitha këtyre, shanset janë padyshim që Spanja Kombëtare të fitojë; sepse politika e Francos është krijuese, ndërsa politika e të Kuqve jo.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Fjala e Gjeneral Francos

Transmetuar më 1 tetor 1936, Mbi marrjen e pushteteve të Kryetarit të Shtetit

GPËRSHËNDETJE të gjithëve ju, që dëgjoni lajmet e luftës në shtëpitë tuaja, ose në front, duke menduar për shtëpitë tuaja, ose në zonat e Kuqe, duke pritur me mall mbërritjen e trupave tona, ose përtej kufijve tanë, duke ndjekur fatin tonë me ankth - përshëndetje nga mikrofoni i Radio Castile!

Nuk do të flas për luftën, sepse detyrimet shtetërore që po marr përsipër e bëjnë të nevojshme t'ju tregoj diçka për punën që na pret.

Nuk kemi nevojë të diskutojmë për ndonjë Utopi, as ta ndajmë realizimin e shpresave tona në faza të ngurta. Megjithatë, për të folur për qëllimet tona, është e nevojshme së pari të shqyrtojmë shkurtimisht të kaluarën, si për të përfituar nga përvojat tona, ashtu edhe për të zbatuar vendimet tona në mënyrë të dobishme.

Spanja, emrin e së cilës e përmend me gjithë përkushtimin e shpirtit tim, ka vuajtur për shumë vite nga shumë të këqija, jo më pak e dëmshme nga të cilat ka qenë ndikimi i intelektualëve të pabalancuar, të cilët janë përpjekur të ulin prestigjin e mendimtarëve të racës sonë dhe kanë parë përtej kufijve tanë me qëllim që të sjellin në Spanjë të gjitha llojet e ideve ekzotike dhe shkatërruese që po zinin rrënjë në vende të tjera. Letërsia demoralizuese, doktrinat demagogjike, racizmi i hidhur, infiltrimi i ideve disfatiste dhe perversiteti i historisë - të gjitha këto dhe shumë më tepër shërbyen për të tronditur themelet e patriotizmit tonë, kështu që humbëm karakteristikat kryesore të popullit tonë, duke u turpëruar nga e tashmja jonë, duke harruar të kaluarën tonë dhe duke pasur frikë nga e ardhmja jonë.

Pasi kishin arritur rënien morale të racës, nuk ishte e vështirë për këta njerëz ta nxirrnin vendin në ankand dhe t'ia shisnin atë ofertuesit të huaj më të lartë. Tregtia jonë filloi të tregonte një bilanc debiti në vend të një bilanci krediti, dhe frutat e tokës sonë trajtoheshin sikur të ishin ato të ndonjë kolonie të pushtuar, ndërsa një pseudo-pacifizëm u inkurajua, me qëllim që të dobësohej krahu i shpatës së çdo çliruesi të mundshëm. U shfaqën profetë të rremë të cilët, ndërsa mbillnin urrejtje dhe luftë klasash, premtuan tokën fshatarëve, diktaturën punëtorëve dhe autonominë provincave tona.

Tepër cinikë, këta njerëz, nëse do të kishin fituar pushtetin, do t'ua kishin marrë tokën fshatarëve, lirinë punëtorit dhe të gjitha shpresat për fleksibilitet autonom nga Provincat.

Dhe tani Spanja jonë e Re, duke marrë parasysh madhësinë e detyrës së saj, ecën përpara drejt çlirimit të saj, e vendosur të tregojë, në një frymë bashkëpunimi shoqëror, se rivendosja e ligjit dhe rendit është kushti paraprak dhe rruga e sigurt drejt lirisë, përfitimet e së cilës do të rrjedhin për të gjithë popullin e saj, brenda dhe jashtë kufijve të vendit amë.

Spanja po organizohet kryesisht sipas një koncepti totalitar, në të cilin institucionet e saj vendase do të sigurojnë kombësinë, unitetin dhe vazhdimësinë e saj. Zbatimi i këtyre metodave të reja të autoritetit nuk do të thotë që regjimi ynë do të jetë ekskluzivisht i karakterit ushtarak; përkundrazi, sistemi ynë do të krijojë një regjim hierarkik në të cilin të gjitha kapacitetet dhe energjitë e vendit do të gjejnë shprehjen e tyre.

Personaliteti i Provincave të Spanjës duhet të respektohet, në përputhje me traditën e vjetër kombëtare në kohën e shkëlqimit tonë më të madh; gjithmonë me kusht që kjo të kontribuojë në unitetin kombëtar.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Bashkia spanjolle do të rifitojë rëndësinë e saj historike, në mënyrë që të mund të kryejë funksionet e saj të lashta si një njësi në jetën tonë publike.

Pasi të kemi hequr të drejtën universale të votës, me efektet e saj katastrofike lokale dhe kombëtare, si dhe shtypjet e saj përmes sindikatave dhe interesave politike, do të sigurohemi që vullneti i kombit të shprehet përmes atyre organeve teknike dhe korporative në të cilat nevojat dhe idealet e vendit zhvillohen më së miri.

Ndërsa fuqia e shtetit të ri spanjoll rritet, do të arrihet edhe decentralizimi, në mënyrë që rrethet, bashkitë, shoqatat dhe individët të gëzojnë lirinë më të gjerë të mundshme brenda interesave supreme të Shtetit.

Në aspektin e saj shoqëror, puna do të marrë një garanci absolute se nuk do të jetë skllav i kapitalizmit, me kusht që të mos përdorë ato metoda të ashpra dhe luftarake që e bëjnë të pamundur bashkëpunimin e ndërsjellë. Punëtori është i denjë për pagën e tij: jo vetëm që do të vendoset siguria e pagave, por do të ruhen të gjitha përparimet në paga të siguruara deri më tani. Me të drejtat e punëtorit të njohura këtu, ai do të mbajë përgjegjësitë e tij për bashkëpunim besnik me elementët që krijojnë pasurinë kombëtare.

Të gjithë spanjollët do të jenë të detyruar të punojnë sipas kapaciteteve të tyre. Shteti i ri nuk mund të pranoni çdo parazit.

Shteti do t'i japë Kishës Katolike të drejtat dhe privilegjet që i takojnë, duke respektuar kështu traditën tonë dhe besimin e shumicës dërrmuese të popullit spanjoll; por Shteti nuk do të lejojë ndërhyrjen e ndonjë fuqie të jashtme në funksionet specifike të Qeverisë.

Lidhur me të ardhurat, Shteti do të organizojë shpërndarjen e drejtë të taksave, duke u kujdesur që barra e tyre bie mbi supet e atyre që janë më të aftë t'i mbajnë.

Lidhur me bujqësinë, zotërimet familjare do të realizohen duke vendosur kultivuesin në tokë, jo nëpërmjet ndonjë sistemi hipotetik pronësie, por nëpërmjet ndihmës së drejtpërdrejtë dhe të vazhdueshme, qëllimi i së cilës do të jetë t'i japë fshatarit pavarësinë e tij. Një tipar i përhershëm i punës sonë do të jetë i drejtuar drejt këtij qëllimi. Punëtori bujqësor do të marrë një pjesë të asaj që qyteti thith sot në pagesë për shërbimet e tij tregtare dhe administrative.

Lidhur me çështjet ndërkombëtare, ne shpresojmë të jetojmë në paqe me të gjithë popujt, duke hapur një horizont të gjerë miqësie me të gjithë botën. Për këtë ekziston një përjashtim i theksuar: ne nuk do të kemi kontakt me Bashkimin e Republikave Socialiste Sovjetike, politika e të cilit ka pasur rezultate kaq katastrofike për njerëzimin dhe qytetërimin.

Jam i sigurt se kjo tokë heronjsh dhe martirësh, duke u përballur me vështirësitë e saj, do të shkruajë edhe një faqe tjetër të lavdishme të historisë dhe do të gjejë një zgjidhje që nuk do të rrjedhë as nga lindja dhe as nga perëndimi, por do të jetë vërtet spanjolle.

Spanjollë, rroftë Spanja!

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Drejt një Ortologjie Ekonomike nga Ezra Pound

D Debati rreth natyrës së të *ashtuquajturës* ekonomi ortodokse, pra nëse duhet të konsiderohet si një hetim i sinqertë apo si një falsifikim kriminal dhe mashtrues, sot mund të thuhet se është i vjetëruar prej të paktën 50 vjetësh. Sot, ndjekësit e ortodoksisë mund të përfshijnë vetëm të thjeshtët, të verbërit dhe karrieristët që veprojnë me keqbesim.

Kushdo që heton seriozisht një temë nuk mund të duhen 15 vjet për t'u bërë i vetëdijshëm për fenomenet e dukshme dhe të zakonshme.

Të thuash që ekonomia nuk është shkencë është thjesht disfatizëm dhe mund të shkaktojë vetëm konfuzion. Në mesin e shekullit të kaluar, aeronautika dhe radioja nuk mund të quheshin ende shkenca (megjithëse një farë Loomis në fund të vitit 1864 arriti të transmetonte sinjale elektrike nga një anije në tjetrën pa përdorimin e telave).

Ajo që njerëzit seriozë mund të bëjnë sot është të bëjnë dallimin midis asaj pjese të ekonomisë që është shkencë (fusha e dijes - epistema) dhe asaj pjese që është *teknikë* ose fusha e aftësive (shumë shpesh e dinakërisë).

Mund të thuhet se arti i drejtimit të një anijeje nuk është një shkencë e vërtetë: megjithatë, shkenca e Navigimi ekziston dhe po përsoset: nga busulla e thjeshtë e anijes te xhiroskopi.

Duket mjaft e natyrshme që konfuzioni të jetë i përhapur në punimet ekonomike kur merret parasysh se studimi i ekonomisë në fakt është bërë nga empiristë, nga njerëz që nuk kanë një përgatitje serioze terminologjike. Për shembull, merrni parasysh shkrimtarët seriozë dhe të ndershëm të botës anglo-saksone që kanë ndërtuar një shkencë të gjallë ekonomike. Soddy, çmimi Nobel në fizikë; Douglas, inxhinier, drejtues i Westinghouse në Indi; Larranaga, inxhinier rrugësh; Orage, gazetar i konvertuar nga Douglas; Kitson, shpikësi i llambës Kitson; Gesell, biznesmen; etj. Të gjithë njerëz praktikë!
Të thuash që e kanë zbuluar hënën nuk do të thoshte asgjë, por ata e kanë rizbuluar hënën e vërtetë, ndërsa profesorët vazhdojnë lojën e tyre fëminore me një hënë të zbukuruar me skenë; iluzionistë, të aftë ta mahnisin publikun vetëm brenda kabinave të tyre.

Për të krijuar një ide mbi mentalitetin e themeluesve të të ashtuquajturës ekonomi ortodokse, le të marrim, për shembull, një frazë nga Rikardo (pa e lënë pas dore faktin, sigurisht, se ai e njihte vlerën e parave të letrës): "Nuk ka mall që nuk kërkon më shumë ose më pak punë për prodhimin e tij". Duket sikur David Rikardo nuk kishte qenë kurrë në një pulari dhe se veza ishte përjashtuar nga sistemi i tij ekonomik. Thjesht si një masë e vlerës ushqyese (vlera e jetës), veza i parapriu indeksit të çmimeve. Me vëzhgimin e drejtpërdrejtë të fenomeneve natyrore, njeriu mesatar bën më pak gabime sesa duke i mbushur kokën me logaritme dhe mitologji bankare. Dhe nuk po bëj shaka! Vlera e vezës rritet dhe zvogëlohet në lidhje me urinë dhe ngopjen.

Aristoteli na la trashëgim një fjalë me rëndësi të errët dhe komplekse: *Xpeia,* dobi, dëshirueshmëri, të cilën Rackham, natyrisht nga Kembrixhi, e përkthen si kërkesë. Skoliast nuk na ndriçon. Aristoteli kishte të drejtë, por kishte ndërmend të thoshte se vlera e një njësie monetare "ia vlen aq sa mund të marrësh për të". Absolutisht e vërtetë, por nuk mund ta quash terminologji shkencore.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Studenti mund të shkojë në bibliotekë dhe të konsultojë 500 traktate të supozuara mbi ekonominë pa gjetur një që fillon me një tabelë euklidiane të përkufizimeve të termave më të zakonshëm, themelorë dhe të nevojshëm për diskutimin e çështjeve ekonomike.

Le të fillojmë, për shembull, me termin "Para". Aristoteli e përcakton keq, ose më saktë nuk e përcakton fare, por flet për të pa e përcaktuar vërtet. Dhe njeriu ka mbetur për 20 shekuj në këtë gjendje gjysmë-errësire.

Do të përpiqem të jap disa përkufizime, megjithëse i vetëdijshëm se ato nuk mund të jenë shumë të dobishme derisa ndonjë akademi ose kongres, ose akoma më mirë, një grup specialistësh seriozë dhe autoritarë, ta njohin vlefshmërinë e kësaj vepre leksikografike.

Ari i paprekur nuk është para; shkëmbimi i arit monetar kundrejt mallrave të tjera është në thelb një lloj shkëmbimi: shkëmbimi i një sasie të caktuar mallrash ose i një peshe të caktuar mallrash, për metal që është peshuar dhe matur paraprakisht.

Cilësia thelbësore e parasë është që ajo të matet dhe të jetë në gjendje të shërbejë si masë. Edhe në shkëmbimin e një disku prej metali të çmuar me mallra, është gjurmë e Shtetit që përcakton se është para. Një qeveri që do të thoshte: "Nuk mund të ndërtojmë rrugë sepse nuk kemi para" do të ishte po aq qesharake sa një qeveri që do të thoshte: "Nuk mund të ndërtojmë rrugë sepse nuk kemi kilometra".

Le të përpiqemi të përcaktojmë se çfarë është paraja. "Paraja është një kërkesë e matur." Paraja është një titull ose një kërkesë e matur. "Paraja është një kërkesë e përgjithshme." Paraja është një titull që nuk është specifik (si një biletë treni, një çek han, një biletë avullore që mbart të drejtën për transport, ushqim, kabinë, etj.). Është e përgjithshme. Paraja është, për më tepër, e këmbyeshme, domethënë, mund të transferohet nga një person te një tjetër pa formalitete. Nuk mbart interesa si një obligacion shtetëror, një obligacion hekurudhor ose obligacioni i ndonjë "shoqërie anonime".

Le të shqyrtojmë termin "kredit". Thuhet se një njeri ka kredi kur besohet se do të jetë në gjendje të paguajë me para në dorë dhe kur supozohet se ai nuk do të përpiqet të shmangë ose të shtyjë pagesën. "Borxhi" nuk është pikërisht e kundërta e "kreditit". Në fakt, kredia është shpesh mundësia e krijimit të borxheve dhe nuk do të thotë gjithmonë domosdoshmërisht e kundërta e një borxhi të krijuar tashmë. Prandaj, përballemi me një term të paqartë.

Së fundmi, le të shqyrtojmë "inflacionin". Midis gjysmë të vërtetave të pretendimeve ortodokse, disa prej tyre bazohen në fenomene natyrore dhe të përsëritura. I ashtuquajturi inflacion duhet të dallohet para së gjithash nga inflacioni i vërtetë, i cili ndodh kur paratë lëshohen "në përputhje" me mallra ose shërbime që askush nuk i dëshiron ose tejkalojnë sasinë e dëshiruar. Paraja nuk ka vlerë kur lëshohet "kundër" (domethënë në pseudo-korrespondencë me) mallra ose shërbime që nuk mund të dorëzohen ose sigurohen. Për shembull, të lëshosh para "kundër" një predhe që shpërtheu në vitin 1917 do të ishte inflacion, dhe vetë paratë nuk do të kishin vlerë, pasi askush nuk e dëshiron predhën dhe askush nuk mund ta dorëzojë atë.

Një listë e shkurtër përkufizimesh të vlefshme do t'i lejonte njeriut të zakonshëm t'i shpëtonte mashtrimeve dhe pabesisë absolute të mallkuar dhe të kalbur të fajdexhinjve dhe monopolistëve të mëdhenj.

Në fakt, me një përkufizim, ose më saktë me një koncept serioz dhe të drejtë të *parasë,* Soddy, pasi botoi një sasi librash të errët (të errët, domethënë, për lexuesin, megjithëse jashtëzakonisht të thellë dhe të dashur për Profesor Soddy) shkruan në *Tomorrow's Money* "Ashtu siç është e paimagjinueshme që njerëzit privatë të kenë fuqinë për të vendosur taksa, është absurde që bankat, pavarësisht të gjitha mbrojtjeve kushtetuese kundër saj, me një mashtrim të thjeshtë të uzurpojnë funksionin".

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të Parlamentit dhe, pa asnjë autoritet, të vendosin taksa të detyruara mbi pasurinë e komunitetit.”

Le të bëjmë dallimin midis situatës italiane sot dhe situatës së vendeve anglo-saksone. Le të bëjmë dallimin midis vendeve ku bollëku i pasurisë krijon kriza dhe vendeve në të cilat ka një mungesë serioze të materialeve të caktuara; le të kthehemi pak prapa për të përshkruar historinë e "ekonomisë së re", e cila megjithatë përfshin kaq shumë njohuri ose vetëdije të vjetër.

Në mendimin ekonomik të sotëm dallohen katër rryma të gjalla: (1) Douglasizmi; (2) Geselizmi; (3) ekonomia kanonike që ka origjinën te Shën Ambrozi dhe evoluoi me Shën Antoninon; (4)
Ekonomia korporative me politikën e saj të përmirësimit (kullimi i kënetave, etj.), beteja e grurit, kursimet, çekët familjarë, çekët e ushqimit, çekët e punës, kontrolli shtetëror, grumbullimi, etj.

Ekonomia ortologjike që duhet të nisim duhet të marrë në konsideratë disa fakte të fshehura nga e ashtuquajtura ortodoksi. Mallrat kanë qëndrueshmëri të pabarabartë, karriget, djathi: veprat e Pheidias, Praxiteles ose Botticellit kanë qëndrueshmëri të ndryshme. Njeriu primitiv përdorte një instrument, ndërsa njeriu i civilizuar përdor një duzinë.

Më duket se duhet të bëjmë një listë të njerëzve seriozë që bashkëpunojnë sot në shkencën e ekonomisë, edhe nëse janë empiristë, edhe nëse kanë bërë një zbulim të vetëm në aktivitetin e tyre dhe nuk janë në procesin e koordinimit të tij me historinë dhe me idetë e drejta dhe të vlefshme të shkollave të tjera, ose të kohërave të tjera, ose të sekteve të tjera ekonomike.

Le ta pranojmë menjëherë se filani vëzhgoi fuqinë e avullit për të ngritur kapakun e një çajniku. Kjo është me vlerë, edhe nëse shpikësi nuk ka botuar një enciklopedi apo një traktat voluminoz mbi fizikën.

Le të pranojmë se CH Douglas zbuloi vetë pamjaftueshmërinë e fuqisë blerëse të shpërndarë nga (dhe brenda) sistemit industrial. Fabrika e tij shpërndau fuqinë blerëse më ngadalë sesa krijoi "çmime", domethënë, të mallrave të hedhura në treg. Prandaj, u krijua një sasi çmimesh në një muaj më e madhe se fuqia blerëse që u shpërnda.

Delikati, budallai dhe monopolisti, që jetojnë me urinë e të tjerëve, do të donin ta ndanin njeriun sipas xhaketës së tij. Douglas pa, në vend të kësaj, mundësinë e lëshimit të fuqisë blerëse që korrespondon me sasinë e mallrave të dorëzueshme dhe të dëshiruara nga njerëzit. Në këtë kishte pak gjëra të reja dhe shumë gjëra të ndershme. David Hume e kishte parë tashmë se prosperiteti nuk varej nga sasia e parave që zotëronte çdo komb i caktuar, por nga fakti se kjo sasi duhet të rritej. Le të specifikojmë se rritja duhet të jetë e ngadaltë dhe konstante.

Ndër shkrimtarët e dobishëm le të përmendim MacNair Wilson, i cili e ka edukuar publikun e tij që të pranojë se bankat nuk japin hua para, por vetëm premtojnë të paguajnë. *(Premtimi për të paguar.)* Gesell, duke u nisur nga pikëpamja e shkëmbimit të lirë, riktheu *brakteatet* e peshkopëve mesjetarë.
Me tarifën e tij të demurrazhit (pullat, të cilat duhet t'i bashkëngjiten kartëmonedhës çdo muaj për të ruajtur vlerën e saj të deklaruar), ai synonte të stimulonte shpejtësinë e qarkullimit dhe kryetari i bashkisë Unterguggenberger në Wörgl demonstroi efikasitetin e këtij sistemi.

Gesell e shkatërroi pjesën e vdekur të Marksit me frazën e tij të shkurtër: “Marksi kurrë nuk e vuri në dyshim para.” Domethënë, Marksi kurrë nuk e vuri në dyshim natyrën e parasë, as nuk e analizoi atë.

Përparësitë e sistemit Gesell janë të paktën këto: (1) në vendet pseudodemokratike ai mund ta çlirojë kombin; domethënë qeverinë dhe popullin (duke përfshirë të gjithë prodhuesit, qofshin punëdhënës apo të punësuar) nga pushteti i bankave dhe i fajdexhinjve.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Megjithatë, asnjë xheselit i racës së pastër nuk e ka konsideruar ndonjëherë paratë e demurrage-it nga pikëpamja e shtetit - dhe e korporatave.

Me një pullë postare proporcionale me një përqind të vlerës së kartëmonedhës të shtuar çdo muaj, një qarkullim prej 8ÿ miliardësh do t'i jepte shtetit një të ardhur prej një miliardi në vit, praktikisht pa shpenzime për mbledhjen e saj, e cila do të ishte automatike dhe pothuajse tërësisht e lirë nga manipulimet apo ndërhyrjet burokratike.

Në vend që të grumbulloheshin borxhe (borxhe astronomike) me obligacione kombëtare siç ka bërë Roosevelt, çdo borxh shtetëror, çdo titull pronësie mbi pasurinë e shtetit, në vend që të dyfishohej, do të anulohej brenda 100 muajsh. (Anglezët ende po paguajnë taksa për betejën e Waterloo-s.)

Obligacionet e thesarit mund të vazhdojnë të mbahen në duar private, si një mënyrë kursimi për ata që duan të sigurojnë pleqëri dhe për familjet e tyre, por ato do të konsideroheshin një dividend shtetëror për një klasë të denjë qytetarësh, jo si një domosdoshmëri e pashmangshme për një qeveri që dëshiron të përdorë kredinë e saj.

Unë këmbëngul: Shteti nuk ka nevojë të paguajë "qira" për kredinë e tij; domethënë, nuk ka nevojë të marrë hua nga fajdexhinjtë e mëdhenj profesionistë, siç bëhet në pothuajse çdo vend, përmes injorancës dhe paragjykimeve të paracaktuara; për shembull, në vendin tim të pafat, në Francë në krizën e saj të rëndë morale aktuale, në Angli përmes fuqisë së traditave të pranuara pa dijeninë e ngjarjeve të reja në botë.

Brezi i dytë i kreditorëve socialë, pas empirikëve dhe shpikësve, ka prodhuar Butchart, i cili, i stimuluar nga AR Orage, botoi librin e parë të ortologjisë ekonomike, *Paraja.* Me vëllimin e tij të dytë, *Paraja e së nesërmes,* Butchart ka qenë më pak i suksesshëm; ai, në fakt, ka mbledhur shtatë shkrimtarë me mendime të ndryshme, të gjithë të lavdërueshëm, por ai nuk ka arritur t'i bëjë autorët individualë të lexojnë esetë e njëri-tjetrit dhe t'i lidhin ato. Libri është i vlefshëm kryesisht për ribotimin e disa prej shkrimeve të Douglas dhe për një faqe të Soddy-t të cituar tashmë në këtë artikull.

Midis shkrimtarëve të njohur, duhen përmendur Irving Fisher dhe Christopher Hollis. Por duhet bërë dallimi; Fisher është një gazetar (zyrtarisht profesor, por në thelb gazetar) që shkruan mirë.
Dyzet faqe të *Librit të tij të Pullave* meritojnë vëmendjen e çdo njeriu serioz, si dhe të profesorëve.
Fisher nuk përfshihet shumë thellë në betejë. Ndoshta ai është optimist dhe kërkon t'i bindë fajdexhinjtë e mëdhenj amerikanë që të kënaqen me gjysmë kile mish në vend që të heqin dorë nga copëza e fundit.

Christopher Hollis ka shkruar një libër me vlerë të madhe, *Dy Kombet,* dhe ka vazhduar luftën për publikun në libra të ndryshëm, në të cilët mund të thuhet se ka një prekje të lumtur; në fakt, ai është ndër të paktët ekonomistë që ia dalin mbanë të trajtojnë shkencën monetare dhe problemet e ndryshme të fajdesë në një mënyrë të tillë që librat e tyre shiten dhe arrijnë një botim të tretë. Këto faza i përkasin edukimit popullor, mjaft të nevojshëm në vendet ku vazhdojnë të ekzistojnë të ashtuquajturat qeveri "shumicë".

Wyndham Lewis e quan Qeverinë Angleze *antikitet të rremë.* Edhe pse kryesisht një njeri i letrave, një satirik, ai kohët e fundit ka kontribuar me një libër me vlerë të lartë sociologjike, të destinuar për një publik të zgjedhur: *Numëroni të Vdekurit, Ata Janë Gjallë* (përgatitje për një Luftë tjetër të Madhe për asgjë). Unë nuk e përmend atë si ekonomi, por për të sugjeruar ritmin me të cilin këto probleme po depërtojnë në punën e shkrimtarëve të gjallë të rangut të parë. Katër poetët më të mirë amerikanë sot janë të shqetësuar për problemet monetare (jo më me Webbitin, Fabianin, Mançesterianin ose Villardianin e vjetër "rozë") siç ishin, në fakt, shkrimtarët e mëdhenj si Dante, Shekspiri, Aristoteli, Hume, Berkeley, Montesquieu, etj. ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Një rrymë tjetër mendimi që drejtohet mbi këto ide shfaqet në shkrimet e atyre që i dhanë jetë themeleve të republikës së Amerikës së Veriut, domethënë në shkrimet e Jeffersonit, Jacksonit, Van Burenit. *Jeffersoni im dhe/ ose Musolini,* librat e WL Woodward, Një *Histori e Re Amerikane,* artikujt e Atit Coughlin dhe të Buck ose më konkretisht pjesa më e mirë e librit të Coughlin që quhet *Paraja* (f. 211-213).

Do të ishte e vështirë të thuash se cilat recensione angleze dhe amerikane duhet të lexojë një i huaj, sepse jeta intelektuale në këto vende manifestohet në botime të përkohshme që zgjasin vetëm dy ose tre vjet (ose edhe më pak) dhe pastaj papritmas pushojnë së ekzistuari ose degjenerojnë në një lloj burokracie letrare ose ideologjike, marrin një ngjyrim mbrojtës dhe qetësohen me ide të fabrikuara. Megjithatë, duhet të vërejmë se fashistët anglezë një vit më parë filluan botimin e një periodike socio-ekonomike me vitalitet të lartë: *The Fashist Quarterly.* Kjo është e vetmja recension në anglisht në të cilën kam qenë në gjendje të lexoj shkrimet e kontribuesve të tjerë, ndër të cilët janë Gjenerali Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, i cili ka meritën e madhe për botimin në Teksas të *librit "Rendi Ekonomik Natyror"* nga Geseli, me shpenzimet e tij, kur botuesit e mëdhenj nuk mendonin se një botim i tillë ishte biznes i mirë, e ngjyros gazetën e tij të vogël, "Rruga Dalje", me idetë e mbetura nga "Ekonomia e Skajit", pavarësisht botimit të "Chart of Plenty" të Loeb (shih përmbledhjen e Odon Por në Rivista del Lavoro, mars 1936).

Liria e fjalës nuk ekziston midis këtyre sekteve të racës liberale. As botimet e Gesellitëve dhe as botimet zyrtare të Douglasizmit nuk lejojnë diskutim të hapur të ideve ekonomike. Ata duken të hipnotizuar dhe të ngurtësuar si misteriozë dekadentë. Ata grinden midis tyre. Douglas mendon se pullat mbi paratë e demurrage përbëjnë një taksë shtypëse - të padobishme dhe të përhershme, megjithëse më të kuptueshme sesa "anulimi" i kredisë së Douglas ose sesa zbritja e tij dhe mjetet e tjera për anulimin e kredisë së lëshuar.

Geselitët janë pothuajse sadistisht të tërbuar nga mendimi se e gjithë raca mund të përfitojë nga puna e atyre që tashmë kanë vdekur dhe nga zbulimet shkencore. (Vlera rrjedh nga puna, por një sasi e madhe pune është bërë nga paraardhësit tanë që nuk hëngrën këtu për të konsumuar frytet e saj.)

Fig *Tree* (Douglasite) nuk tregon përparimin e jo-Douglasitëve - drejt Gesellitëve ose sistemit korporativ. *New English Weekly* është zhytur në temperamentin periferik anglez dhe për këtë arsye është zbardhur nga ajo jetë e zbehtë në vend të një ideologjie specifike dhe të përcaktuar. *New Democracy* (New York) ishte e dobishme, por nuk ekziston më. Coughlin po kryen një vepër edukimi popullor përmes një javore për publikun e gjerë, jo për të iniciuarit *(Drejtësia Sociale).* Por në muajin qershor të vitit XV, gjej në gazetën e tij lajme që ose nuk botohen diku tjetër ose u jepen vetëm disa rreshta, të fshehura midis kolonave të skandalit dhe kamuflazhit. Nga redaktorët e periodikut Press me karakter të përgjithshëm shpesh marr ftesën: *A nuk mund të shkruani për asgjë tjetër përveç ekonomisë?*

Kërkoj kënaqësinë e lexuesit serioz: Kam folur për gjëra shumë të ndryshme.

Ky artikull përbëhet nga dy pjesë: në të parën pothuajse i kam lutur ekonomistët të marrin në konsideratë nevojën urgjente për një terminologji të saktë; në të dytën kam treguar shkurtimisht disa vepra, fragmentare por të sinqerta, të zgjedhura nga një numër shkrimtarësh të shpërndarë, të cilat nuk janë, por mund të jenë, të koordinuara, nëse do të gjendej një bërthamë e përbërë nga teknikë të gatshëm për të marrë përsipër një përgjegjësi leksikografike.

E them me shumë vendosmëri se pa një etikë të shëndoshë nuk mund të ketë asnjë etikë të shëndoshë, asnjë shkencë ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

ekonomi. Të konsiderosh dinamizmin e thjeshtë, pa marrë parasysh qëllimin dhe objektivin e një politike monetare, do të çonte në kaos. Drejtimi i vullnetit është një nga komponentët e studimit në shkencën e ekonomisë. Badoglio duke thënë: "Ari ynë është vullneti dhe krahët e ushtarëve tanë", është më shumë një ekonomist sesa të gjithë profesorët në Londër.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Shkaqet e Rënies
nga A. Raven Thomson

KAM shkruar disa herë *në Fashist Quarterly* dhe *British Union Quarterly* mbi depresionin e ardhshëm, i cili me siguri do të ndiqte bumin jetëshkurtër të rimëkëmbjes të nxitur nga ekonomistët e vjetër të bandave. Tregova se si cikli tregtar i bumit dhe rënies kishte qenë në veprim për njëqind vitet e fundit, që nga themelimi i kapitalizmit, dhe kishte treguar një periudhë të rregullt prej nëntë vitesh mesatarisht, duke rënë, herë pas here, në shtatë ose duke u rritur në njëmbëdhjetë. Mesatarisht, viti tjetër i krizës duhet të kishte qenë viti 1938, me probabilitet shtyrjeje deri në vitin 1939, për shkak të thellësisë së pazakontë të depresionit. Në fakt, kriza është përshpejtuar një vit më herët se zakonisht, dhe rënia tjetër ka filluar tashmë në vitin 1937.

Unë

Kjo ka ardhur si surprizë edhe për ata prej nesh që ishin të bindur se "prosperiteti" nuk mund të zgjaste. Vetëm në numrin e fundit të revistës *"Quarterly"* diskutova efektin e riarmatimit dhe parasë së lirë mbi krizën që po vinte, dhe megjithëse e kuptova se spekulimi i tepërt kishte krijuar një bum të parakohshëm, mendova se shtysa e riarmatimit do të na mbante deri në vjeshtën e vitit 1938, gjithsesi, kur argumentova se një luftë për të konsumuar armatimet e akumuluara do të parandalonte vetëm një rënie ekonomike. Në fakt, paralajmërova kundër rrezikut të financuesve që kërkojnë qëllimisht luftën si një alternativë ndaj rënies ekonomike.

Në fakt, e kisha nënvlerësuar peshën që mbante ekonomia amerikane në botën në tkurrje të Demokracisë Financiare dhe mungesën e ndonjë programi të madh riarmatimi në Amerikë.
Është nga Amerika, si në rënien e fundit, që depresioni i ri po rrezaton, dhe gjithë inkurajimi i fitimeve nga riarmatimi është i pamjaftueshëm për të parandaluar që Throgmorton Street të reagojë ndaj rënies dramatike të vlerave të aksioneve në Wall Street.

Edhe pse kjo rënie e parakohshme, si ajo e vitit 1907, mund të jetë me intensitet më të vogël dhe, për rrjedhojë, një goditje më e vogël për stabilitetin kapitalist sesa një pengesë e mëvonshme dhe më intensive, ajo ka një avantazh, se ka ndodhur përpara se luftënxitësit të kenë qenë në gjendje, pavarësisht të gjitha përpjekjeve të tyre, të na zhytin në luftë. Ndërsa depresioni intensifikohet, interesi publik do të kthehet nga punët e jashtme në problemet urgjente të brendshme dhe rreziku i konfliktit ndërkombëtar do të zvogëlohet. Tashmë rreziku i luftës si parandalues i rënies po kalon.

PANIK NË WALL STREET

Pavarësisht përpjekjeve të Shtypit tonë për ta mbuluar, paniku në Wall Street ka qenë po aq i keq këtë vjeshtë sa ishte në vjeshtën e vitit 1929. Rënia e kërkesës për çelik për punime kapitale ka qenë faktori vendimtar, dhe aksionet e Çelikut të Shteteve të Bashkuara dhe aksionet e tjera të çelikut kanë udhëhequr rënien e vlerave. Në fillim të këtij viti, Çeliku i SHBA-së u kuotua në 129¼ për aksionin 100 dollarësh. Edhe pas krizës së arit në prill, vlera ishte shumë mbi 100. Rënia e vazhdueshme në shtator solli rënien e SHBA-së.
Çeliku në 80. Pastaj erdhi rënia e tetorit, me vlerat që binin ditë pas dite. SHBA-të ranë.
Çeliku gjatë viteve 70 në 68. Një rritje e shkurtër dhe më pas në "të martën e zezë" shitjet në panik e çuan çmimin në 54. Që atëherë ka pasur një rimëkëmbje të mëtejshme, e cila e solli US Steel përsëri në rreth 65, por tashmë në nëntor çmimi po bie përsëri në 50 për shkak të raporteve të reja për prodhim të reduktuar të çelikut, i cili tani është më pak se 50 për qind e kapacitetit.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

E gjithë kjo nuk mund të shpërfillet thjesht si "ankth" në Bursë. Ekzistojnë shkaqe themelore pas rënies së Wall Street. Kërkesa për mallra konsumi mund të mbahet ende mirë, por kërkesa për mallra kapitale po bie me shpejtësi. Mbiprodhimi, nëse jo ende aktual, është gjithsesi potencial dhe industrialistët po pushojnë së zgjeruari fabrikat. Si rezultat, prodhuesit e mallrave kapitale, në të cilët çeliku tani hyn në një përpjesëtim gjithnjë e më të madh, janë tashmë të goditur rëndë dhe rënia e vlerës së aksioneve të çelikut, e cila ka çorganizuar tregun, nuk është thjesht manovër tregu, por parashikim i arsyeshëm i fitimeve të reduktuara mbi prodhimin e ulur.

A MUND TË NDIHMOJË ROOSEVELT?

Në qytetet e çelikut, si Pitsburgu, papunësia është duke u rritur tashmë, gjë që, sigurisht, do të ketë efektin e saj në kërkesën për mallra konsumi, me pasoja të dyfishta mbi investimet.
Amerika është në rrugën e duhur drejt një depresioni klasik edhe një herë, përpara se të rikuperohet siç duhet nga i fundit. Nëse Roosevelt ndërhyn, siç duket se ngurron ende ta bëjë, ai do të notojë kundër rrymës, siç u përpoq të bënte Hoover në vitet 1929 deri në 1932. Këtë herë nuk do të jetë një detyrë e lehtë, siç ishte në vitin 1933, ta vendosësh Amerikën në valën e rimëkëmbjes së përgjithshme botërore. Këtë herë Presidenti i fuqishëm do të duhet të ushtrojë të gjithë forcën e tij.

Manipulimi monetar, punët publike e kështu me radhë, do të jenë të pamjaftueshme për të përballuar krizën, në fakt, brenda termave të tij të referencës, Roosevelt mund të ndihmojë vetëm me anë të blerjeve gjigante shtetërore, të cilat mund të duhet të jenë aq intensive sa ta vendosin pjesën më të madhe të industrisë amerikane në pronësi të qeverisë. Meqenëse Roosevelt nuk ka fuqi për të zbatuar alternativën fashiste të kontrollit shtetëror të industrisë, pasi "Marrëveshja e tij e Re" është diskredituar dhe shkatërruar kryesisht nga vendimet e Gjykatës së Lartë, ai mund të detyrohet të ndjekë metodën komuniste të futjes së kapitalizmit shtetëror. Se sa larg po punojnë këshilltarët e tij hebrenj në këtë drejtim, kjo nuk e kemi parë ende. SHBA-ja dhe BRSS-ja mund të gravitojnë edhe më shumë së bashku si dy republikat e mëdha materialiste, në të cilat kontrolli hebre është parësor.

REAGIMI BRITANIK

Politikanët tanë konservatorë, pavarësisht të gjitha provave të një shembjeje të Bursës, na sigurojnë se nuk ka shenja të një “recesioni” të ardhshëm (fjalë e veçantë e shpikur me qëllim qetësimin e publikut), se Britania nuk preket nga të njëjtat probleme ekonomike si Amerika dhe se riarmatimi do të na ndihmojë të kalojmë këtë situatë. E gjithë kjo është absurde, pasi të gjitha demokracitë financiare janë të lidhura ngushtë nga financat ndërkombëtare dhe Wall Street është dhe mbetet qendra financiare e botës.
Çfarëdo që të ndodhë atje, me siguri do të ketë pasojat e saj diku tjetër, po aq sa në vitin 1937 sa edhe në vitin 1929.
A nuk e kemi theksuar, në fund të fundit, "bashkimin e demokracive të mëdha" me anë të një Marrëveshjeje Trepalëshe? A nuk është qeveria jonë, mes duartrokitjeve të partive të "bandës së vjetër", duke negociuar marrëdhënie më të ngushta tregtare me Amerikën? Kjo manovër e fundit duket po aq e dobishme sa një notar, që përqafon qëllimisht një njeri që po mbytet, e mirë nëse qëllimi ynë është shpëtimi i financave judaiko-amerikane, e keqe nëse duam ta shpëtojmë Britaninë nga fundosja në valët e një depresioni të ri.

Sa i përket riarmatimit, larg që na shpëtoi nga depresioni, ai padyshim ka shkaktuar probleme, jo vetëm këtu, por edhe në Amerikë. Spekulantët, të cilët, sigurisht, gëzojnë lirinë e plotë të Demokracisë, panë në riarmatim dhe në mundësinë e luftës mundësi të panumërta fitimi dhe, duke përfituar nga paratë jashtëzakonisht të lira, vazhduan të blinin aksione të të gjitha llojeve që i mendonin se u nevojiteshin kombeve që po riarmatonin, ose që mund të bëheshin të pakta në kohë lufte.
Si rezultat, çmimet e të gjitha mallrave, veçanërisht të metaleve, u rritën brenda tetëmbëdhjetë muajve me shuma që arritën në 100 përqind në disa raste: një bum spekulativ i paparë në histori gjatë një ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

periudhë paqeje, e tejkaluar, në fakt, vetëm gjatë periudhave më të këqija të luftës së fundit.

Për fat të mirë për ne, spekuluesit e tepruan. Lufta që ata parashikonin ishte e kufizuar në Spanjë dhe Kinë, pavarësisht përpjekjeve të luftëdashësve të majtë, dhe, si të gjithë ata që përpiqen të pushtojnë produktet, ata shpejt u turpëruan nga prodhimi i ripërtërirë, të tërhequr nga nivelet më fitimprurëse të çmimeve. Në të vërtetë, ata nënvlerësuan plotësisht kapacitetin e jashtëzakonshëm prodhues të industrisë moderne dhe u rrëmbyen nga vërshimi i mallrave që prodhuan çmimet më të larta. Tani kërkohet shumë pak stimul për të prodhuar mbiprodhim në krahasim me konsumin aktual. Stimuli i jashtëzakonshëm i një rritjeje të paparë të çmimeve ka mbytur plotësisht jo vetëm vetë spekuluesit, por edhe tregtinë legjitime, e cila nuk mund të përballojë, pavarësisht riarmatimit, tepricën. Në të vërtetë, tashmë ka kërkesa të ripërtërira për kuota të reduktuara të prodhimit, përpara se depresioni të ketë filluar plotësisht. Se si do të reagojnë ulje të tilla në papunësi dhe, si pasojë, në mungesë të fuqisë blerëse, i lëmë lexuesit tanë ta imagjinojnë.

Tashmë ka 80,000 të papunë më shumë se në gusht.

SHKAKU BAZË

Nën të gjitha këto simptoma të jashtme, me reagimin e tyre ndaj riarmatimit dhe frikës nga lufta, qëndron një shkak themelor, i cili është pabarazia kronike midis prodhimit modern industrial dhe konsumit të përgjithshëm popullor. Për sa kohë që ekziston kjo mospërputhje absurde, sistemi ynë ekonomik është padyshim subjekt i një paqëndrueshmërie të natyrshme, e cila e përfshin atë në lulëzimet dhe rëniet e përsëritura të kapitalizmit financiar. Në të vërtetë, ndërsa shkenca rrit gjithnjë e më shumë fuqinë e prodhimit dhe sindikalizmi është i pafuqishëm për të rritur më tej pagat e punëtorëve kundër rezistencës në rritje të kombinateve financiare, mospërputhja bëhet gjithnjë e më e madhe dhe, siç ka theksuar Mosley, lulëzimet bëhen gjithnjë e më të shkurtra dhe rëniet gjithnjë e më të gjata, ndërsa kapitalizmi bie.

Shkaku themelor i kësaj, si i çdo depresioni, është mungesa e fuqisë blerëse në duart e masave të popullit, dhe kriza në këtë rast shkaktohet jashtëzakonisht herët nga rritja e paparë e çmimeve, e cila jo vetëm që ka nxitur një mbingarkesë prodhimi, por ka kufizuar më tej fuqinë blerëse të popullit, pagat e të cilëve nuk kanë arritur të mbajnë ritmin me koston në rritje të jetesës. Rënia që rezulton mund të korrigjohet përgjithmonë vetëm, jo nga ekonomia dhe ulja e pagave, siç besojnë "bandat e vjetra", por nga punët publike dhe rritjet konstruktive të pagave, derisa shteti dhe populli të konsumojnë së bashku prodhimin e industrisë moderne. Është e vërtetë që shteti aktualisht, nëpërmjet riarmatimit, po konsumon prodhimin me një ritëm të pazakontë, por edhe kjo nuk kompenson në asnjë mënyrë mungesën e fuqisë blerëse të shumicës së njerëzve, të varfëruar siç janë nga rritjet e fundit të çmimeve të mallrave.

MJETE KUJDESË

Mjetet që përdoren përgjithësisht janë reforma monetare dhe planifikimi ekonomik. E para ka humbur argumentin e saj më të fortë, pasi paraja është po aq e lirë në vitin 1937 sa ishte e shtrenjtë në vitin 1929, megjithatë rënia është po aq e keqe sa më parë. Problemet monetare janë padyshim dytësore në krahasim me problemin parësor të keqpërshtatjes ekonomike të konsumit me prodhimin, dhe asnjë formë e teorisë monetare nuk është e mirë që nuk shpjegon se si paratë do të arrijnë te konsumatori. Kredia Sociale ka interesin e saj në këtë drejtim dhe meriton konsideratë, por mbështetësit e Kredisë Sociale duhet të njohin nevojën e autoritetit ekstrem për të përmbysur diktaturën aktuale financiare. Në këtë drejtim, masat e marra nga Qeveria e Kredisë Sociale në Alberta për të kontrolluar bankat, dhe madje edhe Shtypin, janë shumë të rëndësishme. ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Planifikimi ekonomik është padyshim i nevojshëm, por përsëri kërkohet autoritet, dhe lind pyetja se si ky autoritet do ta marrë titullin e tij. Sipas financuesve, të cilët favorizojnë, si Israel Moses Sieff, të PEP-it, kombinatit industrial dhe shpërndarës, autoriteti për të planifikuar duhet të vijë nga blerja dhe bashkimi kapitalist. *Planifikimi me blerje* në fakt. Sipas socialistëve, të cilët favorizojnë shtetëzimin e mjeteve të prodhimit, shpërndarjes dhe shkëmbimit, autoriteti për të planifikuar duhet të vijë nga konfiskimi shtetëror nën shërbimin civil. *Planifikimi me konfiskim* në këtë rast.

Bashkimi Britanik favorizon një mjet më pak materialist për të fituar autoritetin për të planifikuar, jo duke kombinuar blerjen kapitaliste ose konfiskimin kapitalist shtetëror të pronës private, të cilat janë shumë të ngjashme, por me autorizimin nga populli për të imponuar një plan ekonomik mbi ndërmarrjet private dhe publike njësoj. *Planifikimi me pëlqim.* Mjetet me të cilat autoriteti shtetëror dhe pronësia private bashkohen në një sistem ekonomik kryesisht vetëqeverisës mund të studiohen në një numër librash, të botuar tashmë, mbi Shtetin Korporativ. Megjithatë, ajo që duhet kuptuar është se Shteti Korporativ ekziston për të shpërndarë produktet e industrisë te njerëzit dhe financat i nënshtrohen plotësisht këtij qëllimi kryesor. Sidomos çdo spekulim dhe kthim i tepërt mbi kapitalin është i ndaluar për të parandaluar paqëndrueshmërinë dhe për të mundësuar që pjesa e drejtë e produktit t'i kalojë prodhuesit.

IZOLIM NGA RRËNIE TË MËTEJSHME

Shteti Korporativ jo vetëm që duhet të balancojë prodhimin e kapitalit dhe mallrave të konsumit, duke i dhënë fund paqëndrueshmërisë së investimeve spekulative dhe duke i mundësuar njerëzve të konsumojnë prodhimin e shkencës moderne; ai gjithashtu duhet ta mbrojë kombin nga konkurrenca e jashtme nga puna e lirë e huaj, siç vjen aktualisht nga Japonia. Për këtë qëllim, duhet të futet një politikë e Perandorisë së Izoluar, duke rezervuar tregjet perandorake për industrinë vendase dhe perandorake, dhe duke u ofruar sundimeve dhe kolonive një pjesë plotësisht të mbrojtur të kërkesës së tregut vendas për produkte të papërpunuara.

Vetëm me këto mjete mund të zbatohet një plan i plotë për çështjet tona ekonomike dhe vetëm kështu mund t'i garantojmë popullit tonë kundër një përsëritjeje të rënies së tmerrshme me të cilën ata tani kërcënohen. Kurrë më nuk duhet të lejohet që një panik në Wall Street ta hedhë industrinë britanike në depresion. Le të izolohemi, siç ka bërë Gjermania, kundër luhatjeve të çmendura të botës kapitaliste dhe të planifikojmë punët tona duke e ditur plotësisht se asnjë faktor i panjohur jashtë kontrollit tonë nuk mund të shkatërrojë papritur të gjitha ato që kemi bërë. Politika e Bashkimit Britanik për Shtetin Korporativ brenda një Perandorie të Izoluar vetëm ofron siguri nga bumi dhe rënia, si dhe shpërndarjen e fryteve të shpikjeve shkencore moderne për popullin britanik.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Revolucioni i tradhtuar nga Ezra Pound

T Revolucioni që është tradhtuar është, në thelb, Revolucioni "ynë" Amerikan i vitit 1776, jo në fazat e tij lokale dhe të veçanta, dhe sigurisht jo si një ndarje krejtësisht e panevojshme e RACËS Angleze.

Çfarëdo e mirë që mund të ketë ardhur ose jo nga ajo ndarje, ndarja ishte krejtësisht e panevojshme dhe, në një pjesë të madhe, e pavullnetshme. Sigurisht që nuk i solli asnjë dobi Britanisë. Ishte, ndoshta, plaga e parë e madhe që iu shkaktua vendit tuaj nga ndërmjetësit e fajdeve të lejuar nga Cromwell.

Shekulli i Nëntëmbëdhjetë ishte gjithçka që e quante La Tour du Pin, gjithçka që Maurras dhe kllounët francezë monarkistë janë përpjekur ta harrojnë se e quanin La Tour du Pin. Ishte shekulli i fajdesë. Ishte shekulli i dekompozimit. Ishte një shekull më i ulët se çdo shekull tjetër që mund të mendoj si epoka e TRADHTISË së termave, e rrëmujës dhe e ndotjes së kuptimeve të fjalëve.

REVOLUCIONI I TRADHTUAR nuk është një revolucion i tradhtuar brenda një ose dy vitesh nga një ose dy hapa të gabuar të Joe Stalinit apo të ndonjë qeverie të vetme.

Revolucioni i tradhtuar ishte revolucioni i lindur nga reformat Leopoldine në Toskanë dhe mjaft i dukshëm në procesin Jeffersonian i cili kulmoi me fitoret - shumë të përkohshme - të Andy Jackson dhe Martin van Buren.

Përpara tyre, reformat Leopoldine kishin evoluar në konceptin e autarkisë dhe në një besim se DRURI i një kombi ekzistonte kryesisht në mënyrë që kombi (në personin e secilit dhe të gjithë qytetarëve të tij) të HAJË.

Ky revolucion është tradhtuar mjaft qartë nga brezat e Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, kamuflazherëve të të gjitha ngjyrave, Trockistëve, Wallace-ve, Perkinses, dy tufave të këshilltarëve të Roosevelt, organizmave si Morgenthau, të zhytur që në djep në paragjykime fajdexhie, ariokikëve të vegjël.

Ky term unë këmbëngul. Helmi semit është tek semiti i zbutur nga paqëndrueshmëria semite, nga luhatja e semitit nga një tepri në tjetrin.

Kjo paqëndrueshmëri e bën atë një rrezik për racat statike dhe me mendësi paralizuese. Por në të gjithë rrethin e shëmtuar, të rrezikshëm dhe subversiv të Roosevelt-it, ka qenë hebreu, M. Ezekiel, ai që ka ecur i pari drejt ekonomisë së BOLLËKUT me *2,500 dollarët e tij në vit.*

Ky libër është i pakëndshëm, është aq i paqartë sa çdo shkrim semit mund të jetë, i shmanget problemit të parave të vërteta. Është kompromis hebre, ka gjithë dëshirën e J. Simonic për një marrëveshje të qetë dhe qetësi të përgjithshme, POR është më i mirë se Wallace dhe Perkins. Dhe çdo antisemit i arsyeshëm objektiv do të pranojë gjithashtu se faktet me të cilat Mordekai Ezekiel po përpiqet të bëjë kompromis dalin nga raporti i një komiteti të kryesuar nga hebreu sportiv, Loeb (i turpshmi i zotit Hemingway).

Nëse besoni se një racë e tërë duhet të ndëshkohet për mëkatin e disa prej anëtarëve të saj, unë pranoj se dëbimi i dy milionë hebrenjve në Nju Jork nuk do të ishte një ndëshkim i tepruar për dëmin e shkaktuar nga financat hebraike ndaj racës angleze në Amerikë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Çfarëdo që mund të ketë thënë shoku Wyndham Lewis për qeverinë mjaft të mirë të Anglisë nga hebrenjtë, hebrenjtë NUK e qeverisin Amerikën në një mënyrë të kënaqshme, por financuesi hebre nuk është e keqja jonë më e keqe.

E keqja jonë më e keqe është aryio-kike që është në gjendje të ndjekë një vijë të ndyrë dhe t'i përmbahet asaj pa devijim apo hije ndryshimi, pa asnjë nga momentet e mëshirës, ngazëllimit apo nevojës së hebrenjve për shfaqje luksoze.

Një racë mund të mbahet përgjegjëse për individët e saj më të këqij. Raca hebraike nuk e ka marrë për shekuj me radhë përgjegjësinë për zbatimin e ligjit të vet. Në historinë e Ungjillit, qoftë si fakt apo si trillim ilustrues, ekzekutimi i Jezusit u arrit duke ia kaluar fajin dikujt tjetër. Zbatimi i ligjit u takonte romakëve. Nëse një njeri do të jetë antisemit, le të jetë objektivisht antisemit. Le të mbledhë sa më shumë fakte që të mundet dhe të mos i lërë pa i vënë re.

Hebreu i ka sjellë vetes antisemitizëm për shkak të MUNGESËS SË ORGANIZIMIT, duke refuzuar të marrë përgjegjësi.

Nëse hebreu dëshiron të jetojë në një botë fqinjësore midis popujve të INDLIGJUAR, ai duhet të ndërmarrë disiplinën e shkelësve më pak të këndshëm të ligjit hebraik. Për aq sa di unë, ai ka qenë krejtësisht i gatshëm ta bëjë këtë për 2,000 vjet. Asnjë racë tjetër nuk kërkon që një vend të kandidojë për këtë, ose të pushtohet për të, të paktën jo në Perëndim. Nëse brahmanët e bëjnë këtë, ata e meritojnë emrin "zezakë të ndyrë", dhe kështu, ndoshta, bëjnë disa epigonë kinezë, jo-konfucianë.

Kabineti i Ruzveltit ka dy sëmundje. Fajdeja e Nju Jorkut, e cila është e lidhur me të gjitha fajdetë në Londër dhe që andej në Bazel dhe kanalizimet e Parisit.

Por ka edhe ligësinë dhe kopracinë ariio-kike të familjes Perkin. Kjo është ligësia e "kokërrumbullakët" dhe ka këmbënguljen e kokërrumbullakët, moralin e rremë të kopracisë, të lindur me shumë mundësi nga zilia, por gjithsesi të mallkueshme.

“Dymbëdhjetë ekonomistë” që gazeta *NY Tribune* i renditi në nëntor të vitit 1937, si këshillues të Rooseveltit për t’i dhënë fund krizës ekonomike, nuk meritojnë asnjë mëshirë njerëzore për këshillat që dhanë, qofshin ato nga injoranca brutale apo nga keqdashja e pastër.

“Rritni besimin publik”, etj. Këta burra patën mundësinë të trajtonin problemin e barazimit të fuqisë blerëse të publikut me mallrat e nevojshme në dispozicion, por dështuan ta shfrytëzonin atë, dhe ata nuk ia vlejnë aspak dhembshurisë sa Neimeyer, Baruch ose ndonjë dhëndër i ndonjë fajdeje të korporatizuar.

Shikoje këtë e atë!

Duke iu kthyer shtetit të organizuar, kemi një taksë mbi kapitalin e INSPORTUAR.

Ky veprim i jashtëzakonshëm nuk shkaktoi ndonjë reagim negativ në shtypin e mbajtur në vendet pseudodemokratike. Të kuqtë e përqeshur nuk e përshëndetën atë si një triumf të ideve. Gazetat e kapitalit të huazuar e paraqitën atë sikur të ishte një taksë mbi pronën private.

ASNJË nga gazetat e mëdha ditore nuk ka bërë dallim midis pronës (tokë, shtëpi, mobilje) dhe një pretendimi kundër "interesit plus pronës" ose kundër interesit "dhe për posedim të plotë nëse interesi nuk paguhet menjëherë". Natyrisht, ata nuk e kanë bërë këtë, ata janë një trashëgimi, një dorë e vdekur dhe e kalbur nga varri, nga hendeku i zakonshëm i shekullit të XIX-të.

Ai shekull ishte tradhtari i fjalëve. Ai ndoti çdo ide të shkëlqyer të shekullit para tij. Volteri, deisti, u paraqit si ateist.

LIRIA, - që nënkuptonte të drejtën për të bërë atë që NUK i dëmton të tjerët, ishte e maskuar si e drejta për të derdhur gjak
të tjerëve. ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

BARAZIA në gojën e Jeffersonit nënkuptonte se burrat kishin të njëjtat të drejta para ligjit; se asnjë njeri nuk lindte me një aftësi të kufizuar të pakapërcyeshme. Kishte një aromë të shprehjes së Burns-it "një burrë është burrë për një kaq", por në kohën e Jeffersonit nuk nënkuptonte as të drejtën universale të votës. E drejta e votës mund të ishte një shpërblim për meritën. Nuk përcaktohej aq rreptësisht si anëtarësim në parti, por nuk u hodh mbi derrat pa e kuptuar.
Përpara se këto mendje të shëndosha të mund të ofendoheshin dhe të ndoteshin, ishte e nevojshme që hordhia e fajdexhinjve të tradhtonte vetë mjetet e komunikimit. Gjuha duhej të torpedozohej. Çdo fjalë që ishte fisnikëruar duhej të zbrazej për të mbuluar gangsterët e fshehtë të emetimit të bankave, 'Leihkapital'.

LIRIA është e pamundur pa rend, dhe rendi vjen nga organizimi.

Një komb bujqësor, siç ishte kryesisht ai i Jeffersonit, nuk kishte nevojë menjëherë për një organizatë esnafësh, siç kishin pasur nevojë qytetet mesjetare dhe e kishin zhvilluar atë. Asnjë sistem nuk është i pagabueshëm dhe i qëndrueshëm ndaj kohës. Zhvilloni një mekanizëm shoqëror të përsosur dhe vëreni në veprim, dhe bijtë e ferrit do të fillojnë të gdhendin; shushunjat do të fillojnë të thithin gjak dhe parazitët do të infektojnë cepat e lëna pa mbikëqyrje.

Shkalla në të cilën shtypi i rregullt e ka hutuar lexuesin anglo-sakson në Angli dhe SHBA është e dukshme në një letër që erdhi dje dhe tani është në tavolinën time, nga një njeri aspak budalla. Po e citoj për të treguar se çfarë mund të jetë:

Në librin e tij të fundit, Christopher Hollis thotë se Musolini i ka dhënë Italisë një sistem monetar të mirë duke u marrë bankierëve privatë fuqinë për të krijuar para ose kredi në mënyrë arbitrare me një stilograf. Ai nënkupton se qeveria kontrollon dhe *shkakton* emetimin e parave atje.
I pavullnetshëm për t'iu bindur vetëm fjalës së tij për një reformë kaq revolucionare në ekonominë kombëtare, e cila duhet të luftohet me mish e me shpirt nga bankierët, po ju pyes nëse është kështu. Nëse është kështu, Italia duhet të jetë një vend ku duhet të shkoni.

Kjo datë është nëntor 1937; pra, dy vjet pas reformës bankare italiane. Faktet janë aty, por i riu është kushtëzuar aq shumë nga shtypi i Leihkapital saqë thjesht nuk mund t'i besojë pa marrë fjalë personale nga një mik.

Zotëria i cili sapo është parë te Kafeja poshtë, sapo kishte ardhur nga Anglia, nuk e dinte që taksa ishte mbi kapitalin E INKORPORUAR, jo mbi kapitalin privat. Mendonte se e dinte çfarë kishte ndodhur. E kishte lexuar njoftimin e shkurtër pa theks në gazetën e tij në Londër.

Revolucioni rus ishte FUNDI i ciklit. Ai vazhdoi tradhtinë e fjalëve të shekullit të XIX-të, përdori fjalë të rreme, si në "diktaturën e proletariatit", për të nënkuptuar diktaturën e disa njerëzve, etj. Bolshajt as tani nuk i përkufizojnë fjalët. Ata nuk duan revolucion. Të paktën askush që kam hasur në shtyp, ose në ditët kur ata kërkonin përgjigje, nuk e dëshiron. Ata nuk do të fillojnë luftën për terma të qartë, për një përcaktim të qartë të kuptimeve, në mënyrë që, sado që dikush mund të mos i ketë pëlqyer disa gjëra që ato donin t'i shkatërronin, thjesht nuk mund të vazhdojë të qëndrojë në vend, i ankoruar me to.

Ne nuk mundemi, ose të paktën unë nuk mundem, në këtë moment, të marrim ndonjë informacion të qartë nga Rusia se çfarë do të thotë Stalini në terma monetarë. Askush nuk pretendon se ai, Stalini, e di. Të paktën unë nuk kam parë ndonjë pretendim të tillë, dhe kundërshtari i tij, z. Bronstein, nuk është më i qartë. Prandaj edhe inteligjenca rozë.

Ata NUK merren me përkufizimin e fjalëve. Ata NUK merren me mbledhjen e informacionit. Ata nuk kërkojnë të raportojnë mbi ngjarjet aktuale në këtë gadishull, siç janë veprimet e Rossonit dhe të qarta.
deklaratat.

"Në *sasinë e madhe* të grurit ekziston, për më tepër, një arsye politike: Buka duhet t'i garantohet çdo italiani, pa rritje absurde çmimesh, pa spekulime imorale." Rossoni pranon se

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Kjo nuk është një ekonomi e re, ose më saktë fjalët e tij janë "ne nuk arrijmë një ekonomi të re". Megjithatë, ne KEMI DALUR plotësisht nga "karrota para hundës" *("ndjekja"* e lumturisë).

Në një kuptim, ky është pak a shumë një kthim në sistemin e nëntë fushave të admiruar nga Mencius. Nga ana negative, nuk e barazon DREJTPËRDREJT paranë me një masë mallrash të konsumueshme. Por, nga ana tjetër, është efektiv, sepse çdo kontroll i ndershëm i çmimit për publikun dhe të mirën publike ndikon në fuqinë blerëse të parave të tilla që ekzistojnë. Dy vjet më parë, një italian, i njohur mirë si Rossoni ose ndoshta më i njohur, por jo në Kabinet, më shkroi:

"Dy sëmundjet e shoqërisë moderne janë legalizimi i fajdesë nëpërmjet bankave dhe..."
legalizimi i vjedhjes në ligjet e shoqërive me përgjegjësi të kufizuar."

Ishte një letër private dhe nuk e dija kurrë nëse isha i lirë ta citoja. Tani ndihem plotësisht i lirë ta bëj këtë, pasi një ide e tillë nuk është më e pamatur. Pavarësisht nëse letra fillimisht ishte një mendim privat apo një tregues i asaj që do të bëhej publike në kohën e duhur, ideja rrënjësore është vënë në veprim NË ITALI.

Mund ta matni kursin fashist me shkallë:

1. Në Consegna, viti XII: "disiplinoni forcat ekonomike dhe barazojini ato me nevojat e kombit."
2. Fjalimi i Milanos vjeshtën pasardhëse: "prodhimi u zgjidh, ekonomistët nxitën nga Shteti duhet të zgjidhë problemin e shpërndarjes."
3. Autarkia. Doktrina e CH Douglas. Analogji me politikën e Jeffersonit. Bazat e ekonomisë së shëndoshë kanë qenë të njëjta për mijëvjeçarë. 'Sigurisht që një komb NUK mund të paguajë siç duhet dhe ndershmërisht një divident derisa të ketë atë që të ndajë.'

Metodat e ndryshme të mundshme të shpërndarjes së fuqisë blerëse do të kërkonin një çështje të tërë.
këtë revistë për t'i përshkruar ato.

Për ta mbajtur lavdërimin në masën e duhur, antidemokrati duhet të pranojë se Kushtetuta e SHBA-së i jep qeverisë së SHBA-së të drejtën e plotë për të centralizuar monedhën e vet. Nuk është gjë tjetër veçse pallavra ruzveltiane dhe budallallëqe barukiane të frysh tullumbace për kushtetutshmërinë. Kongresi i SHBA-së, nëse do të ishte i ndershëm dhe duke supozuar se do të përmbante disa dhjetëra burra midis qindra majmunëve të tij, nesër MUND ta përcaktonte fuqinë blerëse të dollarit në një bushel ose çfarëdo gruri, në gjashtë paund biftek viçi më të mirë, në dy jardë serge ose katër paund lesh të një klase të caktuar, ose çfarëdo që të gjendej menjëherë pas një studimi të duhur të burimeve kombëtare.

Askush përveç një gënjeshtari ose një njeriu që përpiqet të përfitojë për përfitime personale politike nuk mund të përpiqet ta errësojë këtë.
Në SHBA NUK është një defekt i instrumentit verbal të Qeverisë, por një kalbje rrënjore e vullnetit ose një injorancë e pastër shtazarake që pengon këto reforma.

Nëse një reformë e tillë është fashizëm, duhet të jetë fashizëm xheksonian. Çdo vend ka nevojë për një formë rendi. Lufta spanjolle-amerikane, kur ne fëmijët (fëmijët e kohës sime) po stërviteshim, futi një zhargon rreth rendit të hapur. Mund të jetë që ishujt e fundit dhe kontinenti amerikan kërkojnë një rend të HAPUR, jo të përshtatur për Evropën si kontinent. Por sidoqoftë, le të përpiqemi të shohim se çfarë është dhe çfarë ka qenë, dhe le të përpiqemi t'i mbajmë këto realitete të ndara nga ajo që Milords Bunkum dhe Wunkum na thonë, dhe na e tregojnë në letrat e tyre.

Disiplina e trupave në formacion të hapur ndryshon nga ajo e trupave nën komandën e Braddock, i cili u përpoq të luftonte indianët para vitit 1776. Kërkoj ndjesë për krahasimet ushtarake nëse janë për sjellje.
******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

që unë ta bëj këtë. Por do të doja ta shprehja disi pikëpamjen time. Do të doja të vendosja një ndarje të vërtetë për fjalët "liri", "rend", "përgjegjësi", "ndryshueshmëri".

Deklarata e fundit e Musolinit se “Kapitali është në shërbim të shtetit” është përgjigjja e fjalisë së Adam Smithit: “Njerëz të të njëjtit profesion nuk takohen kurrë së bashku pa një komplot kundër publikut të gjerë.”

Gjëja e mallkuar në lidhje me Shtypin e mbajtur dhe pseudoekonomistët e punësuar është se ata kurrë nuk e nxjerrin në pah madhështinë e vërtetë të shkrimtarëve që pretendojnë se i admirojnë dhe të cilëve u atribuojnë teoritë e tyre të dëmshme. Kjo fjali e Smithit ishte e vërtetë.

Shekulli i XIX-të nuk u përball kurrë me të. Iu deshën njëqind vjet dhe djali i farkëtarit nga Romagna për të gjetur përgjigjen dhe ekuilibrin e saj. Prandaj, u krijuan korporata të ndryshme, ose organizata të larta qendrore të esnafeve, duke përfshirë korporatën e "Largpamësisë dhe Kredisë". Kredia u shpall si gjaku i jetës.

Pjesa tjetër e këtij artikulli zbatohet për t'iu përgjigjur deklaratave të ndryshme të shkrimtarëve të ndershëm. Dikush duhet të përpiqet të lidhë mendimin aktual, duhet të përpiqet të eliminojë disa keqkuptime, edhe nëse *ato nuk* i përkasin të gjitha të njëjtës pjesë të temës.

Si shënim në fund të faqes në përgjigje të letrës që pyeste nëse Italia po krijonte paratë e saj. Italia krijon paratë e saj, por kredia është një produkt natyror njerëzor. Për sa kohë që një njeri i beson një tjetri, asnjë shtet nuk mund t'i parandalojë kurrë PLOTËSISHT copa të vogla kredie individuale që të mbijnë si bari, nga natyra, bamirës dhe vëllazëror.

Italia NUK ka shtet-ollatri. Fraza "adhurim i shtetit" është shpikur nga injoranca dhe për qëllime propagande.

Mund ta kuptosh direkt nga burimi. Shteti në Itali nuk është këtu për të shtypur iniciativën individuale, por për të parandaluar abuzimet dhe për të gjetur një masë të drejtë kur interesat kontradiktore nuk kanë kuptim të mjaftueshëm për të gjetur zgjidhjen e tyre.

Në përgjigje të një duzine korrespondentësh dhe në fund të dy duzinave bisedash, PO, ka defekte në shtetin korporativ italian në këtë moment DHE ato janë për shkak të supersticionit, mbetjeve, zakoneve të ndyra të ish-monopolistëve. Në Itali, si në të gjitha vendet, ka derra njerëzorë, dhe mendje të lodhura dhe përtace që ende vazhdojnë në moçalin e vjetër, duke u përpjekur të sabotojnë, duke u përpjekur të mashtrojnë fqinjët e tyre, duke i penguar personat e thjeshtë dhe naivë të marrin rezultatin maksimal për veten e tyre dhe për aq shumë publik sa mund të ndikojnë aktivitetet e tyre.

Por kam bindjen e fortë se këto defekte do të trajtohen me radhë. Deri më tani nuk kam hasur kurrë ndonjë tendencë që dekurajon këdo që vendos të luftojë vetë këto pengesa në pakësim, ose "mullinj me erë".

"Donacioni romak është masë", me të cilën dua të them se gjeniu romak për 2,000 dhe
më shumë vite ka qenë një gjeni për matjen.

Fuqia e shtetit (pavarësisht nga teoria mbi të cilën funksionon) ka kufizime, disa gjëra që shteti NUK mund t’i bëjë. Eksperimenti i tepruar rus tani është i zënë duke ilustruar se çfarë ndodh kur shteti përpiqet të mbingarkohet shumë me energjinë e tij.

Shteti i shekullit të XIX-të u përpoq të bënte pa balast. Italia e Musolinit është ndoshta shteti i parë që e pyet veten seriozisht se sa liri mund të lihet në duar private pa u bërë fara e rrënimit.
Dua të them se asnjë shtet tjetër nuk e ka shqyrtuar ndonjëherë seriozisht këtë çështje.

Partia e Jeffersonit po sulmonte të këqijat e privilegjit dhe prishjen e sistemit financiar të centralizuar.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

tirani. Ata e dinin se për kohën e tyre nuk do të ishin në gjendje të shkonin shumë larg drejt së kundërtës.

Nëse nuk do të besoja se fashizmi në Itali nënkuptonte zhvillimin më të plotë dhe fushën maksimale të lirisë individuale të pajtueshme me një rend shoqëror të shëndoshë, do të isha po aq antifashist sa djemtë e çajit rozë dhe pseudo-letratët francezë, të cilët ende nuk e dinë se diçka ka filluar në Itali. Dikush lejohet të besojë në liri përmes rendit. Ka shumë më tepër gjasa ta arrish atë me rregulla të mira trafiku sesa përmes kokëfortësisë ose disinvolturës, si heroi që arriti të qëllonte devenë e tij gjatë një sulmi ndaj deveve.

Jam po aq i shqetësuar tani për mungesën e transmetimit të lajmeve ekonomike dhe politike, ose të themi të lajmeve në lidhje me gjendjen e mendimit ekonomik, saç shqetësohesha, 25 vjet më parë, për mungesën e lajmeve të vërteta rreth librave. Atëherë nuk kishte asnjë vend ku dikush mund të dinte lehtësisht se çfarë shkruhej jashtë vendit. Një antifashist serioz do të donte sot të dinte se me çfarë po përballej dhe nëse urrejtjet e tij të përzemërta korrespondonin me një realitet ekzistues dhe objektiv.

“Ekziston”, thotë Karl Winter, në numrin e tetorit të Civilta Fascista, “një antifashizëm në botën demokratike që është thjesht pozicion dhe keqbesim; ekziston gjithashtu një antifashizëm injorant dhe me mirëbesim.”

Unë rekomandoj atë artikull të Winter-it, dhe atë që ai ka për të thënë rreth të majtës si një element konstruktiv në vendet totalitare. Beniamino de Ritis gjithashtu kontribuon në atë numër të “CF” me një artikull mbi zhdukjen e armiqësisë midis (Veriut dhe Jugut në SHBA), një artikull që mund të të çojë të mendosh për mundësitë e një Evrope të re dhe të shëruar.

E kam thënë vazhdimisht se kushdo që dëshiron ta dojë ose ta urrejë Italinë e re me inteligjencë, duhet të lexojë të paktën disa nga revistat mujore italiane, të tilla si *La Stirpe e Rossonit, La Revista del Lavoro, Critica Fascista,* ose *aria e Rassegna Monet, e redaktuar* nga Prof. Spinedi, Senatori Bevione dhe Furio Lenzi.

Së fundmi, ka një shprehje në artikullin e admirueshëm të Montague Fordham në BUQ të dhjetorit që do të doja ta shihja më qartë të përcaktuar. Kur ai "dyshon vlerën e emetimeve të veçanta monetare për konsumatorët si të tilla", nuk jam shumë i sigurt se çfarë do të thotë. A nuk mendojnë disa lexues se emetime të tilla ishin pjesë e tezës thelbësore të Douglas? Nuk janë.

Si një çështje e thjeshtë e barazimit të fuqisë blerëse totale me mallrat e kërkuara në dispozicion, mospërputhja, kur ekziston, teorikisht mund të kompensohet në tregun e menjëhershëm nga kushdo që mund të krijojë dhe do të shpenzojë para (ose kredi) të reja.

Shumë anti-Douglasistë kanë parë se shpërndarja tek më nevojtarët do të thotë shpenzimi më i shpejtë. Ndihma Britanike (e mallkuar) me siguri u jepet njerëzve që NUK janë të angazhuar në prodhim, domethënë jo-prodhuesve pro-temporalë. Teoria "pro-tem" është mjaft e dobët në rastet e burrave tetë vjet pa punë.

Por dividendi i Douglas u jepet, siç më duket se na e ka thënë Kryetari i Bashkisë, aksionarëve, si të tillë, në vend. Ai jepet në lidhje me punën (kryesisht shpikje, por edhe punë ndërtimi të fabrikave) të kryer nga paraardhësit tanë, domethënë, nga punëtorët që nuk janë më të pranishëm për të ngrënë ushqim dhe për të përdorur shtëpitë.

Nuk e di nëse zoti Fordham e konsideron pagesën për fëmijë, në Itali, si të dhënë për prodhuesit e ardhshëm apo për jo-prodhuesit pro tem; ajo sigurisht që u jepet konsumatorëve të menjëhershëm dhe jo-prodhuesve pro tem.

Ekzistojnë të paktën alternativat e mëposhtme, të cilat përmbajnë kushtet e mëposhtme.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Emetimi i kredisë - nëse nuk bëhet si një emetim i drejtpërdrejtë i "kërkesave të matura" pa interes, dmth. shënimeve shtetërore (siç kuptohet të paktën deri në vitin 1816 nga Jefferson dhe nga të gjithë ekonomistët e informuar që atëherë) emetohet duke marrë hua dhe duke paguar interesa, dhe do të doja të dija se kush mendon zoti F. se duhet të marrë një interes të tillë, edhe nëse është aq i ulët sa ai që zoti Roosevelt supozohet t'u paguajë mbështetësve të ideve të vjetra.

Emetimet e kredisë së marrë hua regjistrohen si borxh.

Emetimi i kredisë së pahuazuar është çështje monetare.

Z. Fordham thotë "çështje të veçanta monetare", dhe unë nuk dua ta interpretoj padrejtësisht këtë si
që do të thotë "emetim i llojeve të veçanta të" parasë.

Megjithatë, dua ta sqaroj se një emetim i moneta d'Avigliano ose i dokumentit Gesellite me ngarkesën e tij të mospagimit është një emetim i kërkesave të matura që shuhen brenda 100 muajsh, duke mos lënë asnjë borxh.

Douglas i quan pullat mujore një taksë, por unë përsëri theksoj se shteti, duke ofruar një masë këmbimi që është gjithashtu një kërkesë e shkëmbyeshme, kryen një shërbim dhe se pulla mujore mund të konsiderohet si një shpërblim për një shërbim të tillë. Sidoqoftë, ajo eliminon nevojën për taksa të tjera deri në një shumë të barabartë në vit me 12 përqind të kartëmonedhës në qarkullim.

Është më lehtë e kuptueshme se çdo skemë anulimi e Douglas. Vlera e saj pedagogjike është e jashtëzakonshme. Dua të them se edhe njerëz mjaft të thjeshtë që kanë përdorur para të tilla kanë një ide shumë më të qartë se çfarë JANË paratë sesa studentët e përgjithshëm të Kembrixhit të "ekonomisë".

Ekzistojnë skema të shumta alternative për tarifat e mospagimit të mallrave mbi fuqinë blerëse të papërdorur, por asnjëra prej tyre nuk është aq edukative në përgjithësi. Plani Milhaud, për shembull, do të edukonte vetëm disa eksportues dhe importues dhe disa nga nëpunësit e tyre.

Natyrisht, nëse lëshoni kredi ose para, apo edhe lloje të veçanta parash që tejkalojnë mallrat e KËRKUARA në dispozicion, keni një inflacion, domethënë një sëmundje, e cila e shfuqizon qëllimin e emetimit, PËRVEÇ NËSE nuk keni fiksim çmimesh nga qeveria, siç kërkohet nga Douglas dhe OPERATIV në Itali sot.

Zhvlerësimi është mashtrim dhe, për më tepër, është një ulje drastike e sasisë së fuqisë blerëse në përgjithësi. Njeriu që zgjedh kohën e një zhvlerësimi gjithmonë mund të mashtrojë dikë tjetër.
Edhe nëse qëllimi i tij është i mirë, ai tundon dhe pothuajse detyron spekulimet nga mashtruesit dhe nga njerëz të vështirë që përpiqen të jetojnë në zhytjen e tregëtisë dhe të një mjedisi ferri merkantilist-fajdexhi.

Pronarët e arit, duke qenë me shumë mundësi më të zgjuar, dinakë dhe gjakpirës se publiku i gjerë, kanë krijuar, krejt natyrshëm, dhe (nëse nuk do të ishim kaq budallenj) në mënyrë udhëzuese, fonde stabilizimi, në mënyrë që të kujdesen për interesat e TYRE.

NJË SKLLAV është ai që pret që dikush ta lirojë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Marksizmi, Doktrina e Rënies nga Francis Mcevoy

MARKSIZMI është doktrina e shkatërrimit universal e propozuar nga hebreu gjerman, Karl Marksi, e cila ka gjetur shprehje politike në Rusi nën etiketën e "Komunizmit".
Kjo mashtrim i fundit, i zhveshur nga zhargoni i saj pseudo-shkencor rreth materializmit dialektik dhe nga mumbo-jumbo për të mashtruar - diktatura e proletariatit, vëllazëria e njeriut dhe të tjerat - nuk zbulon veten si asgjë tjetër veçse një regjim i kapitalizmit shtetëror despotik, i mbajtur nga vrasjet dhe terrori. Në sistemin e tij të kolektivizimit, vampirizmi kolektiv është faktori dominues.

Pa dyshim, ekuivalitarizmi utopik i intelektualit të çkombëtarizuar nuk ka ekzistuar kurrë askund, por nuk është i ashtuquajturi komunizëm politik që kërcënon me rrezik të menjëhershëm këtë vend. Ky do të ishte përfundimi përfundimtar, por përpara se komisarët orientalë të mund të shfaqen, mendjet e viktimave të mundshme duhet të jenë të përgatitura për ngjarjen, domethënë të perversuara dhe të helmuara në shkallën e nevojshme të perceptueshmërisë. Këtu qëndron detyra e marksizmit kulturor, bolshevizimi paraprak i mendjes, i lehtësuar nga toleranca-psikoza pa dallim e liberalizmit, e natyrshme në Social-Demokraci, dhe që çon në rrëzimin e saj përfundimtar të pashmangshëm.

Kështu, në Rusi Marksizmi ka, për momentin, ngritje politike, dhe në këtë mënyrë kontrollon çdo sferë aktiviteti, ndërsa këtu, dhe në demokracitë e tjera, ndikimi i tij korruptues është, deri më tani, kryesisht i dukshëm në jetën shoqërore dhe kulturore. Kjo është shumë më e fshehtë dhe thelbësisht shkatërruese sesa çdo aktivitet politik doktrinar, sepse kredoja e materializmit subversiv, e futur në mënyrë të fshehtë në jetën e një populli, është asgjësuesi i çdo spiritualiteti, vlerave morale dhe kulturës kombëtare. Është, për të cituar fjalët e Mommsen, "një ferment aktiv i kozmopolitizmit dhe dekompozimit kombëtar". Shumë njerëz, si kundërshtarë ashtu edhe mashtrues të komunizmit politik, si dhe elementë të mëdhenj të masave sipërfaqësore, zhyten pa dashje në Detin e Saragozës të bolshevizmit kulturor mbi shumë rryma të pashëndetshme që infektojnë jetën bashkëkohore.

Të shumta janë lulet e së keqes që joshin kërkuesit e ndjesisë dhe hedonistët e qytetet moderne, me ylberësinë e kalbjes së tyre!

Krahasojeni atë që njihet si art sot me arritjet magjepsëse të epokës elizabetiane, ose me ato të epokave të tjera dhe më të vogla, madje deri në fillim të shekullit të tanishëm. Butësia e *mendjes popullore* filloi seriozisht me ardhjen e revolucionit industrial dhe shkatërrimin shoqërues të fshatarësisë. Duke u bërë tani amorfe, ajo është e paaftë të reagojë kundër infeksionit shpirtëror. Megjithatë, pavarësisht gjithçkaje, shekulli i 19-të mundi të tregonte në rënien e tij disa shkrimtarë dhe poetë të mëdhenj, piktorë të mirë dhe kompozitorë të aftë.

Cili është ushqimi intelektual i popullit sot, ambrozia e demokracisë sonë të bekuar?
Pikturë dhe skulpturë surealiste, një orgji imagjinatash morbide dhe të shtrembëruara, e cila gjen homologun e saj kakofonik në muzikën e xhunglës me ritëm të nxehtë dhe të këndshëm, të ndotur me neurozën e klubit të natës. Filma të mbushur me ngacmim, kozmopolitizëm dhe propagandë. Libra dhe revista, ose sensacionale ose seksuale, ose të dyja. Gazeta plot me gënjeshtra, gjëra të parëndësishme dhe fotografi të llogaritura më shumë për të tërhequr vëmendjen te trupat e femrave sesa te fytyrat e tyre. Është e çuditshme që kaq shumë "zonjusha të bukura dhe joshëse" i tërheqin fundet deri në...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të fotografohet.

Në sferën ekonomike, liberalizmi, i cili është leit-motivi filozofik i të gjitha partive demokratike, u jep hapësirë të pakufizuar instinkteve grabitqare dhe dominimit ose zhdukjes së të dobëtit dhe më pak dinakërisë nga i forti. Humanistët apokrifë që dënojnë me indinjatë çdo përdorim të forcës fizike, nuk kërkojnë kufizim në ushtrimin e pushtetit të parasë masive, ose në tiraninë ekonomike të "aftësisë biznesore" të paskrupullt. E megjithatë, mund të ketë forma të tjera dhe më të përçmuara të ngacmimit sesa dhuna e ashpër fizike.

Skllavëria dhe nënshtrimi nuk janë gjithmonë vetëm fizike. Individët që nuk kanë asnjë hir shpëtimi dhe asnjë talent përtej dinakërisë së thjeshtë tregtare, munden, dhe i detyrojnë njerëzit e tjerë pafundësisht më të denjë dhe më të talentuar në një gjendje varësie të mjerë ekonomike. Ata e kanë çuar luftën në terren ku e dinë se janë të sigurt për fitoren, ku kodi i Mamonit mbizotëron plotësisht. Nën diktaturën e parasë, fitimi është domosdoshmërisht qëllimi i parë dhe përfundimtar, dhe standardizimi masiv në çdo fazë të jetës ofron metodën më të racionalizuar dhe për këtë arsye fitimprurëse për të shteruar lopën e qumështit publik. Kombi e gjen veten gjithnjë e më të dominuar nga sistemi i zinxhirit financiar dhe tregtar që nga djepi në varr. Idealet morale, shpirtërore dhe kulturore nuk janë "propozime pagese". Ato nuk mund të "ngacmohen" ose "të mbahen" në bursa. Gjithashtu, njerëzve që i zotërojnë ato u mungon bindja dhe apatia e nevojshme për t'u bërë mbështetës të shfrytëzimit dhe mashtrimit të standardizuar.

Kështu, përmbysja shpirtërore marksiste ecën krah për krah me materializmin komercial, duke “përfituar” nga marrëzia dhe dekadenca. Një precedent që zgjerohet në një tjetër (një frazë që kristalizon rënien e mendjes demokratike moderne) liri që sjell liri edhe më të madhe dhe që kulmon në abuzim të pakontrolluar. Skaji i hollë klasik i pykës futet këtu, atje dhe kudo, dhe çarja zgjerohet, derisa kombi “i vërtetë” lëkundet drejt rënies së tij.

Apostujt e kalbjes e quajnë këtë "progres". Është, por progres në rrugën e tyre të caktuar për në Gehenë. Progresi i shpejtë i bolshevizmit shpirtëror, zorrët e kalbura të marksizmit që gërryejnë organet jetësore të kombit - një afrodiziak i lig i administruar nga magjistarët e dekadencës nën etiketat e ndryshme të lirisë demokratike, vetëshprehjes dhe mendimit të përparuar. "Duhet të ecësh me kohën" është motoja e kotë, sikur anarkia aktuale shoqërore të ishte rezultat i "forcës madhore" dhe të ishte bërë fati i pandreqshëm i popullit britanik të nënshtrohej në një rrëmujë degjenerimi kozmopolit.

Duke shoqëruar kalbjen morale dhe kulturore, doktrina e atrofisë racore dhe e përzierjes hyn në fushën bashkëkohore, dhe të njëjtët distilues helmesh janë në krye të fushatës për kufizimin e racave dhe heqjen e barrës së ngjyrave. Njerëzit e fshatit, burimi i shëndetit dhe kulturës kombëtare, mbyten ekonomikisht dhe barriera e kundërshtimit të tyre instiktiv hiqet. Mbetjet e fundit mblidhen në qytete për një mjedis artificial dhe të panatyrshëm për t'i bërë ata pjesë të masës megalopolitike të çrrënjosur, të ndarë nga natyra, dhe duke rritur numrin e viktimave pasive të verbëra të demokracisë financiare për fitim më të madh të dyqaneve dhe kinemave ndërkombëtare.

As udhëtimet e fundjavës në fshat apo në det, as banimi në vila gjysmë të shkëputura në periferi me kopshte, nuk mund të kompensojnë zhdukjen e plotë të popullit, shkatërrimin pothuajse total të fshatarësisë angleze, sepse përveç rreziqeve ekonomike, efektet morale, fizike dhe kulturore janë të pallogaritshme. Përballë nevojës urgjente për një riorientim dhe riplanifikim të plotë të ekonomisë sonë kombëtare, socialdemokracia na jep "rripa të gjelbër" dhe fushata "përgatitjeje kombëtare". Ndihma qetësuese fëminore, kështjella rëre dhe imagjinatë. Të arratisurit e fundjavës

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Nga një qytetërim i mekanizuar, e marrin qytetin me vete në mendjet e tyre dhe e pasqyrojnë atë në veprimet e tyre nënndërgjegjeshme. Ai i shoqëron në të folurin dhe letërsinë e tyre, në disqet e tyre të xhazit për gramafonin portativ dhe në pajisjet e tyre pa tela, në shkëlqimin e qytetit të tyre dhe në afektet e tyre.

Smart Alick zëvendëson Amyntasin e harruar prej kohësh, dhe një hebreje steatotike me pantallona të shkurtra është Amarilisa e tij. ("O Këngëtarja e Persefonës.") Duke kërkuar Arkadian, ata gjejnë një shtëpi në rrugë. Ata nuk i dëgjojnë fyellin e Panit në lëndinat me gjethe, por vajtojnë një këngë xhazi negroid, ose Internacionalen, në fusha të braktisura që presin "zhvillim", nga të cilat zanat kanë ikur.

Në një atmosferë të tillë kalbjeje, Marksizmi lulëzon si fruti i Detit të Vdekur, ndërsa dobësia njerëzore, lakmia, kotësia dhe vesi kënaqen dhe shfrytëzohen. Shijet dhe tendencat e pashëndetshme ngacmohen nga sugjerimet dhe propaganda e "dhënies së epërsisë", dhe më pas quhen cinikisht "kërkesë publike". Vajzat tona më të bukura i shfaqin joshjet e tyre në filma, në trupa ndërkombëtare vallëzimi ose në "striptizëm" në kabare të huaja para llumit shumëngjyrësh të njerëzimit.

Apoteoza e degjenerimit kombëtar, nëse nuk kontrollohet, është kontrolli nga bolshevizmi politik. Plani marksist është ta imponojë atë fshehurazi nën maskën e një socializmi pseudo-idealist, kur mendja kolektive është helmuar mjaftueshëm nga virusi i prishjes kolektive. Serxhentët e marksizmit minojnë me intensitetin e një murtaje minjve të egër, dhe çdo kërkues i papërgjegjshëm kënaqësie, çdo egoist apatik dhe çdo budalla idiot që mendon se është në modë ose e zgjuar të qortojë gjithçka tradicionale, patriotike dhe të shëndetshme, po ndihmon në rritjen e vrullit të rënies sonë kombëtare.

Shkrimi është i qartë. A kanë sytë njerëzit vetëm për raportet e bursës, rezultatet sportive, programin e përditshëm të kënaqësive të kota, përhapjen e mizorive dhe persekutimeve, dhe litaninë antifashiste të urrejtjes? Është domethënëse që pikërisht kundër atyre që e kanë parë dhe kuptuar shenjën e atij shkrimi, është drejtuar e gjithë kjo ulërimë si e hienës.

Marksizmi përfiton nga çdo marrëzi dhe dobësi, kërkon bashkimin në të gjitha armaturat dhe kërkon tolerancë dhe akoma më shumë tolerancë, derisa të vijë koha për imponimin e intolerancës së vet të pamasë.

Edhe nëse vepra e saj e keqe do të mbetej vetëm përgjysmë e kryer, me siguri shkatërrimi i shpirtit të Britanisë do të ishte një sakrificë shumë e madhe në altarin e Antikrishtit.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Armiku është liberalizmi nga JK Heydon

PJESA E PARË

T Kombi është një unitet natyror, që funksionon si një organizëm i gjallë në sajë të një dashurie të përbashkët që i lidh së bashku individët që e përbëjnë atë. Ai ekziston nga natyra, sepse njeriu është nga natyra shoqëror, si dhe individual; ai ekziston për të mirën e përbashkët, e cila, siç e pranoi Aristoteli, është më sublime se e mira individuale; dhe për këtë arsye përbën një jetë që në disa aspekte tejkalon jetën e individëve që e përbëjnë atë në çdo moment të veçantë.

Them "në disa aspekte", sepse e vërteta është gjithmonë e balancuar midis gabimeve që ekzagjerojnë një aspekt të saj dhe shpërfillin një tjetër. Është gabim të thuhet, me Hegelin, se kombi e tejkalon individin në të gjitha aspektet, ashtu siç është gabim të thuhet, me Liberalët, se kombi nuk është gjë tjetër veçse shuma aritmetike e individëve të tij. E vërteta qëndron midis këtyre gabimeve. Kombi është një unitet i përbërë nga pjesë, dhe për këtë arsye ka një qenie më të madhe se pjesët e tij; sepse ajo që është e përbërë ka një qenie më të madhe se ajo nga e cila është e përbërë. Ai ka një parim përbërjeje, në rastin aktual dashurinë, e cila aktualizon potencialet e përbërësve të tij, dhe kështu përbën një qenie më të madhe. Për më tepër, qenia më e madhe e kombit është e dukshme në shumë mënyra.

Kombi ka një pavdekësi të caktuar natyrore që individët e tij nuk e kanë; ai ka një masë të caktuar të fuqisë së krijimit, të dhënë në njësitë e tij themelore, familjet; ai ka të drejtën të marrë jetën e individit për një kauzë të mjaftueshme, të cilën asnjë individ nuk e ka. Prandaj është e qartë se kombi, bashkësia e përsosur, i tejkalon individët që e përbëjnë atë.

Por e gjithë kjo vlen vetëm në rendin natyror, i cili është rendi në të cilin ekziston kombi.
Njeriu, individi, ndryshe nga kombi, është një qenie mbinatyrore. Ai nuk ka një qëllim natyror, në kuptimin e ngushtë të fjalës; ai ka vetëm një qëllim mbinatyror, të cilit i nënshtrohet e gjithë jeta e tij natyrore, qoftë personale apo shoqërore. Prandaj rrjedh se kombi, i cili është vetëm në rendin natyror, i nënshtrohet individit në lidhje me qëllimin përfundimtar. Ai ekziston nga natyra, pikërisht që individët e tij të mund të vijnë në ekzistencë dhe më pas të jenë në gjendje të arrijnë qëllimin mbinatyror për të cilin janë krijuar.

Kjo çështje është me rëndësi të madhe dhe fashistët do të bëjnë mirë ta mbajnë të qartë në mendjet e tyre, përndryshe mund të rrezikojnë vetë thelbin e argumentit të tyre. Përdorimi i fjalës "totalitar" duhet të hidhet poshtë, sepse është shumë i paqartë, veçanërisht nëse dallimi që sapo kam nxjerrë nuk është qartë në mendje. Ndërsa komunizmi është rreptësisht totalitar, duke mohuar që individi ka një qëllim mbinatyror ose ndonjë të drejtë kundër Pushtetit Civil, fashistët ndonjëherë kënaqen me një sjellje përçmuese ndaj fesë, sikur të mund të pretendonin me të drejtë një totalitarizëm absolut, por ta hiqnin dorë me bujari në rastin e praktikave fetare. Nëse kjo do të përfaqësonte qëndrimin e tyre të vërtetë, do të shkatërronte të gjithë forcën e kauzës së tyre, duke justifikuar akuzën se fashizmi nuk ndryshon nga komunizmi në thelb. Le ta mbajmë të qartë si mesdita se ne e konsiderojmë organizmin kombëtar më të madh se individët, vetëm në rendin e natyrës dhe deri në qëllimin e së mirës së përbashkët, e cila e mirë e përbashkët duhet të kuptohet në dritën e fatit mbinatyror të individëve.

Edhe pse kjo është bërë e qartë, përdorimi i fjalës "totalitar" është ende i papranueshëm, pasi çon në
******konvertuesin e librave elektronikë DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

keqkuptim. Sugjeron që Shteti, në kuptimin e pushtetit civil të sundimtarit, mund të pretendojë të drejtën për të bërë gjëra të tilla si heqja e fëmijëve nga kontrolli i prindërve të tyre, nëse mendohet e përshtatshme, edhe pse prindërit mund të mos kenë bërë asgjë për të hequr dorë nga e drejta e tyre natyrore për të rritur fëmijët e tyre. Asnjë e drejtë e tillë nuk mund të pretendohet nga Shteti, sigurisht, sepse është kundër natyrës të shkatërrohet familja, dhe për këtë arsye nuk mund të jetë për të mirën e përbashkët. Fashistët nuk kanë ndërmend të bëjnë ndonjë pretendim kaq të panatyrshëm si ky; por ata e quajnë veten totalitarë ndonjëherë për theksim, që do të thotë të pretendojnë autoritet të plotë për të sunduar për të mirën e përbashkët. Ky përdorim i fjalës është i mbrojtshëm; por është shumë i hapur ndaj keqinterpretimit, madje edhe ndaj keqkuptimit të pafajshëm.
Për më tepër, theksi i synuar është krejt i panevojshëm. Doktrina e shëndoshë e Pushtetit Civil nuk ka nevojë për theksim, sepse është se sundimtari ka pushtet *të plotë* për të mirën civile sipas ligjit natyror. Asnjë pushtet nuk mund të jetë më i plotë se i plotë, dhe çështja është më mirë të lihet këtu, përveçse të shqyrtojmë se çfarë nënkuptohet me të mirën civile.

Në këtë drejtim, duhet theksuar se organizmi kombëtar nuk është pa strukturë të brendshme. Përkundrazi, ai është organik në të gjithë masën e tij. Dashuria është parimi i tij jetësor, nga dashuria bashkëshortore dhe prindërore në familje deri te patriotizmi që i jep personalitet kombit në tërësi; dhe midis këtyre manifestimeve kufizuese ajo formon përqendrime të ndërmjetme të çdo lloji dhe natyre, politike, kulturore dhe ekonomike, që korrespondojnë me nevojat e kombit, ose me nevojat e individëve në kapacitete të ndryshme shoqërore, por nënkombëtare. Një burrë mund të jetë njëkohësisht bashkëshort, votues në politikën kombëtare dhe nënkombëtare, mjek, aksionar në disa kompani, lojtar golfi, natyralist, dashamirës i artit dhe shumë gjëra të tjera; dhe në secilën kapacitet, disa prej tyre me rëndësi kombëtare dhe disa jo, ai e gjen veten të bashkuar me individë të tjerë nga lidhja e një dashurie të përbashkët.

Disa nga përqendrimet organike brenda kombit janë me një rëndësi kaq jetësore sa mund t'i krahasojmë vetëm me organet kryesore të një qenieje njerëzore, ndërsa të tjerat janë më zbukuruese. Kështu, Sundimtari është qartësisht kreu i kombit, Bujqësia dhe Industria janë duart e tij, dhe Transporti është gjaku i tij i kuq; Publiciteti është veshi kombëtar, dhe Ushtria është lëkura mbrojtëse; Policia janë ndoshta fagocitet, e kështu me radhë. Akademia Mbretërore, nga ana tjetër, është një gropëz e bukur, e dëshirueshme dhe që i shërben një qëllimi për shëndet dhe lumturi, por me më pak urgjencë.

Duke qenë e tillë jeta e organizmit kombëtar, do të rrjedhë që liria konsiston, për secilin individ, në mundësinë e tij për të arritur një ekuilibër harmonik midis të gjitha aspekteve të jetës së tij që janë të përshtatshme për të duke pasur parasysh natyrën e tij të përgjithshme dhe të veçantë, qofshin këto aspekte individuale apo shoqërore, të rëndësishme apo të parëndësishme. Dhe për më tepër, mundësia në këtë lidhje duhet të kuptohet në një kuptim pozitiv, pasi dashuria është parimi i jetës shoqërore.
Mundësia nuk është thjesht një *laissez faire* për të bërë një përshtatje që mund të jetë praktikisht e pamundur, por komuniteti duhet t'i ofrojë një njeriu çdo lehtësi dhe inkurajim për të arritur një harmoni në të gjitha aspektet e jetës së tij, në mënyrë që asgjë tjetër përveç mungesës së dashurisë së tij të mos mund ta pengojë atë.

Mundësia, në kuptimin tjetër të mungesës së parandalimit aktiv, ndoshta mund të quhet liri, por është larg të qenit liri. Për shembull, etika ofron kritere të ndryshme me anë të të cilave mund të vlerësojmë, të paktën përafërsisht, se cila është paga e drejtë e një punëtori në rrethana të caktuara.
Kjo pagë, në asnjë rrethanë, nuk mund të jetë më e vogël se paga që do të mbështesë burrin dhe familjen e tij në rehati të ulët, dhe do të jetë më shumë se kaq nëse pasuria e prodhuar, pjesërisht nga puna e burrit, është më se e mjaftueshme për të ofruar një shpërblim të thjeshtë për të gjithë agjentët njerëzorë të përfshirë në prodhimin e pasurisë. Por teoria liberale shpërfill pagën e drejtë të etikës dhe e konsideron punën si një mall që duhet të blihet sa më lirë të jetë e mundur në tregun e punës; ajo llogarit se një pagë natyrore do të lindë nga bashkëveprimi i lirë i ofertës dhe kërkesës për punë;

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

dhe kjo është teoria e pagave që mishërohet në të gjithë organizatën liberale të Anglisë sot, edhe pse *laissez faire* absolute është kufizuar ndjeshëm nga legjislacioni social. Në këto rrethana mund të mos jetë absurditet i pastër të thuhet se punëtori është *i lirë* të refuzojë pagën e tregut dhe të kërkojë pagën e drejtë, se punëdhënësi është *i lirë* të paguajë pagën e drejtë dhe të shpërfillë pagën e tregut. Ekonomistët flasin për kontratën e pagës si një kontratë të lirë, dhe kjo mund të ketë një kuptim, ashtu siç ka një kuptim të thuhet se unë jam i lirë të ngjitem në hënë. Punëtori është i lirë të pranojë një pagë të padrejtë ose të bashkohet me të papunët; në vendin tonë të lirë nuk është një vepër e dënueshme të jesh i papunë. Dhe kështu është punëdhënësi i lirë të paguajë një pagë të padrejtë ose t'i nënshtrohet konkurrencës së lirë të rivalëve të tij dhe të pushojë së kryeri funksionin e tij shoqëror si punëdhënës. Por as punëtori dhe as punëdhënësi nuk mund të kërkojnë ose të japin drejtësi dhe të vazhdojnë për një kohë të gjatë të kryejnë funksionin e tyre shoqëror. Prandaj, asnjëri prej tyre nuk gëzon liri.

Liria kërkon si minimum që drejtësia të mund të zbatohet në kryerjen e funksioneve shoqërore, sepse drejtësia vjen para dashurisë. Nëse dashuria është parimi jetësor i organizmit shoqëror dhe nuk mund të shfaqet në drejtësi të pastër shoqërore, atëherë, qartë, organizmi shoqëror duhet të jetë i sëmurë dhe liria e tij të jetë e dëmtuar. Liria është shëndet shoqëror, një mjedis shoqëror në të cilin individi ka çdo lehtësi dhe inkurajim për të realizuar një harmoni të të gjitha aspekteve të jetës së tij.

Kjo është teoria e vërtetë e lirisë dhe le ta krahasojmë atë me teorinë e rreme liberale, mes agonisë së vdekjes së së cilës qytetërimi anglo-sakson ende përpiqet me guxim dhe mjerim të lulëzojë. Në rastin e saj më të mirë, teoria liberale nuk e identifikon lirinë me *laissez faire;* ky identifikim ishte një zhvillim natyror nga një teori që fillimisht ishte më pak e rreme. Në rastin e saj më të mirë dhe më të paraqitshëm, teoria liberale e konsideron lirinë si një ekuilibër midis lirisë personale të veprimit dhe detyrimeve që rrjedhin nga një kontratë shoqërore të cilën qytetarët konsiderohet se e kanë lidhur midis tyre për hir të rendit të mirë, kushtet e së cilës kontratë duhet të përcaktohen duke iu referuar opinionit publik, sepse zëri i popullit është zëri i Zotit.

Interesi individual është e vetmja forcë që njihet si vepruese, domethënë, interesi i zakonshëm vetjak kur merret në konsideratë liria personale, dhe një lloj interesi i ndriçuar vetjak kur merren në konsideratë kufizimet e nevojshme të lirisë personale. Dashuria nuk hyn fare në këtë rast, sepse të gjitha sakrificat e lirisë personale që mund të jenë të nevojshme për hir të rendit konsiderohen të shpjeguara mjaftueshëm nga interesi i ndriçuar vetjak.

Tani, kjo teori mund të funksiononte shumë mirë nëse njerëzit do të ishin të përsosur. Do të ishte artificiale dhe thjesht e gabuar në formulimin e saj, por nuk shoh asnjë arsye pse të mos japë të njëjtat rezultate si teoria e vërtetë; sepse interesi vetjak, në përsosmërinë e tij, ka të njëjtin qëllim si dashuria, domethënë zgjedhjen e së mirës më të lartë.

Por ne nuk jemi të përsosur. Ne jemi në thelb të mirë dhe e duam të vërtetën, por jo të përsosur; ne jemi padyshim të shtrembëruar drejt interesit vetjak të llojit të quajtur egoizëm, i cili është e kundërta e dashurisë. Shtrembërimi nuk mjafton për të na bërë ndryshe nga të mirët dhe të bukur nga natyra, por është një njollë e dallueshme dhe e pamohueshme. Askush nuk e mohon ose nuk mund ta mohojë ekzistencën e saj, pavarësisht nëse i përmbahet doktrinës së krishterë të rënies apo na konsideron si në evolucion nga majmunët drejt mbinjerëzve.

Duke qenë kështu, mund të prisni që teoria liberale të largohet nga funksionimi i përsosur aq sa, por jo më shumë, njerëzimi largohet nga iluminizmi i përsosur në vlerësimin e tij të interesit vetjak; dhe mund të pyesni se çfarë hipoteze më të mirë funksionale mund të presim ose shpresojmë në një botë të papërsosur. Është shumë bukur të flasim për dashurinë si parimin jetësor të shoqërisë; por meqenëse funksionimi i teorisë së dashurisë do të ndikohet nga tendenca jonë drejt egoizmit po aq sa teoria e iluminizmit të interesit vetjak, çfarë fitoj duke zëvendësuar njërën teori me tjetrën?

Një arsyetim i tillë mund të jetë i rremë, por do të ishte i gabuar, sepse teoria e dashurisë është e vërtetë, ndërsa ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Teoria e iluminuar e interesit vetjak, çfarë fitoj unë që teoria e rreme funksionon më mirë sesa duhet të funksionojë një teori thjesht e rreme, sepse dashuria mbetet për ta ndihmuar atë; dhe pranoj se teoria e vërtetë nuk do të funksionojë aq mirë sa duhet, sepse dashuria është e ndotur nga egoizmi. Por pavarësisht të gjithave, është ende e vërtetë se teoria liberale është një teori e rreme, dhe një teori e rreme në çështjet njerëzore, meqenëse jemi të papërsosur, duhet të çojë në rrënim në planin afatgjatë. Duhet të jetë kështu, nga parimet abstrakte.

Por nuk kam nevojë të mbështetem në arsyetim abstrakt. Teoria liberale ka qenë me ne mjaftueshëm gjatë sa për të na lejuar të vëzhgojmë procesin shkatërrues në veprim. Kur u formulua për herë të parë, ndoshta papërsosmëria e funksionimit të saj nuk ishte më e madhe se papërsosmëria e njerëzimit. Në fakt, ajo nuk pati asnjë funksion të konsiderueshëm; vetëm kur teoria gjeti shprehje në doktrinën ekonomike dhe në veprimin politik të bazuar në të, funksionimi i saj u rrit në organizimin liberal të shoqërisë që tani na ka pothuajse të pafuqishëm në kapjen e saj.

Shprehja e hipotezës thjesht teorike të Liberalizmit në ekonomi dhe në politikën e bazuar në të, ishte çështje arsyetimi; dhe ky arsyetim ishte fillimi i procesit degjenerues. Për sa kohë që zemra ishte e lirë të mbivendosej mbi teorinë e rreme, nuk mund të kishte rezultate më të ulëta se poshtërsia e njerëzimit; por arsyetimi mbi një teori të rreme mund të çojë në poshtërsi pa kufij. Në fillim, ndoshta, ekuilibri i supozuar midis lirisë personale të veprimit dhe sakrificave për hir të rendit ishte vetëm pak i shtrembëruar drejt anës së lirisë personale; por ndërsa njerëzit u mësuan me atë ekuilibër të rremë dhe filluan të arsyetonin për këtë çështje, egoizmi i tyre gjeti lehtësisht justifikime për ta hedhur ekuilibrin pak më shumë në favor të lirisë personale. Dhe kështu procesi vazhdoi derisa arritëm në *laissez faire të zhveshur,* e cila u shpall solemnisht si mençuria më e lartë ekonomike dhe politike.

Në atë kohë ne ishim skllevër të teorisë së rreme, të paktën në cilësinë tonë si individë. Nuk kishte kuptim që një njeri të ishte zemërmirë; konkurrenca e pakufizuar ishte në rend të ditës dhe mbrohej nga ligjet e vendit dhe nga i gjithë organizimi i shoqërisë; një njeri zemërmirë mund të psherëtinte vetëm dhe t'i thoshte vetes se biznesi ishte biznes, se ligjet e ekonomisë ishin ligjet e paepura të xhunglës - ha ose të të hanë.

Por natyra njerëzore mbeti e mirë dhe e bukur, dhe rezultatet e *laissez faire* ishin haptazi tronditëse. Individi nuk mund të bënte asgjë për ta ndryshuar atë, por komuniteti në tërësi mund të frenonte ligjin e xhunglës; dhe kështu ndodhi që njerëzit iu drejtuan veprimit politik, nga i cili më parë kishin kërkuar që ajo ta linte industrinë të qetë, duke i bërë thirrje asaj të ndërhynte gjithnjë e më shumë me anë të legjislacionit shoqëror.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Socialist
Kombëtar nga William Joyce

THomas Carlyle renditet i pari midis mendimtarëve britanikë që e paraprinë, të cilët treguan në shkrimet e tyre disa nga tendencat kryesore të filozofisë fashiste, dhe nga numri i tyre Shakespeare dhe Goldsmith kontribuan shumë; por në të gjithë shtrirjen e gjerë të shkrimeve të Carlyle nuk ka asgjë që mund të konsiderohet ndryshe përveçse produkt i një mendjeje nacionalsocialiste. Ai vetë kishte frymën e nacionalsocializmit shumë kohë para se të ekzistonte emri. Fjalët e tij janë gjithmonë fjalët e një patrioti. Dashuria e tij e zjarrtë për atdheun, në kohën e tij, mund të mos kishte arritur të përmbushte testet e patriotizmit, sepse nuk ishte abstraksion ai që ai donte, ishte populli; dhe pikërisht këtu qëndron ndryshimi themelor midis patriotizmit të vjetër dhe të riut. E vjetra merret me idetë dhe linjat e jashtme: e reja merret me vetë realitetin e popullit dhe është patriotizëm sepse është socializëm në të vetmin kuptim të ndershëm që mund t'i bashkëngjitet termit.

Qëllimi i këtij artikulli të shkurtër nuk është të shkruajë për Carlyle-in, ta kritikojë atë dhe t'i shtojë masës tashmë të rëndë të përgjithësimeve që në mënyrë të pashmangshme duhet të thuren rreth çdo shkrimtari të madh. Akoma më pak është qëllimi ynë të diskutojmë atë që të pakujdesshmit do ta përshkruanin si "politika e Carlyle-it". Le të nisin ata që kanë shumë kohë në dispozicion kërkime të hartuara për të treguar se autori i madh ishte një Whig ose një Tory. Të tregosh se ai ishte një nga të dy do të ishte e vështirë; por përveç vështirësisë, do të ishte e padobishme sepse këto terma të lashtë nuk nënkuptojnë asgjë që ekziston në politikën britanike sot. Në vend që, pra, të përpiqemi të vërtetojmë tezën tonë, thjesht do ta prezantojmë përsëri Thomas Carlyle-in.

Për ata që, pa menduar mirë, mund të kenë marrë një lamtumirë të gjatë prej tij, le të flasë vetë, dhe fjalët e tij do t'i ofrojnë Nacional Socialistit si frymëzim ashtu edhe konfirmim të teorisë fashiste. Çdo avokat i Nacional Socializmit Fashist është i vetëdijshëm për akuzën që ngrihet vazhdimisht kundër lëvizjes së tij: se ai po komploton për të shkatërruar lirinë. Ndoshta, me të vërtetë, asnjë akuzë nuk ngrihet më shpesh kundër kredos Nacional Socialiste.

Duke hedhur një vështrim nëpër faqet e *"E kaluara dhe e tashmja",* lexojmë:

> "Liria? Liria e vërtetë e një njeriu, do të thoshit ju, konsiston në zbulimin e tij, ose detyrimin për të gjetur, rrugën e drejtë dhe për të ecur në të. Të mësojë ose t'i mësohet se çfarë pune ishte në gjendje të bënte në të vërtetë, dhe pastaj me leje, bindje dhe madje detyrim, të fillojë të bëjë të njëjtën gjë. Ky është bekimi, nderi, 'liria' e vërtetë dhe maksimumi i mirëqenies. Nëse liria nuk është kjo, unë vetë nuk shqetësohem shumë për të."

Ndoshta nuk ka pasur kurrë një deklaratë më të qartë se pa disiplinë liria është e pamundur.

Po kështu, këtu shohim një kërkesë të qartë për të drejtën për të vepruar. Siç thotë Sir Oswald Mosley, "Fillimi i lirisë është fundi i kaosit ekonomik. Megjithatë, si mund të kapërcehet kaosi ekonomik pa fuqinë për të vepruar? Liria kushtetuese duhet të ruhet, por kjo liri shprehet në fuqinë e popullit për të zgjedhur parlamentin dhe qeverinë, dhe kështu për të zgjedhur formën e udhëheqjes që dëshiron. Përtej kësaj nuk mund të shkojë." Ose për të cituar manifestin zyrtar të

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Bashkimi Britanik: Fashizmi është një udhëheqje e kombit. Nuk është diktaturë në kuptimin e vjetër të fjalës, që nënkupton qeverisje kundër vullnetit të popullit. Është diktaturë në kuptimin modern të fjalës, që nënkupton qeveri të armatosur nga populli me fuqi të plotë veprimi për të kapërcyer problemet që duhet të zgjidhen nëse kombi do të jetojë.

Doktrina e Carlyle-it mbi lidershipin dhe autoritetin nuk përfshin asnjë nga qëndrimet e adoptuara ndaj klasës nga partitë e vjetra. Po aq të neveritshme për të janë snobizmi dhe lufta e klasave. Citimet e gjata vështirë se mund të justifikohen nëse nuk kanë vlerë të jashtëzakonshme, por këtu marrim lirinë të citojmë një pasazh të gjatë sepse është një nga më të mëdhenjtë e shkruar ndonjëherë në gjuhën tonë:

> "Unë nderoj dy burra dhe asnjë të tretë. I pari, Zejtari i lodhur që me mjete të punuara prej dheu pushton me mund Tokën dhe e bën atë të njeriut. E nderuar për mua është Dora e fortë; e shtrembër, e vrazhdë; ku megjithatë qëndron një virtyt dinak, i pandashëm mbretëror, si i Skeptrit të këtij Planeti. E nderuar është gjithashtu fytyra e ashpër, e nxirë nga moti, e ndotur, me inteligjencën e saj të vrazhdë; sepse është fytyra e një Njeriu që jeton si burrë."
> Oh, por më i nderuar për vrazhdësinë tënde, dhe madje sepse duhet të të mëshirojmë, ashtu siç duhet të të duam! Vëlla i pamëshirshëm! Për ne ishte shpina jote kaq e përkulur, për ne ishin gjymtyrët dhe gishtat e tu të drejtë të deformuar: ti ishe rekruti ynë, mbi të cilin ra shorti, dhe betejat tona u dëmtuan kaq shumë. Sepse edhe në ty fshihej një Formë e krijuar nga Zoti, por nuk duhej të shpalosej; e mbuluar me ngjitje dhe dëmtime të trasha të Punës; dhe trupi yt, ashtu si shpirti yt, nuk duhej ta njihte lirinë. Megjithatë, mundohu, mundohu: ti je në detyrën tënde, ji larg tij kushdo që mundet; ti punon për të domosdoshmen, për bukën e përditshme.
>
> Një njeri të dytë që unë e nderoj, dhe akoma më lart: Atë që shihet duke u munduar për të domosdoshmen shpirtërisht; jo bukën e përditshme, por Bukën e Jetës. A nuk është edhe ai në detyrën e tij; duke u përpjekur drejt Harmonisë së brendshme; duke e zbuluar këtë, me veprim ose me fjalë, përmes të gjitha përpjekjeve të tij të jashtme, qofshin ato të larta apo të ulëta? Më e larta nga të gjitha, kur përpjekja e tij e jashtme dhe e brendshme janë një: kur mund ta quajmë Artist; jo vetëm Zejtar tokësor, por Mendimtar i frymëzuar, i cili me Vegël të bërë nga qielli pushton Parajsën për ne! Nëse mundi i varfër dhe i përulur që kemi ne ka Ushqim, a nuk duhet që mundi i lartë dhe i lavdishëm për të në këmbim, që ai të ketë Dritë, të ketë Udhëheqje, Liri, Pavdekësi? Këta të dy, në të gjitha shkallët e tyre, unë i nderoj: gjithçka tjetër është byk dhe pluhur, që e lë erën të fryjë ku të dojë.”

Dinjiteti i punës nuk është shprehur kurrë më besnikërisht sesa në këto rreshta, të cilat më vete e shpallin Carlyle-in si një mendimtar të madh nacionalsocialist. Shumë është shkruar për të njëjtën temë nga shkrues të panumërt socialistë, por asnjëri prej tyre nuk e trajton temën në këtë mënyrë. Në rastin më të mirë, puna paraqitet si një vështirësi dhe, në rastin më të keq, si një mallkim, me qëndrimin e tyre të përgjithshëm se puna është një padrejtësi e shpejtë dhe e pashmangshme e shkaktuar ndaj njeriut i cili duhet të shpengojë veten nga turpi duke kërkuar çmimin më të lartë për shërbimet e tij. Por sado i lartë të jetë çmimi që merr, ai do të jetë, në filozofinë socialiste, vetëm një "skllav me pagë". Prandaj, është interesante të lexosh atë që Carlyle ka për të thënë në lidhje me motivet për heroizëm dhe arritje. Ai shkruan: “Është shpifje ndaj njerëzve të thuash se ata nxiten për veprime heroike nga

> lehtësia, shpresa për kënaqësi, shpërblimi - një kumbull sheqeri e çdo lloji në këtë botë apo në tjetrën. Tek njeriu më i lig ka diçka më fisnike. Ushtari i varfër që betohet, i punësuar për t’u pushkatuar, ka nderin e një ushtari të ndryshëm nga rregulloret e stërvitjes dhe shilingu në ditë. Nuk është të shijosh gjëra të ëmbla, por të bësh gjëra fisnike dhe të vërteta, dhe të justifikosh veten nën Qiellin e Perëndisë si një Njeri i krijuar nga Perëndia, atë që djali më i varfër i Adamit dëshiron mezi. Trego

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

> Mënyra se si e bën këtë, edhe lodhja më e mërzitshme e ditës e shndërron në hero. Ata e dëmtojnë rëndë njeriun që thotë se duhet të joshet nga lehtësia. Vështirësia, mohimi, martirizimi, vdekja, janë joshjet që veprojnë në zemrën e njeriut. Ndiz jetën e brendshme të sjellshme të tij, ke një flakë që djeg të gjitha konsideratat më të ulëta."

Ndjenja të tilla si këto nuk mund ta kenë kurrë origjinën nga demokracia financiare apo admiruesit e saj. Carlyle, duhet theksuar, këtu po diskuton motivet për heroizëm, jo për punë të thjeshtë. Ai godet rrënjën e dogmës së vjetër marksiste të njohur si Teoria e Vlerës së Punës dhe e shkatërron atë. Ai tregon kuptimin më të qartë të asaj që Marksi nuk do ta kuptonte kurrë: se intelekti krijues dhe veprimi heroik janë krejtësisht të pakrahasueshëm me proceset e zakonshme të punës; dhe se në asnjë mënyrë arritjet më fisnike dhe për këtë arsye më të rëndësishme të njeriut nuk mund të futen në kategorinë e përpjekjes së thjeshtë mekanike.

Mund të kundërshtohet, se Carlyle thjesht po e paraqet njeriun si një krijesë të paarsyeshme ose të paarsyeshme. Nëse është kështu, Carlyle ka të drejtë.

Në disa shoqëri heroizmi zvogëlohet në kufijtë më të ulët. Në vendet financiare-demokratike sot, ai madje nënvlerësohet dhe urrehet nga financuesit hebrenj, sepse do të ndikonte në karakterin kombëtar me krenarinë që kërkon pavarësi kombëtare; por fakti që motivi heroik mund të jetë rregull dhe jo përjashtim është demonstruar në Gjermani dhe Itali, ku, megjithëse i gjithë qëllimi i sistemit fashist është të përmirësojë përtej njohjes fatin e popullit, shumica dërrmuese e njerëzve janë të gatshëm të sakrifikojnë gjithçka, jo për përfitime materiale, por për parimet që i konsiderojnë të shenjta.

Autori ynë tregon në një pasazh shumë të habitshëm marrëdhënien e vërtetë midis punës dhe Perandorisë. Kur pohohet se Thomas Carlyle ishte thjesht një socialist, duhet të mendojmë për propagandën që Socializmi Ndërkombëtar ka zhvilluar për kaq shumë vite kundër Imperializmit, dhe të përmendim një nga pasazhet më të habitshme në Sartor Resartus:

"E vërtetë, ti Gold-Hofrath," thërret Profesori diku tjetër: "shumë i mbushur me njerëz." Ndërkohë, cilën pjesë të këtij Globi të papërfillshëm tokësor e ke lëruar dhe gërmuar në të vërtetë, derisa nuk rritet më? Sa e dendur është Popullsia jote në Pampa dhe Savana të Amerikës; rreth Kartagjenës së lashtë dhe në brendësi të Afrikës; në të dy shpatet e zinxhirit Altaik, në platformën qendrore të Azisë; në Spanjë, Greqi, Turqi, Tartari të Zymtë, Curragh të Kildare? Një njeri, në një vit, siç e kam kuptuar unë, nëse ia huazon Tokën, do të ushqejë veten dhe nëntë të tjerë. Mjerisht, ku janë tani Hengistët dhe Alarikët e Evropës sonë ende të shkëlqyeshme, ende në zgjerim; të cilët, kur shtëpia e tyre të ngushtohet shumë, do të rekrutohen dhe, si Shtyllat e Zjarrit, do të udhëheqin përpara ato masa të tepërta të Trimërisë së gjallë të pathyeshme; të pajisura jo tani me sëpatën e betejës dhe karrocën e luftës, por me motorin me avull dhe parmendën? Ku janë ata? - Duke ruajtur gjahun e tyre?

Është interesante të theksohet këtu një shembull i qëndrimit ndaj Aristokracisë, të cilin Carlyle e përsërit pothuajse në çdo rast. Ai ishte një mendimtar shumë i thellë dhe pafundësisht shumë i ndershëm për të pretenduar se Aristokracia ishte e panevojshme. Gjatë gjithë shkrimit të tij, vazhdimisht bëhet e qartë se ai nuk mund të konceptojë asnjë popull që vepron si një komunitet përveçse nën drejtimin e një klase udhëheqësish. Por ajo që ai pret nga kjo klasë është gjithashtu shumë e qartë dhe është në kontrast të mprehtë me atë që morën njerëzit e kohës së tij dhe atë që njerëzit e ditëve tona janë ende të detyruar të marrin, për një kohë shumë të shkurtër. Ai donte të ndërtonte një Perandori të vërtetë Britanike dhe kjo dëshirë është shkruar qartë me fjalët e tij:

> "Angli, së shpejti, ky ishull i yni do të mbajë vetëm një pjesë të vogël të anglezëve.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Në Amerikë, në Holandën e Re, në lindje dhe perëndim deri në Antipode, do të ketë një Saksonizëm që do të mbulojë hapësira të mëdha të Globit. Dhe tani, çfarë mund t'i mbajë të gjithë këta së bashku në një komb praktikisht, në mënyrë që të mos grinden dhe të luftojnë, por të jetojnë në paqe dhe në marrëdhënie vëllazërore? Ky konsiderohet me të drejtë si problemi më i madh praktik, gjëja për të cilën janë këtu të gjitha llojet e sovraniteteve dhe qeverive.
Çfarë do ta arrijë këtë? Aktet e Parlamentit, kryeministrat administrativë nuk munden. Amerika është e ndarë nga ne për aq sa Parlamenti mund ta ndajë. Mos e quani fantastike, sepse ka shumë realitet në të. Ja ku është një mbret anglez, të cilin asnjë kohë apo rastësi, Parlamenti apo kombinimi i Parlamenteve, nuk mund ta rrëzojë nga froni. Ky Mbret, Shekspiri, a nuk shkëlqen me sovranitet të kurorëzuar mbi të gjithë ne si shenja më fisnike, më e butë, por edhe më e fortë e bashkimit; i pathyeshëm?"

Sigurisht, përfundimi nuk është se do ta kishim Shekspirin si një Perandor Fashist, por se lidhjet më të forta duhet ta kenë forcën e tyre në kulturën shpirtërore të popullit tonë, në çdo pjesë të Globit që janë; dhe, në fund të fundit, ky pohim nuk do të thotë më shumë sesa sjellja dhe fati i popujve përcaktohen nga filozofitë që ata mbajnë. Të jesh i informuar plotësisht për filozofinë më fisnike do të thotë të bësh vepra fisnike; të poshtërosh nga një korrupsion bastard i kulturave negroide dhe semite do të thotë që njeriu i bardhë të shkatërrohet.

Carlyle e dinte se as traktatet dhe as konferencat nuk mund të sillnin unitetin botëror që ai e dëshironte aq shumë. Arritja e tij mund të bëhej e mundur vetëm nga uniteti shpirtëror. Siç kemi shkruar në një rast tjetër: "Kur nuk ka frymë kolektive, nuk mund të ketë siguri kolektive". Por ky burim fuqie shpirtërore, kjo kulturë dhe filozofi, nuk mund të vijë veçse nga një aristokraci e vërtetë e bazuar në asnjë konventë klasore si ato që ekzistojnë në demokracinë financiare. Nga ana tjetër, Carlyle theksoi me të drejtë lidhjen midis pronësisë së tokës dhe fuqisë për të ndikuar në kulturën e një kombi. Në *të Kaluarën dhe të Tashmen* është thënë me të drejtë se "Toka është baza e duhur e një aristokracie; kushdo që zotëron tokën, ai, më me theks se çdokush tjetër, është Guvernator, Mëkëmbës i popullit në tokë. Në këto ditë është ashtu siç ishte në ato të Henry Plantagenet dhe Abbot Samson, siç do të jetë në të gjitha ditët. Toka është Nëna e të gjithëve ne; ushqen, strehon, gëzon, na pasuron me dashuri të gjithëve: në sa shumë mënyra, që nga zgjimi ynë i parë deri te gjumi ynë i fundit në gjirin e saj të bekuar të nënës, ajo, si me krahët e bekuar të nënës, na mbështjell të gjithëve."

Megjithatë, Carlyle nuk i parashikoi plotësisht efektet e Revolucionit Industrial. Ai mezi mund ta imagjinonte ditën kur gjithçka do të shkatërrohej dhe bujku, fermeri, pronari i tokës do të reduktoheshin në një pozitë të mjerueshme pafuqie, të ngarkuar me zinxhirët e fajdesë hebraike.
Ai nuk do ta kishte menduar se pronari i tokës në këtë gjendje të mjerueshme mund të luante rolin e një aristokrati mirëdashës; sepse për të aristokracia ishte pushtet, dhe pushteti nënkuptonte përgjegjësi dhe shërbim. "Një Klasë e Lartë", shkruan ai, "pa detyra për të bërë është si një pemë e mbjellë në shkëmbinj; nga rrënjët e së cilës është shkatërruar e gjithë toka. Natyra nuk zotëron asnjë njeri që nuk është martir. Çfarë kuptimi ka fisnikëria nëse kjo është fisnike? Në vuajtjen e guximshme për të tjerët, jo në përtacinë që i bën të tjerët të vuajnë për ne, qëndronte ndonjëherë fisnikëria."

Me kalimin e kohës, dikush mund të lexojë në Carlyle pasazhe që merren me kushtet e kohës së tij, të cilat do të ishin po aq të zbatueshme edhe për kushtet tona. Vështirë se mund të mos pyesësh veten nëse i ka ndodhur diçka Parlamentit në njëqind vitet e fundit kur lexon:

"Parlamenti, me çdo përpjekje, do të duhet të dalë nga ato gropa të thella të rutinës së mosbërjes asgjë; dhe të mësojë të thotë, nga të gjitha anët, diçka më ndërtuese sesa Laissez-faire. Nëse Parlamenti nuk mund ta mësojë këtë, çfarë do të bëhet me Parlamentin? Miliona punëtorë të Anglisë pyesin për konvertuesin e tyre të librave elektronikë
DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Parlamenti anglez mbi të gjitha, a mund të na qeverisësh apo jo? Parlamenti me privilegjet e tij është i fortë; por Nevoja dhe Ligjet e Natyrës janë më të forta se ai. Nëse Parlamenti nuk mund ta bëjë këtë gjë, Parlamenti, siç parashikojmë ne, do të bëjë diçka tjetër dhe gjëra të cilat, në mënyrën më të çuditshme dhe jo më të lumtur, do ta çojnë përpara kryerjen e saj - ndoshta jo shumë në avantazh të Parlamentit! Nëse bëhet në një mënyrë ose në një tjetër, gjëja duhet të bëhet."

Siç tha Adolf Hitleri: "Etwas muss geschehen." Ose siç ka vërejtur Oswald Mosley: "Rezultati i të dy sistemeve të dy partive të mëdha organizative të Shtetit është në fund i njëjtë, stabiliteti i ngatërruar me reagimin dhe një rezistencë ndaj ndryshimit, së bashku me progresin e ngatërruar me debatin pengues dhe papërgjegjësinë e komitetit, përfundojnë njësoj në kaos. Të dyja janë instrumente për të parandaluar që gjërat të bëhen dhe kërkesa e parë e epokës moderne është që gjërat duhet të bëhen." Ky fragment nga Britania e Madhe tregon një marrëveshje me Carlyle-in që kalon përtej bindjes në metodën e shprehjes.

Çdo pasazh i rastësishëm mund të zgjidhet nga autori ynë për të ilustruar urrejtjen e tij ndaj të ndyrës. Materializmi i Shkollës së Mançesterit:

"Në këto kohë të ndërlikuara", shkruan ai, "me pagesën në para të gatshme si lidhjen e vetme midis njeriut dhe njeriut, Klasat Punëtore të njerëzimit deklarojnë, në mënyrën e tyre konfuze, por më emfatike, para të Shfarosurve, se do të qeverisen; se duhet të qeverisen, nën dënimin e Kartizmave, Thuggeries, Rick-djegieve dhe gjërave edhe më të zeza se ato Pagesa në Para të gatshme si lidhja e vetme; dhe ka kaq shumë gjëra që paratë e gatshme nuk i blejnë! Paratë e gatshme janë një mrekulli e madhe, megjithatë nuk kanë gjithë pushtetin në Qiell, as në Tokë."

Duke pasur parasysh të gjitha ato që shkroi Carlyle dhe të gjitha ato që janë shkruar për të, do të ishte e kotë dhe arrogante që në një artikull kaq të shkurtër të përpiqeshim të bënim një analizë të plotë të veprës së tij. Madje do të ishte e nxituar të zgjidhnim pasazhe nga shkrimet e tij dhe t'i trajtonim ato si rrëfime të thjeshta të besimit politik. Është për këtë arsye që ne kemi miratuar metodën tjetër dhe më të drejtpërdrejtë të përzgjedhjes rastësore nga vepra e tij e madhe të pasazheve që nuk synojnë të kufizohen nga termat e doktrinës së thjeshtë politike; por që në frymë dhe në arsye janë shprehje të mendimit nacionalsocialist për të cilin çdo fashist mund të jetë krenar.

Nëse sugjerohet që përzgjedhja është dëmtuar nga anshmëria, përgjigjja e vetme është se asnjë person përgjegjës nuk e ka akuzuar ndonjëherë Carlyle-in për mospërputhje. Filozofia që gjejmë në një faqe, e gjejmë në një tjetër, e kështu me radhë deri në fund të vëllimit. Në vend që të supozojmë se propozimi ynë fillestar është vërtetuar në kënaqësinë e lexuesit, do të preferonim shumë më tepër që ai të kërkonte provën për veten e tij në studimin e mëtejshëm të Thomas Carlyle-it, ngurtësia dhe pastërtia e mendimit të të cilit duhet të jenë shembull për ata që mbajnë kredon e çelikut të një epoke të hekurt, e cila, sipas fjalëve të Mosley-t: "shkon përmes fjalëve të iluzionit drejt arritjes së një realiteti të ri".

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

William Morris - Socialist Kombëtar nga Arthur Reade

TQëndrimi i socialistëve anglezë ndaj William Morris ka shkaktuar prej kohësh habi dhe zhgënjim midis admiruesve të tij. Ja ku ishte një burrë, ndër më të mëdhenjtë e shekullit të 19-të, i cili në kulmin e fuqisë së tij neglizhoi shumë nga interesat e tij të mëparshme, për t'u hedhur në lëvizjen socialiste. Asnjë anglez i kalibrit të barabartë nuk ishte bashkuar ndonjëherë në radhët e saj.
E megjithatë, në një farë mënyre, ai ka mbetur gjithmonë i huaj në lëvizje dhe ndihet i tillë nga kolegët e tij socialistë. Madhështia e tij është njohur ndonjëherë me shqetësim prej tyre, puna dhe arritjet e tij janë vlerësuar me fjalë boshe, por ata kurrë nuk ia kanë dhënë zemrën, kurrë nuk e kanë konsideruar si njërin prej tyre dhe si udhëheqësin e tyre të frymëzuar. Ky pozicion është rezervuar për gjermano-hebreun, Karl Marksin.

Ky është një fakt që hedh dritë të konsiderueshme mbi turpin e shkaktuar nga prania e Morrisit midis socialistëve. Ai, me të vërtetë, ishte njësoj me ta në dëshirën për t'i dhënë fund varfërisë së ndyrë dhe të këqijave që e shoqëronin, dhe në besimin se socializmi, në një formë a në një tjetër, siguronte rrugën e daljes. Por pikëpamja e tij për jetën dhe vizioni i tij për socializmin ndryshonin në shumë aspekte jetësore nga ato të "shokëve" dhe ai ndjeu thellë në vetvete se një shoqëri që u rekomandohej atyre do të ishte një burg për të. Ai luftoi me përkushtim me Marksin dhe u përpoq me ndërgjegje ta përvetësonte atë. Ai madje pati momentet e tij të entuziazmit për "Das Kapital". Por në planin afatgjatë diçka tek ai, më e fortë se vetja e tij sipërfaqësore, u revoltua. Ai donte një revolucion - po, por kjo shoqëri marksiste nuk ishte mënyra e jetesës që korrespondonte me vizionin e tij. Ishte krejtësisht shumë mekanike për të, shumë abstrakte, shumë urbane; shumë kozmopolite, shumë jo-angleze.

Midis pikëpamjes së Marksit dhe Morrisit për jetën, me të vërtetë, ekzistonte një hendek i madh. Marksi ishte një hebre kozmopolit, Morrisi ishte një anglez jugor. Marksi ishte një njeri i studios, Morrisi një njeri i ajrit të hapur dhe i punishtes. Marksi e përqafonte qytetin, Morrisi ëndërronte gjithmonë për një fshat të pastruar nga "avulli që thith dhe goditja e pistonit" dhe për një Londër "të vogël, të bardhë dhe të pastër". Marksi ishte një entuziast i makinerive, Morrisi dëshironte të ringjallte mjeshtërinë individuale që e kishte bërë Anglinë të bukur. Marksi ishte një materialist, me vizione të një organizimi shoqëror të mekanizuar, Morrisi ishte një poet, dhe si i tillë, paksa anarkist. Marksi predikonte urrejtjen ndaj klasave dhe luftën civile. Britma e zemrës së Morrisit ishte për Shoqëri. "Shoqëria është parajsë, dhe mungesa e shoqërisë është ferr: shoqëria është jetë, dhe mungesa e shoqërisë është vdekje! Dhe veprat që bëni mbi tokë, janë për hir të shoqërisë që i bëni ato."

Morris, pra, sado që u përpoq shumë, nuk ishte kurrë në thelb një marksist. Kozmopolitizmi, qoftë i socializmit ndërkombëtar apo i financave ndërkombëtare, ishte anatemë për të. Jo vetëm si ëndërrimtar ëndrrash, ai lindi në kohën e tij, por edhe si socialist. Si socialist, ai ishte një pararendës i diçkaje që ishte ende në barkun e kohës. Afërsia e tij shpirtërore ishte me një lëvizje që lindi dhe u mblodh vetëm shumë kohë pas vdekjes së tij. Vendi i tij i vërtetë nuk është midis marksistëve, por midis nacionalsocialistëve.

Sepse Morris ishte një njeri me pasione të forta dhe askush gjatë gjithë jetës së tij nuk ishte më i fortë ose më i vazhdueshëm se pasioni i tij për Anglinë. Sa me dashuri dhe mirëkuptim shkruan ai për pamjen e saj të jashtme.

"Toka është një tokë e vogël, shumë e mbyllur brenda deteve të ngushta, siç duket, për të pasur shumë hapësirë për t'u zgjeruar deri në gjiganditet; nuk ka shkretëtira të mëdha që të mbingarkojnë me zymtësinë e tyre, as"

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

vetmi të mëdha pyjesh, asnjë mur malor i tmerrshëm i pashkelur: gjithçka është e matur, e përzier, e larmishme, duke rrëshqitur lehtësisht nga një gjë në tjetrën; lumenj të vegjël, fusha të vogla që fryhen duke ndryshuar me shpejtësi kodrat, të gjitha të rrethuara me pemë të bukura dhe të rregullta; kodra të vogla, male të vogla, të rrethuara me mure shtigjesh për delet: as burg as pallat, por një shtëpi e mirë.

I njëjti vlerësim i përzemërt përshkon përshkrimet e bukura të peizazheve angleze në hyrjet, muaj pas muaji, të historive të "Parajsës Tokësore" dhe është një shoqërim i përhershëm i asaj ëndrre të një Anglie të ripërtërirë dhe të zgjuar, e cila është tema e "Lajmeve nga Askund", dhe i jep kaq shumë ngjyra dhe shkëlqim "Një Ëndrrë të John Ball". Socializmi i Morrisit, në të vërtetë, u frymëzua kryesisht nga dëshira për të shpëtuar ose për të rikuperuar vlerat e vjetra angleze, lavdia e arkitekturës së saj, bukuria e peizazhit të saj, mjeshtëria individuale që i bënte zejtarë edhe njerëzit e saj më të përulur, karakteri i popullit të saj "me të vërtetë fshatar dhe mendjengushtë, por serioz, të sinqertë dhe me zakone të thjeshta". Në një cep të izoluar të Tamizit të Sipërm, i tha dikur një audience në Birmingham, se sapo kishte parë gjysmë duzine "kisha të vogla fshati, secila prej të cilave është një vepër e bukur arti. Këto janë veprat e fshatarëve buzë Tamizit, siç do të na quanit - asgjë më madhështore se kaq. Nëse i njëjti lloj njerëzish do t'i projektonte dhe ndërtonte ato tani, ata nuk do të mund të bënin asgjë më të mirë sesa faltoret e zakonshme të vogla jokonformiste që i sheh të shpërndara nëpër lagje të reja. Kjo është ajo me të cilën korrespondojnë ato..." Dhe për Westminsterin ai shkroi se "autorët e këtij epike të madhe nuk kanë lënë pas emra. Sepse në të vërtetë nuk është vepër e askujt tjetër, por e njerëzve të Anglisë Juglindore. Ishte vepër e vullnetit të pandashëm të një grupi burrash, të cilët punuan, ashtu siç jetuan, sepse nuk mund të bënin ndryshe..." Të gjesh në terma të jetës moderne një ekuivalent të asaj arritjeje, atij fryme të një Anglie më të hershme dhe më të lumtur - kjo ishte forca lëvizëse pas socializmit të Morrisit.

Vendi i tij i vërtetë, pra, është në një socializëm që ka pushuar së qeni kozmopolit dhe është bërë kombëtar. Dhe, ndërsa është i zhytur në Mesjetë, ai do të kishte ndjerë interes të veçantë në të gjitha këto aspekte të Nacional Socializmit që të sjellin ndërmend esnafët mesjetarë të zejtarëve. Që Shteti Korporativ ta bazonte qytetarinë jo vetëm në një themel territorial, por edhe në anëtarësimin aktiv në një esnaf të madh punëtorësh, do t'i dukej atij si logjika më e lartë e shëndoshë.
Ai do të kishte penduar, me të vërtetë, që artizani individual i Mesjetës ishte zëvendësuar kaq shumë nga inxhinieri dhe tekniku. Por ai do të kishte ndjerë se, duke njohur rëndësinë e punëtorëve të organizuar si të tillë, Shteti Korporativ ishte frymëzuar nga ideja e duhur.
Politika kishte qenë shumë e gjatë e ndarë nga nevojat dhe dëshirat e njeriut të zakonshëm dhe e lënë në duart e specializuara të atyre avokatëve, të ndaluar në mënyrë të pandershme dhe keqbërës, monopolet e të cilëve populli i zemëruar në "Një ëndërr e John Ball" mezi pret t'i heqë qafe. Në "Lajme nga askund", Parlamenti është thjesht një relike interesante. Anglia qeveriset nga dhe për anglezët dhe ka pushuar së qeni gur shahu i interesave financiare që sot manipulojnë politikën e saj partiake në Westminster.

Një tjetër tipar i Nacional Socializmit që do të kishte pasur miratimin e plotë të Morrisit është këmbëngulja e tij mbi rëndësinë themelore të bujqësisë. Morrisi, ashtu si Nacional Socialistët e sotëm, e konceptonte një komunitet të lumtur jo në terma të qyteteve të mëdha, por të një shoqërie kryesisht bujqësore. Toka është për të një pasion. "Toka dhe rritja e saj dhe jeta e saj! Sikur të mund të thoja ose të tregoja sa e dua!"

Por jo thjesht si diçka për të shkruar poezi. Gjithashtu si diçka për të kultivuar dhe për të ushqyer një racë të fortë. Një nga pamjet më të bukura në botë për Morrisin ishin "akrat e gjelbërta me rritjen e filluar" dhe në njërën nga letrat e tij ai flet për gushtin, me korrjen e tij të artë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

fushat, si muaji më i mirë i të gjithë muajve për të parë fshatin anglez. “Lajme nga Askund” ka një skicë të këndshme të punëtorëve të kashtës që punojnë në Luginën e Thames, të gjithë të veshur gëzueshëm, në mënyrë që livadhi të dukej si një kopsht gjigant tulipanësh. “Të gjitha duart punonin me qëllim, por mirë dhe vazhdimisht, megjithëse ishin po aq të zhurmshme me biseda të gëzuara sa një korije me zogj të vegjël vjeshtor.” Vendi kishte pushuar prej kohësh të shihej me përçmim, të neglizhohej, të ishte i mërzitshëm. Diku tjetër, ai shkruan: “Dua që qyteti të jetë i mbushur me bukurinë e vendit dhe vendi me inteligjencën dhe jetën e gjallë të qytetit.”

Morris, me të vërtetë, do ta kishte pranuar me entuziazëm të gjithë doktrinën që quhet autarki ekonomike. Ai e kuptonte romancën dhe dobinë e tregtisë, dhe fotografonte, poshtë Urës së vjetër të Londrës, valët e gjelbra që përplaseshin.

> "Disa kile që mbajnë shkopinj levantinë, të prerë nga
> druri i tisit në kodrën e djegur, dhe kavanoza me
> majë që duart greke u munduan t'i mbushnin, dhe erëza
> të pakta të çmuara nga deti i largët, pëlhurë ari të
> Firences dhe tapiceri të Ypres, dhe pëlhurë të
> Bryzhit dhe koka derri të Guienne."

Disa gjëra të bukura dhe të rralla duhet domosdoshmërisht të sigurohen nëpërmjet tregtisë. Po të mos ishte doktrina moderne ekonomike e të jetuarit me eksportet e dikujt, e sakrifikimit të gjithçkaje për "një ekuilibër të favorshëm tregtar", ai nuk kishte gjë tjetër veçse përçmim. Themeli dhe sekreti i një jete të lumtur qëndronte për të në prodhimin e gjërave nga toka e vet. Një shprehje klasike e kësaj ndjenje mund të gjendet në përshkrimin e tij të jetës së burrave të Burgdale në atë romancë fisnike "Rrënjët e Maleve". Në "Lajme nga Askund", Anglia është çliruar nga varësia e saj nga një tregti e jashtme e madhe dhe ka gjetur lumturi dhe bollëk të konsiderueshëm nga burimet e saj.

Një lidhje tjetër midis Nacional Socializmit dhe Morrisit gjendet në filozofinë e të parit të *Kraft durch Freude* (Forca nëpërmjet Gëzimit). Kjo përkon ngushtë me mësimet e Morrisit rreth gëzimit në punë. Pjesa më e madhe e propagandës së zakonshme socialiste merret me paraqitjen e punës si një mallkim. Kjo është kilometra larg Morrisit. "U përpoqa të mendoja se çfarë do të më ndodhte mua," shkruan ai, "nëse do të më ndalohej puna ime e përditshme e zakonshme; dhe e dija se do të vdisja nga dëshpërimi dhe lodhja." Por ai mbante qëndrimin se "asnjë punë që nuk mund të bëhet me kënaqësi në kryerjen e saj nuk ia vlen të bëhet", dhe ai u përpoq përmes socializmit të tij të sigurohej që të gjithë kolegët e tij të ishin gjithashtu në gjendje të zgjidhnin punën që u pëlqente dhe ta donin atë siç e donte ai. Për fshatarët e bregut të Tamizit për të cilët aludohej tashmë, ai shkroi: "Ishte një kohë kur kushdo që bënte diçka bënte një vepër arti përveç një malli të dobishëm, dhe kjo u jepte atyre 'kënaqësi ta bënin atë'. Çfarëdo që dyshoj, nuk kam asnjë dyshim për këtë." Dhe duke iu referuar ditëve të sotme, ai thotë: “Në një gjendje të rregullt shoqërore, çdo njeriu që është i gatshëm të punojë duhet t’i sigurohet: Së pari, një punë e ndershme dhe e përshtatshme; Së dyti, një shtëpi e shëndetshme dhe e bukur; Së treti, kohë e plotë për pushim mendjeje dhe trupi.” Sa larg jemi nga kjo sot! Duke parë nga dritarja Hammersmith, ai dëgjon “britmat dhe ulërimat dhe të gjithë degradimin e hedhur në gjuhën e lavdishme të Shekspirit dhe Miltonit” dhe sheh “figurat dhe fytyrat brutale dhe të pamatura të kalojnë.” “Unë e di nga ndjenjat dhe dëshirat e mia se çfarë duan këta burra, çfarë do t’i kishte shpëtuar nga kjo thellësi më e ulët e egërsisë: punësim që do të nxiste vetërespektin e tyre dhe do të fitonte lavdërimet dhe simpatinë e shokëve të tyre, dhe banesa ku mund të vinin me kënaqësi, mjedise që do t’i qetësonin dhe do t’i ngrinin lart; punë e arsyeshme, pushim i arsyeshëm.” Ai nuk beson në specializimin e tepërt - një njeri duhet të jetë në gjendje t’i drejtohet shumë gjërave të ndryshme. Dhe kënaqësia duhet të arrihet në përpjekje dhe përpjekje, si dhe në punën më delikate dhe të rafinuar. “Lajme nga Askund” përmban një frymëzim të gjallë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

përshkrim i një grupi burrash që riparonin me energji rrugët dhe i kënaqësisë së tyre për këtë, dhe një fjalë keqardhjeje që puna e ashpër po bëhet mjaft e rrallë në këto kohë utopike.

Një pikë tjetër kontakti midis Morrisit dhe Nacional Socializmit është dëshira e tij e zjarrtë që një popull të rikthehet në rrënjët e veta. Nga fillimi deri në fund ai ishte një evropian i madh verior. Ai mund të ishte grindur me këmbënguljen e Hitlerit mbi Racën, duke e konsideruar të tepruar, por ai e urrente kozmopolitizmin që prodhonte atë këmbëngulje dhe ishte thellësisht nordik në zemër. Megjithëse i donte të gjithë elementët që ndikojnë në formimin e karakterit dhe historisë angleze, ai megjithatë kishte një dashuri të veçantë për ato që janë veriore. Kështu, ndërsa si rrëfimtar ai i bëri drejtësi të plotë rrënjëve klasike dhe kelte nga të cilat ne gjithashtu nxjerrim gjakun dhe forcën tonë, duke i ritreguar sagat e tyre me entuziazëm të përzemërt, megjithatë është rreth sagës veriore që entuziazmet e tij më të fuqishme shpërthejnë, dhe veçanërisht asaj sage islandeze për të cilën ai shkroi kaq qartë dhe kaq prekëse në "Poems by the Way". Shkrimtarët e saj të panjohur kishin gjetur "magjinë, me të cilën u shkri mjegulla e frikës" dhe Morris u drejtua atyre në streset e jetës së tij dhe mund të thoshte në retrospektivë: "Epo, ju më keni ndihmuar në nevojën time". Fakti që njerëzit nuk duhej t'i dinin këto histori i shkaktoi dhimbje fizike dhe, duke i ritreguar ato në veprën e tij "Sigurd the Volsung", ai tregoi pa kursim gjithë forcën e tij. Dy herë ai vizitoi Islandën dhe filloi ta konsideronte atë si një lloj Toke të Shenjtë të racës sonë.

Anglia jonë e dobësuar e sotme mund të marrë frymë me avantazh atë ajër tonik frymëzues.

Edhe nga një vështrim kaq i shkurtër, është e qartë se afinitetet e Morrisit me Nacional-Socializmin janë të karakterit më të habitshëm. Kritikat e tij të mundshme nuk janë të vështira për t'u imagjinuar.
Ai ishte një poet i madh dhe tek poeti gjithmonë ka diçka anarkiste. Gjëja më pak tërheqëse për të në lidhje me Nacional-Socializmin do të ishte stresi i madh që ai zakonisht i jep shtetit. Duke vepruar kështu, Nacional-Socialistët mund të kenë të drejtë; të paktën është e sigurt se gjatë një periudhe krize dhe tranzicioni të madh, kur krijohen dhe provohen forma të reja, një komandë e fortë e unifikuar është thelbësore për mbijetesë. Por gjithmonë ekziston rreziku që një organizatë shumë e centralizuar, për shkak se është një mjet i domosdoshëm për shëndetin shoqëror në kohë stresi, mund të vazhdojë dhe të bëhet një qëllim në vetvete, në ditët kur kërkohet më shumë liri. Nacional-Socializmi mund të përballet me këtë rrezik nëse dhe kur të lindë. Ndërkohë, nuk është gjë e keqe të të kujtojë një pararendës kaq i fuqishëm si William Morris se, duke qenë se gjërat e tjera janë të barabarta, Nacional-Socializmi, pasi format e reja që ka krijuar të jenë vendosur dhe konsoliduar mirë, duhet të synojë më pak ndërhyrje shtetërore sesa më shumë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Miti Hebraik nga "Skeptikusi"

Një Në Takimin Vjetor të Shoqatës Britanike në Nottingham në shtator të vitit 1936, z. HG Wells foli për të vërtetën historike në lidhje me rolin e luajtur nga hebrenjtë në mendimin fetar, të cilin ai pretendonte se kishte qenë shumë i ekzagjeruar. Kur z. Wells mbajti fjalimin e tij, hebrenj nga çdo shtresë shoqërore dolën për t'u përgjigjur dhe bënë që shumë figura publike johebreje të hidhnin poshtë pikëpamjet e z. Wells. Argumenti kryesor hebre në përgjigjet e tyre ishte - siç ka qenë që nga fillimi - se profetët hebrenj i kanë mësuar monoteizmin njerëzimit.

Problemi i madh është nëse ky pohim hebraik mund të vërtetohet nga dritën e dokumenteve kuneiforme dhe autorëve klasikë, të dyja që përkojnë me periudhën e origjinës hebraike dhe Mbretërinë Hebraike në Palestinë.

Është e jashtëzakonshme që të gjitha burimet e përmendura më sipër vërtetojnë të kundërtën e këtyre pohimeve.

Dokumentet egjiptiane të Perandorisë së Mesme (1750-1350 *p.e.s.)* nën dy Amenhotepët, tregojnë pa dyshim se rreth vitit 1400 *p.e.s.* Akhenaten dhe Oborri i tij bënë një revolucion fetar duke futur monoteizmin si fe shtetërore. Faktet përshkruhen me kujdes në Historinë e Lashtë të Kembrixhit.

Dëshmia e historianit latin Justinus se origjina e hebrenjve ishte nga Damasku, tani është më se e konfirmuar nga letrat e Tell-Amarnës. Kjo korrespondencë tregon se për shumë shekuj Kanaani ishte thjesht një provincë kufitare egjiptiane, zotërimi i së cilës shpesh kundërshtohej nga hititët. Gjuha e korrespondencës ishte babilonase.

Këto letra të Tell-Amarnës ndriçohen më tej nga arkivat hitite të Boghaz-Keuy-t.
Të dy përmendin një klasë njerëzish të quajtur *Habiru,* një klasë skllevërish. Studiuesit me origjinë hebraike në çdo vend mohojnë se *Habirutë* kanë të bëjnë me hebrenjtë. Ka detaje interesante në letrat e Tell-Amarnës. Gjashtë letra drejtuar Faraonit të Egjiptit janë nga një *Abdi-hiba,* guvernatori i Urusalimit (Jerusalemit). Unë besoj se ky Abdi-hiba është transkriptimi egjiptian i vetë emrit Abraham, në çdo rast një vendas i Sirisë, ndërsa Dhiata e Vjetër e sjell Abrahamin nga Uri i Kaldeasve. Abdi-hiba është nën presion të fortë nga Habirutë (rreth vitit 1400 p.e.s.). Letër pas letre ai kërkon ndihmë ushtarake nga Egjipti. "Mbretit, zotërisë tim, Diellit tim. Abdi-hiba, shërbëtorit tënd, në këmbët e mbretit, zotërisë tim, shtatë e shtatë herë bie përtokë. Është shpifje ajo që pohojnë kundër meje. Ja, unë nuk jam princ... Ja, as babai im dhe as nëna ime nuk më kanë vendosur në këtë vend; krahu i mbretit të fuqishëm më ka bërë të hyj në shtëpinë e babait tim."

...

Në një letër tjetër për ndihmë, ai i shkruan Faraonit: "Habirutë po pushtojnë fortesat e mbretit... të gjitha janë shkatërruar. Mbreti, zotëria im, le të dërgojë ndihmë në vendin e tij."

Dhiata e Vjetër nuk njeh asnjë nga këto apo fakte të mëvonshme, asgjë për luftën e madhe botërore të zhvilluar midis Ramsesit II (1292-1225 p.e.s.) dhe Hitejve të Kadeshit, ku të gjitha shtetet e organizuara të kohës ishin bashkuar me njërën ose tjetrën nga dy palët ndërluftuese.

Nuk ka asnjë fjalë për Mbretin David ose Solomon nga asnjë burim, përveç traditës gojore.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të Dhiatës së Vjetër të shkruar shumë shekuj më vonë, ndoshta gjatë robërisë në Babiloni, domethënë pas vitit 585 p.e.s. Fakti që nuk përmenden në asnjë burim, nuk përjashton domosdoshmërisht mundësinë e ekzistencës së tyre dhe të vërtetën e përafërt të historisë; aq më tepër, pasi vendi më i interesuar për Sirinë dhe Palestinën, Asiria, ishte atëherë në eklips, domethënë rreth vitit 1000 p.e.s.

Provat kuneiforme të mëposhtme ngrenë pyetje mbi origjinën e emrit Jahur-Jehova. Tradita e Dhiatës së Vjetër mbi origjinën hebraike të emrit është e njohur mirë. Por mbishkrimet aramaike të gjetura në Zinjirli (lugina e Eufratit në mes) tregojnë qartë se në kohën e pushtimit nga Tiglat-Pileser III (740 p.e.s.) të tokës së Sam'al, ekzistonte një mbretëri e vogël e pavarur e Y'di-t, e cila është me të vërtetë Yaudi. Kjo dinasti e Y'di-t me sa duket u themelua në shekullin e 8-të p.e.s. nga KrL; i cili u pasua nga Parra I. i cili ka lënë një mbishkrim për perëndinë e tij Hadad. Prandaj, mbreti Azrian i Yaudi-t, i cili u identifikua me Azariahun e Judës (2 Mbretërve, xv.) deri në zbulimin e këtij mbishkrimi aramaik, rezulton se i përket një Dinastie të Eufratit të mesëm. Ky zbulim gjithashtu ka krijuar një trazim të madh në historinë e Dhiatës së Vjetër.

Gjatë gjithë periudhës së fuqisë ushtarake të Asirisë, nga Assurnatsirpal II (884-860 p.e.s.) deri në fund të Asirisë (612 p.e.s.), një mbret i Samarisë dhe një i Judës përmenden nga asirianët. Është e çuditshme që Izraeli dhe Kanaani nuk përmenden. Ato ishin principata të vogla gjithmonë haraçpaguese ndaj Asirisë, si dhe ndaj mbretërisë më të afërt të Damaskut. Gjatë 35 viteve të pushtetit të tij, Shabuanassar III (859-824 p.e.s.) pushtoi Sirinë dhe Palestinën katërmbëdhjetë herë. Ai përmend të paktën pesë pushtime gjatë të cilave ai i çoi njerëzit e Palestinës në Asiri. Tiglat-Pileser IV (745-728 p.e.s.), Sargoni II (722-705 p.e.s.), Sanheribi (705-682 p.e.s.), Azarhadoni, etj., të gjithë nga ana tjetër pushtuan dhe shkatërruan Sirinë dhe Palestinën, secili prej tyre disa herë, dhe i çuan njerëzit në Asiri dhe Babiloni. Ashtu si Amenhotepi IV i Egjiptit, Zoroastri kishte kënduar himne për Diellin dhe Ahuramazdën, forma më e pastër e monoteizmit që nga fillimi i shekullit të 8-të para Krishtit.

Zoti i vetëm Ahuramazda, burimi i mirësisë dhe pastërtisë, mbijetoi edhe pas - dhe ndoshta për shkak të - martirizimit të vetë Zoroastrit. Prova e kësaj është se Akemenët (nga viti 548 p.e.s. e tutje) e pranuan Ahuramazdën si zotin e tyre të vetëm. Tani mund të provohet se Zoroasteri jetoi në gjysmën e parë të shekullit të 8-të p.e.s. Popujt e Sirisë dhe Palestinës të shpërndarë në të gjithë Perandorinë Asiriane përmes dëbimeve nuk do të ishin krejtësisht të pavetëdijshëm për doktrinën monoteiste të Zoroastrit.

Dhiata e Vjetër thotë se Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) i Dhiatës së Vjetër), Mbreti i Babilonisë, e çoi popullin hebre në robëri (rreth vitit 555 p.e.s.). Nuk ka asnjë të dhënë për këtë në tekstet babilonase. Por duke supozuar se është e vërtetë, siç ka shumë të ngjarë të jetë, robërit hebrenj në Babiloni, veçanërisht pas shkatërrimit të tempullit në Jerusalem, do të ishin natyrshëm të prirur për disa mendime më të thella. Feja zoroastriane duhet të ketë qenë mjaft e përhapur atje.
Ekzistojnë prova se Azia Perëndimore u trondit thellë nga rënia e plotë e Asirisë (612-606 p.e.s.) dhe ngritja e racave ariane, të gjitha pak a shumë adhuruese të Zoroastrit. Ideja e një perëndie të vetme duhet të ketë depërtuar edhe midis një populli kaq konservator sa babilonasit. Nabunaidi (553-538 p.e.s.), mbreti i fundit i Babilonisë, i vetëdijshëm për rritjen e valës, u përpoq ta parandalonte rrezikun.
Nën një pretekst apo një tjetër, ai mblodhi në kryeqytet të gjitha idhujt e qyteteve të ndryshme babilonase dhe imazhet e perëndive vendase. Ky veprim shkaktoi pakënaqësi të madhe midis priftërinjve vendas dhe numrit të madh të mbështetësve të tyre. Kjo është ndoshta një nga arsyet pse ushtria babilonase nuk rezistoi kur Kiri hyri në heshtje në qytet (538 p.e.s.) dhe i dha fund Perandorisë Babilonase.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Tradita e Dhiatës së Vjetër thotë se Kiri i liroi robërit hebrenj. Unë mendoj se persiani i qetë nuk u shqetësua fare për njerëzit në qytet, për sa kohë që merrte haraçin. Mendimi im është se monoteizmi hebraik u soll në Palestinë nga robërit e Babilonisë. Një studim kritik i Ezrës 1 dhe kapitujve të tjerë në Kronika është i ndjeshëm ndaj një interpretimi të tillë. Një vetëdije racore u rrit midis hebrenjve - nëse ka qenë ndonjëherë para shpërndarjes së madhe në vitin 71 pas Krishtit - si pasojë e robërisë në Babiloni. Përvoja kishte vërtetuar se shumë perëndi nuk e kishin shpëtuar njerëzimin. Kishte më shumë probabilitet për shpengim nëpërmjet adhurimit të një perëndie të vetëm të plotfuqishëm.

I ka habitur shumë studiuesit fakti që gjatë gjithë periudhës helenistike, mjeti i zakonshëm i komunikimit midis hebrenjve ishte greqishtja. Sigurisht që ekzistonin Sinedri dhe priftëria. Duket se gjuha kryesore e folur midis vendasve semitë ka qenë një gjuhë e folur e aramaishtes. Nuk mund të përcaktohet nëse priftërinjtë hebrenj flisnin hebraisht midis tyre.

Pa asnjë dyshim, Ciceroni është burrështetasi më inteligjent dhe i drejtë i Republikës Romake. Në një botë korrupsioni dhe lirie të plotë, ai është vetëm me Katonin, kundër të cilit nuk është ngritur asnjë akuzë për ryshfet apo sjellje të keqe. Shkrimet e tij vërtetojnë gamën e fuqive të tij intelektuale dhe arsyetimit. Midis qindra konsujve dhe pretorëve, ai është i vetmi konsull që u kthye nga Kilikia me një dosje të ndershme. Ciceroni është një mendimtar politik i lartësuar, i drejtë dhe i ndershëm. Ai është shumë objektiv në lidhje me kombet e huaja. Ai shkroi për mendjelehtësinë e grekëve, për skllavërinë e lidianëve, por kurrë nuk e quajti asnjërin prej tyre armiq të Borneut. Vetëm hebrenjtë janë ata që herë pas here ai i quan "armiqtë tanë". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Gjëja tjetër është akuza për arin hebre... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.-Sa* i përket arit që eksportohet në Jerusalem nga hebrenjtë nga Italia dhe nga të gjitha provincat tona. . . . *Huic autem barbarae bestytitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Por,* për t'i rezistuar kësaj bestytnie barbare ishte një akt dinjiteti, për të dënuar më së shumti urtësi çifute. të padisiplinuar në kuvendet, të mbajtura në mbrojtje të interesave të Republikës.

· · *Besimi* fetar i hebrenjve, armiqve tanë, nuk ishte pengesë. . . etj., etj.

Ky ligjërim i Ciceronit është ndoshta një nga pjesët më të bukura dhe patriotike në latinisht; megjithatë, për pesëdhjetë vitet e fundit, nuk ka pasur asnjë botim shkollor të tij për shkollat publike dhe universitetet në këtë vend, për arsye të qarta. As nuk ka pasur ndonjë botim të *Historive,* nga Taciti, për të njëjtën arsye. Taciti (Annalium.il.85) përmend se nën perandorin Tiberius, senati nxori një dekret që ndalonte adhurimin egjiptian dhe hebre dhe dëboi 4,000 hebrenj të çliruar nga Roma në Sardenjë, dhe pjesën tjetër të largohej menjëherë nga Roma.

Në fakt, Taciti pohon në një pasazh se në periudhën më të suksesshme të Mbretërisë Hebraike (shekulli p.e.s. dhe deri në shkatërrimin e Jerusalemit nga Titi në vitin 70 pas Krishtit) hebrenjtë adhuronin kokën e një gomari në tempullin e tyre. (Taciti: Historiarum V. 2-5).

Horaci dhe Juvenali kanë shumë gjëra të tjera për të thënë rreth tyre. Konstandini, i ashtuquajturi i Madh, kreu tmerrin e lejimit të kanonizimit të Dhiatës së Vjetër në Këshillin e parë Kishtar të Nikesë në vitin 325 pas Krishtit. Për rreth një ose dy breza, hebrenjtë u bënë shumë të njohur në të gjithë Krishterimin si bij të profetëve. Por mezi kaloi një shekull (domethënë nga fillimi i shekullit të pestë) para se masat e tyre të urdhëroheshin të largoheshin nga Kostandinopoja dhe Aleksandria.

Nuk ka dyshim se, me qëllim hakmarrjen ndaj 'Krishterizmit', hebrenjtë

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

luajti një rol të konsiderueshëm në organizimin e lëvizjes së Islamit. Megjithatë, është shumë kurioze që, pavarësisht shërbimeve të ofruara nga hebrenjtë, kalifët e parë rrënuan mbi ta një fanatizëm të frikshëm. Si "popuj të Librit", arabët nuk i detyruan kurrë të krishterët të pranonin Islamin, përveç një ftese formale. Por deri në kohën e kalifëve abasidë (850 pas Krishtit), Islami nuk i njihte hebrenjtë si monoteistë. Komunitete të tëra hebrejesh në pjesët e Levantit u detyruan të konvertoheshin, dhe meshkujt u shtynë në radhët e para të ushtrive të Islamit.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Bota Muslimane dhe Palestina nga A. Yusuf Ali

PPolitika britanike e Luftës së Dytë Botërore në Palestinë ka qenë një plagë e vazhdueshme në marrëdhëniet midis Britanisë së Madhe dhe botës myslimane. Keqkuptimet që krijoi ishin mjaft të këqija në vitet 1920 - në vitet 1930 nxehtësia që ata kanë gjeneruar ka qenë aq e madhe sa ekziston rreziku i një shpërthimi. Dhe në këtë vit të hirit 1938, situata botërore është përkeqësuar aq shpejt sa askush nuk mund të lejojë të injorojë Palestinën si një faktor të rëndësishëm për paqen e ardhshme të botës. Autoritetet britanike e kanë kuptuar në një mënyrë të paqartë situatën e tyre të pamundur dhe brenda dy viteve kanë dërguar dy komisione për t'i ndihmuar ata të zgjidhin problemin. Ajo që ata nuk e kanë kuptuar është forca e ndjenjës myslimane dhe bazat e pathyeshme mbi të cilat bazohet kjo ndjenjë.

Nuk është e vërtetë që vetëm vendet arabe janë të interesuara për këtë çështje. Çdo javë gazetat nga India sjellin lajme për takime në qendra të ndryshme të vendit, ku shprehen simpati për arabët dhe i kërkojnë Britanisë së Madhe të ndryshojë politikën e saj në Palestinë.

Jo vetëm myslimanët, por edhe hindutë janë të interesuar për këtë çështje. Është festuar më shumë se një Ditë e Palestinës, në të cilën janë mbajtur fjalime të forta. Hixhreti (mërgimi vullnetar) dhe mosbashkëpunimi me qeverinë janë sugjeruar si mjete për të ushtruar presion mbi autoritetet. Myslimanët e Java-s nën sovranitetin holandez kanë treguar të njëjtin interes të madh dhe i kanë shkaktuar shumë siklet qeverisë së tyre. Në kolonitë myslimane franceze, ndjenja e Palestinës i shtohet materialisht problemeve shumë të ndërlikuara me të cilat duhet të përballet politika koloniale franceze. Dhe është e natyrshme që në vetë vendet arabe ndjenja e simpatisë me vëllezërit e tyre arabë dhe e indinjatës kundër shtypjes dhe padrejtësisë që praktikohet në Palestinë të gjejë shprehje të fortë.

Princi Saiful Islam i Jemenit, me Delegacionin e tij të Kurorëzimit në vitin 1937, shprehu publikisht ndjenjat e tij të thella dhe ato të popullit të tij në takimet në Londër. Duke folur në një pritje ku morën pjesë anëtarë të ndryshëm të trupit diplomatik, ai tha: "Të gjithë myslimanët në botë simpatizojnë arabët e Palestinës dhe nuk do të pushojnë derisa çështja e Palestinës të zgjidhet pa cenuar të drejtat civile të arabëve". Dhe Jemeni nuk ka heshtur që atëherë, por ka bërë përpjekje të ndryshme për të sugjeruar një zgjidhje.

Iraku ka qenë edhe më këmbëngulës. Kryeministri aktual i Irakut ka bërë deklarata të cilat janë kritikuar në disa qarqe si "pakujdesi flakëruese". Nëse ishin pakujdesi, ato të paktën ishin të frymëzuara nga një ankth i vërtetë se opinioni britanik nuk duhej të mashtrohej në gabime të mëtejshme në Palestinë. Besohet se vizita e tij e fundit (në vjeshtën e vitit 1938) në Londër ishte kryesisht me qëllim paraqitjen e një zgjidhjeje të arsyeshme të çështjes së Palestinës dhe ishte në përgjigje të ndjenjës shumë të fortë për këtë çështje që ekziston midis popullit të tij në Bagdad. Transjordania, si fqinje dhe në disa aspekte pjesë e së njëjtës zonë gjeografike, është, natyrisht, thellësisht e interesuar. Mbreti Abdul Aziz Ibn-Saud i Arabisë Saudite deri më tani ka mbajtur një heshtje diplomatike, por nënshtetasit e tij, Ikwanët e zjarrtë, janë ndoshta ndër grupet më të rëndësishme arabe që po i ndjekin ngjarjet në Palestinë me më shumë se një interes platonik.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Siria është në prag të lindjes së lirisë së saj të re si një shtet sovran arab, dhe pikëpamja arabe për Palestinën nuk është askund një çështje më e gjallë sesa në Damask. Historikisht dhe gjeografikisht, Palestina është pjesë e Sirisë dhe rebelimi palestinez gëzon simpatinë dhe mbështetjen më të përzemërt në republikën e sapolindur siriane. Myftiu i Madh i Jerusalemit është refugjat në një nga shtetet përbërëse të Sirisë - Damasku ka qenë dhe është një nga qendrat më të rëndësishme për mbështetjen e kauzës arabe të Palestinës. Më shumë se një kongres ndërkombëtar mysliman është mbajtur në Bludan (pranë Damaskut). Kongresi i fundit i tillë u mbajt në Kajro në tetor 1938. Në të morën pjesë anëtarë myslimanë të Legjislaturës nga vende të ndryshme. Ai u zotua për mbrojtjen e Palestinës, krijimin e një qeverie kombëtare në vend dhe braktisjen e idesë së pazbatueshme të një Shtëpie Kombëtare Hebraike në Palestinë. Një takim ndërkombëtar i grave mbështetëse të kauzës arabe në Palestinë u mbajt në Kajro nën presidencën e znj. Sharawy, menjëherë pas kongresit parlamentar. Egjiptianët, si populli ashtu edhe udhëheqësit e tyre fetarë dhe parlamentarë, janë me gjithë zemër në kauzë. Dhe Egjipti është fokusi intelektual i botës arabishtfolëse.

Kështu, praktikisht kemi zërin unanim të botës myslimane në rezistencën ndaj ambicieve hebraike në Palestinë. Të krishterët në vendet arabe janë gjithashtu plotësisht në një mendje me vëllezërit e tyre myslimanë në këtë çështje. Nuk është ekzagjerim të thuhet se e gjithë Lindja e Afërt është e zjarrtë për këtë çështje dhe e gjithë bota myslimane është në simpati dhe bashkëpunim.
Këto shtete po rriten gradualisht në fuqi dhe rëndësi. Ambicia e tyre është të formojnë një *bllok* kompakt dhe një numër traktatesh janë negociuar për të çuar përpara këtë qëllim. Irani dhe Turqia janë bashkuar në disa nga këto traktate. A ia vlen të alienohen elementë kaq të rëndësishëm në popullsinë e Azisë Perëndimore dhe Afrikës Veriore me qëllim zbatimin e Deklaratës së Balfourit, e cila në vetvete ishte në kundërshtim me premtimet e bëra arabëve? Në të vërtetë, nëse kërkesat hebraike do të përmbushen, ato do të shkelnin një pjesë thelbësore të vetë Deklaratës së Balfourit, sepse letra e z. Balfour drejtuar Lord Rothschild, e botuar më 2 nëntor 1917, përmbante fjalët e shkruara me shkronja të pjerrëta më poshtë:

> *Ne e shohim me sy të mirë krijimin në Palestinë të një Shtëpie Kombëtare për popullin hebre dhe do të bëjmë çmos për ta lehtësuar këtë qëllim,* duke u kuptuar qartë se nuk do të bëhet asgjë që mund të "paragjykojë të drejtat civile dhe fetare të komuniteteve ekzistuese jo-hebraike në Palestinë".

Deklarata ishte e paqartë dhe në kundërshtim me mirëbesimin britanik ndaj arabëve. Është gjetur e pazbatueshme në praktikë dhe i ka bërë shumë dëm prestigjit britanik në botën myslimane. Është një problem i vazhdueshëm në politikën botërore në momentin e tanishëm dhe ka të ngjarë të jetë një shkak i frytshëm për shumë shqetësime dhe trazira në të ardhmen. Armiqtë e Anglisë po gjejnë atje një fushë premtuese për propagandën e tyre dhe nuk ka të ngjarë të humbasin mundësitë e tyre në një kohë krize ose rreziku. Sigurisht, opinioni inteligjent dhe i informuar mirë do të shprehej fuqimisht kundër një politike të tillë farsë.

Deri tani kemi shqyrtuar vetëm çështje politike. Le ta shqyrtojmë çështjen si një çështje drejtësie. Jerusalemi dhe Toka e Shenjtë nuk janë të shenjta vetëm për hebrenjtë; ato janë edhe më të shenjta për të krishterët dhe myslimanët. Ngjarja qendrore në themelimin e Krishterimit u zhvillua në atë vend. *Urasjid al-Aksa* përmendet shprehimisht si një vend i shenjtë në Kuran (xvii. 1, 5 dhe 7). Për 1,868 vjet, që nga shkatërrimi i Tempullit nga Titi në vitin 70 *pas Krishtit,* hebrenjtë janë dëbuar nga vendi. Për 2,500 vjet (që nga robëria babilonase)

Hebrenjtë nuk kanë pasur pushtet suprem në vend. Për rreth gjashtë shekuj (që nga koha e Jozueut, 1254 p.e.s., deri në pushtimin e Jerusalemit nga Nebukadnetsari, 587 *p.e.s.)* ata u përpoqën të sundonin një vend të përzier.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

popullsi, por ishin të ndarë midis tyre. Pushteti i tyre i vërtetë mezi zgjati dy breza, përkatësisht: gjatë mbretërimit të Davidit dhe Solomonit (1055 deri në 977 *p.e.s.).* Në asnjë moment ata nuk formuan shumicën në popullsi, e cila përbëhej nga filistinët (sipas të cilëve quhet Palestina) dhe fise të ndryshme arabe, si edomitët, amalekitët, moabitët, etj. Hebrenjtë kanë qenë në vend vetëm herë pas here dhe vetëm si pakicë.

A është e drejtë, në këto rrethana, të flitet për Palestinën si tokë e hebrenjve? Më saktë pretendohet se është një pjesë e Jazirat-ut Arab, ishulli arab pothuajse i rrethuar nga Mesdheu, Deti i Kuq, Deti Arabik, Gjiri Persik dhe lugina Eufrat-Tigr.
Ekonomikisht, Arabia, nëse ndonjëherë arrin të bëhet e pavarur, mund ta mbajë veten vetëm me zonat e bregdetit pjellor që rrethojnë shkretëtirat e saj me rërë. Juridikisht, Mandati që Britania mban mbi Palestinën nuk e bën Palestinën territor britanik, as nuk e autorizon Britaninë të disponojë tokën sipas dëshirës. Ajo është një administruese për një "komb të pavarur" dhe funksioni i saj është të "japë këshilla dhe ndihmë administrative", jo t'ua japë një pjesë të territorit të saj të huajve, ose ta mbajë atë për vete. Pakti i Lidhjes së Kombeve (Neni 22) thotë duke iu referuar Palestinës dhe Sirisë: "Disa komunitete që më parë i përkisnin Perandorisë Turke kanë arritur një fazë zhvillimi ku ekzistenca e tyre si kombe të pavarura mund të njihet përkohësisht, me kusht që të jepet këshilla dhe ndihmë administrative nga një mandatar deri në kohën kur ata janë në gjendje të qëndrojnë më vete. Dëshirat e këtyre komuniteteve duhet të jenë një konsideratë kryesore në përzgjedhjen e mandatarit."

Dëshira unanime e shumicës së popullsisë origjinale të Palestinës, pra, pothuajse të gjithëve përveç elementit të huaj të sjellë së fundmi, është që ata të shpallen një komb i pavarur sovran. Ata kanë bërë sakrifica të mëdha dhe kanë derdhur gjakun e tyre lirisht duke luftuar për këtë qëllim. Prandaj, e vetmja rrugë e ndershme që mbetet për Britaninë është:

Të heqë dorë nga mandati;

T'ia dorëzojë territorin popullit si një komb sovran, me një kushtetutë të hartuar nga vetë njerëzit;

Të ndalohet çdo imigrim hebre në të ardhmen;

Të bëjë një traktat me shtetin e ri për mbrojtjen e arsyeshme të pakicës hebraike që zgjedh të mbetet anëtare besnike e shtetit dhe t'i bindet ligjeve të tij, me mbrojtje të tilla për autonominë lokale që mund të bien dakord, mbi parimin se *factum vale quod fieri non debuit;*

Të lejohet zgjedhja e lirë e tërheqjes për ata që nuk dëshirojnë të inkorporohen në Shtet.

Një marrëveshje e tillë do të sjellë paqe dhe zhvillim në të ardhmen dhe më në fund do t'u bëjë drejtësi arabëve të ngacmuar. Ky do të ishte ndër aktet e fundit flagrante të padrejtësisë së kryer nga Traktati i Versajës që do të korrigjohej mbi parimet e barazisë, ndërgjegjes së mirë dhe një lëshimi të arsyeshëm ndaj fakteve aktuale të situatës.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Fashizmi dhe Dialektika nga

A. Raven Thomson

TPërparimi i pandërprerë i fashizmit në Evropë duket se tregon ekzistencën e një procesi të ri historik, i cili nuk mund të mohohet, por që marshon drejt përfundimit të tij të pashmangshëm.

Marksistët, të cilët mendonin se kishin trashëguar nga profeti Karl një shpjegim të përsosur të progresit historik, tani janë në një humbje të plotë për të shpjeguar këtë pengesë të papritur, e cila shkakton rrëmujë me planin e tyre strategjik pikërisht në momentin kur fitorja dukej se ishte në dorën e proletariatit. Është shumë mirë ta quajmë fashizmin "shprehjen e organizuar të vendosmërisë së kapitalistëve për të mos u përpjekur asgjë për të qëndruar në pushtet", siç bën z. John Strachey; por kjo nuk shpjegon mënyrën arrogante me të cilën udhëheqësit fashistë trajtojnë kapitalistët më të mëdhenj, as nënshtrimin e tyre të plotë të lirisë financiare ndaj mirëqenies kombëtare.

Le ta shqyrtojmë sistemin marksist, "Interpretimi Materialist i Historisë", për të parë se ku ka shkuar keq. Para së gjithash duhet të kthehemi te Hegeli, sepse, siç komentoi Lenini, "Marksi është i pakuptueshëm pa Hegelin". Tani, Hegeli sigurisht që nuk ishte materialist; përkundrazi, ai ishte idealist. Ai besonte se universi ishte i gjithi shpirt, ose më saktë, i gjithi "ide". Kjo nuk i pëlqente hebreut, Karl Marksit; por në shpjegimin e tij të fenomeneve, Hegeli shpiku një sistem të quajtur "Dialektika", i cili kishte një tërheqje të madhe për mendjen delikate të Marksit.

Koncepti i Hegelit për "Universin" ishte një përpjekje e jashtëzakonshme e intelektit njerëzor, ndoshta arritja më e madhe mendore e njerëzimit. Ai pa një spektakël të mrekullueshëm të një "ideje" gjithëpërfshirëse të angazhuar në një proces të pafund të vetënjohjes. Në këtë proces, të gjitha fenomenet, përfshirë ekzistencën e vetë njerëzimit, ishin pjesë të një "dialektike" ose argumenti të gjerë dhe të ndërlikuar, me anë të të cilit "ideja" debatonte me veten në ndjekje të së vërtetës përfundimtare, ose më saktë, "vetënjohjes". Ai e konceptoi procesin si postulimin e përsëritur të një "teze" ose aspekti të së vërtetës, ashtu siç një shkencëtar postulon një teori për të shpjeguar faktet kimike ose fizike.

Pastaj, meqenëse kjo tezë, në fakt, nuk e përqafonte të vërtetën e plotë, ajo do të nxiste një “antitezë” ose koncept të kundërt, i cili më pas do të angazhohej në një luftë “dialektike” me supozimin e paplotë të “tezës”. Ashtu siç kundërshtarët e një teorie shkencore do t’i rreshtonin argumentet kundër saj.

Përfundimisht nga kjo dialektikë do të dilte një “sintezë”, duke përfshirë aspekte si të tezës ashtu edhe të antitezës në një vlerësim më të afërt të së vërtetës. Meqenëse kjo sintezë do të formonte më pas një tezë të re, por ende të paplotë, ajo do të provokonte një luftë të mëtejshme dialektike, një sintezë të mëtejshme e kështu me radhë, në një ndjekje progresive të dijes përfundimtare. Përsëri, paralelja me përparimin e kërkimit shkencor është e afërt. Shumë natyrshëm, Hegeli e mbante njeriun, dhe veçanërisht shtetin e organizuar dhe të civilizuar, me vlerësimin më të lartë, si instrumentin më të përparuar në përsosmërinë dialektike të idesë. Kjo është origjina e mendimit mjaft të gabuar se Hegeli mbronte adhurimin e Shtetit. Në fakt, Hegeli ishte një Panteist; ndoshta Monoteisti më i zjarrtë që ka njohur ndonjëherë njerëzimi.

MARXI DHE DIALEKTIKA

Marksi kishte pak nga kapaciteti intelektual i Hegelit, sistemi i të cilit përshkruhet vetëm në mënyrën më të papërpunuar.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

formën e mësipërme, por ai u përqendrua te procesi dialektik si një shpjegim dhe justifikim për Luftën e Klasave. Duke ndarë vlerësimin e Hegelit për njeriun dhe shtetin e organizuar, Marksi ishte veçanërisht i interesuar në zhvillimin e shoqërisë nën procesin dialektik. Duke e parë shoqërinë si një instrument prodhimi, jo si Hegeli si një instrument dijeje, ai i konsideronte "punëtorët" si të vetmin seksion të shoqërisë që kishte të drejtë për respekt dhe dënoi papërsosmërinë e një shoqërie që u jepte pushtet dhe prestigj parazitëve dhe jo-prodhuesve.

"Interpretimi Materialist i Historisë" Marksist bazohet në luftën dialektike midis klasave të shoqërisë me objektivin përfundimtar të përsosjes së shoqërisë pa klasa në të cilën të gjithë do të "punojnë", domethënë, të gjithë do të jenë të angazhuar në procesin e prodhimit. Edhe pse kjo skemë marksiste është shumë larg konceptit sublim universal të filozofisë hegeliane, ajo nuk mund të mos pretendojë konsideratën simpatike të të gjithë Realistëve që hedhin poshtë si Idealizmin ashtu edhe Materializmin si filozofi të plota të ekzistencës. Ne mund të mos e ndajmë paragjykimin marksist në favor të prodhuesve materialë dhe mund të ruajmë një vend të nderuar për kërkuesit e së Vërtetës, qoftë përmes Artit, Shkencës apo Fesë, por ne revoltohemi kundër dominimit të shoqërisë nga çdo klasë seksionale, veçanërisht nëse ajo klasë nuk kontribuon as në njohjen e së Vërtetës dhe as në prodhimin e Pasurisë.

QYTETËRIMI NË ZHVILLIM

Cilado qoftë pikëpamja jonë për të vërtetën përfundimtare të filozofisë hegeliane, nuk mund të mohohet se "Triada" hegeliane e tezës, antitezës dhe sintezës formon një ritëm themelor të ekzistencës si në natyrë ashtu edhe në shoqëri. Nga bashkimi i protonit dhe elektronit për të formuar një atom deri te bashkimi i burrit dhe gruas për të formuar një familje, gjendet e njëjta bazë themelore triadike. Në shoqëri i njëjti ligj vlen në një proces dinamik të vazhdueshëm, të cilin Marksi, pa dyshim me të drejtë, e konsideronte të përsosur në shoqërinë pa klasa. Le ta gjurmojmë këtë proces përmes shpalosjes së qytetërimit evropian.

Evropa moderne e ka origjinën e saj të largët në ndikimin e hordhive barbare mbi Perandorinë Romake. Çfarë shembulli më të përsosur të procesit dialektik mund të jepet? Teza e qytetërimit romak, artificial, materialist dhe dekadent, u sfidua nga antiteza e saj, barbarizmi gjerman, natyror, idealist dhe viril. Rezultati ishte një sintezë pothuajse e përsosur, pas një lufte të hidhur dialektike pushtimi, ripushtimi, skllavërimi dhe vandalizmi, kur sistemi feudal u ngrit mbi rrënojat e Romës, i udhëhequr nga udhëheqës barbarë të cilët, megjithatë, mbanin ende titujt tradicionalë të Romës Perandorake, dux (dukë) vjen (kont), imperator (perandor) e kështu me radhë, duke sunduar mbi vilat, por të liruar së fundmi nga shërbimi ndaj vilave romake.

Ky sistem feudal mbështetej tërësisht në fuqinë ushtarake të mbrojtjes me shpatë në këmbim të shërbimit ushtarak ndaj sundimtarit. Shumë natyrshëm në një proces dialektik (të injoruar plotësisht nga Marksi) fuqia ushtarake provokoi fuqinë e saj të plotë shpirtërore antitezë. Fuqia e baronit feudal u sfidua nga fuqia e priftit, dhe Mesjeta jehoi me luftën e madhe të Kishës dhe Shtetit; duke kulmuar në rivalitetin e Papës dhe Perandorit që përfundoi në Canossa me triumfin e Papatit, dhe sintezën e mahnitshme të fuqisë ushtarake dhe shpirtërore në Kryqëzatat.

Megjithatë, supremacia papale, e përqendruar në Itali, u bë e patolerueshme për fisnikërinë provinciale, e cila përfundimisht thyen pushtetin e Romës gjatë Reformimit dhe themeloi shtetet e pavarura të Evropës, duke shkatërruar unitetin e mëparshëm të Krishterimit. Një sintezë tjetër pasoi kur fisnikët dhe kleri u bashkuan në shërbim të monarkisë absolute. Nuk ka shumë rëndësi nëse

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Kjo u arrit me anë të metodave të pamëshirshme të Henrikut VIII, ose finesë së Luigjit XIV, i cili e bëri një Kardinal ministrin e tij kryesor të shtetit: si në kombet protestante ashtu edhe në ato katolike, sinteza e monarkisë i dha fund luftës dialektike të pushtetit tokësor dhe shpirtëror.

Megjithatë, monarkia ishte vetëm mburoja dhe justifikimi për privilegjin e lindjes dhe të klerit, atë privilegj aristokratik që gabimisht quhet "feudal" nga Karl Marksi. Më në fund, ne dalim në periudhën e shkurtër të historisë që i intereson vetëm marksistët, periudhën kur motivet materialiste fillojnë të dominojnë mbi motivet idealiste dhe fillon të ndihet dominimi i klasës. Në mënyrë të pashmangshme, njerëzit e thjeshtë u zemëruan dhe u revoltuan kundër pretendimeve aristokratike, dhe Rebelimi i Madh, Revolucioni Francez, "viti i çmendur" i vitit 1848, ishin thjesht incidente në një luftë të gjerë dialektike që përfundoi me përmbysjen e aristokracisë. Megjithatë, logjika e pamëshirshme e sintezës vetëm sa i dha fund një privilegji për të filluar një tjetër, edhe më keq se më parë. Qytetarët krenarë për paratë zëvendësuan aristokracinë e tokave. Privilegji i lindjes ia la vendin privilegjit të pasurisë.

Aristokracia ia la vendin plutokracisë.

KAPITALIZËM

Kështu erdhi Kapitalizmi dhe dialektika e re e luftës së klasave midis pronarëve të privilegjuar të pronës dhe proletariatit të shpronësuar të punëtorëve dhe fshatarëve që mbanin në dorë drapërin dhe çekiçin e tyre simbolik. Ashtu si pronari feudal i tokës, kapitalisti industrial mbështetej në Fuqinë e plotë për të ruajtur pozicionin e tij, dhe ashtu si pronari feudal i tokës, ai u përball me një apel për të Drejtën nga punëtorët e tij, të cilët kundërshtuan rezistencën e tyre negative ndaj pushtetit të tij pozitiv. Sindikatat i bashkuan punëtorët dhe zhvilluan të drejtën e tyre për të bërë grevë dhe për të ndaluar punën e tyre si një armë të fuqishme mbrojtëse.
Organizimi ishte një pjesë thelbësore e këtij operacioni dhe lëvizje të gjera sindikale u formuan në të gjitha vendet e Botës Perëndimore.

Kapitalistët industrialë u përgjigjën duke ndërtuar trustet dhe kombinatet e tyre të mëdha, të cilat shpejt u shtrinë përtej kufijve kombëtarë në federata ndërkombëtare të lidhura nga sundimtarët kapitalistë përfundimtarë të financave ndërkombëtare. Ndërkohë, edhe punëtorët po i zgjeronin sindikatat e tyre në organizata gjithnjë e më të mëdha, duke kërkuar përkatësitë e tyre ndërkombëtare dhe përfundimisht duke kërkuar nga Moska dhe Stalini një udhëheqje në revolucionin botëror. Kështu u rritën organizatat rivale të Financave Ndërkombëtare dhe Socializmit Ndërkombëtar të rreshtuara për atë që marksistët shpresonin me dashuri se do të ishte lufta përfundimtare për mijëvjeçarin shoqëror. Një paralele e çuditshme, me të vërtetë, me organizimin ndërkombëtar të Evropës Feudale nën Perandorin dhe Papën për atë që shumë miliona në ato ditë e imagjinonin se ishte një mijëvjeçar fetar.

Pse është penguar në mënyrë të patolerueshme ky mijëvjeçar? Fuqitë e prodhimit janë zgjeruar jashtëzakonisht nga shpikjet shkencore dhe përparimi teknik i viteve të fundit, megjithatë standardi i jetesës së masave të popullit mbetet i ulët dhe kushtet shoqërore të mjerueshme.
Ndërkohë, një efikasitet më i madh i prodhimit thjesht përfshin krijimin e një ushtrie të madhe të papunësh. Si shpjegohet kjo? Pse revolucioni social shuhet?

PRIVILEGJI I PUSHTETIT

Shpjegimi është se organizimi për pushtet sjell korrupsionin e vet. Zhvillimi i organizatave gjigante sindikale i vesh udhëheqësit e këtyre organizatave me pushtet të jashtëzakonshëm.
Pastaj ata ngurrojnë të rrezikojnë organizatat e tyre në kulmin e Luftës së Klasave për të krijuar një Shtet pa Klasa, në të cilin organizata të tilla do të humbasin justifikimin e tyre kryesor.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Shefat e sindikatave që komandojnë miliona njerëz, po aq sa kapitalistët monopolistë që komandojnë miliona para, kanë një interes të drejtpërdrejtë në mirëmbajtjen e një sistemi që i pajis ata me pushtet të madh personal.

Pra, kemi një sintezë të re dhe të korruptuar. Financierët dhe zyrtarët e sindikatave bëjnë armëpushim, dhe më vonë madje hyjnë në aleancë për të mbrojtur sistemin që është kaq i dobishëm për të dy. Tradhtia e parë ndodhi kur udhëheqësi i sindikatave, Ben Turner, takoi financuesin ndërkombëtar hebre, Alfred Mond (më vonë Lord Melchett) dhe nënshkroi marrëveshjen famëkeqe Mond-Turner duke hedhur poshtë armën e goditjes. Tradhtia e dytë dhe më serioze ka ndodhur kohët e fundit kur shefat e sindikalizmit dhe financuesit e kapitalizmit botëror u bashkuan për të "mbrojtur demokracinë" dhe për të "ruajtur lirinë". Ndërkombëtarizmi i kërkuar së pari si një mjet për organizim të zgjeruar për Luftën e Klasave bëhet një qëllim në vetvete, diçka për të cilën punëtorët duhet të jenë të përgatitur të sakrifikojnë pagat, kushtet dhe vetë jetën. Kështu vijnë lutjet për Abisininë dhe Çekosllovakinë, Kinën dhe Spanjën, ndërsa papunësia dhe mjerimi rriten në vend.

Çfarë është e gjitha kjo përveç luftës së vjetër e të njohur për të ruajtur privilegjin - këtë herë privilegjin e pushtetit. I tillë është përfundimi i mjerë i Luftës së Klasave Marksiste në Botën Perëndimore. Privilegji i lindjes ia la vendin privilegjit të pasurisë: të dy tani i përulen privilegjit të pushtetit që zotërojnë shefat e njerëzve dhe të parave.

REVOLUCIONI PA KLASA

Procesi dialektik nuk mbaron këtu, megjithatë. Askush nuk mund t'i bërtasë "Ndal" historisë, as baticës. Teza e privilegjit monopolist provokon në mënyrë të pashmangshme antitezën e saj, dhe kjo antitezë është lëvizja masive popullore e të gjitha klasave që vuajnë nën tiraninë financiare dhe sindikale. Më në fund, shfaqet shpresa e një shteti të vërtetë "pa klasa", sepse antiteza e "sundimit të shefit" është revolucioni "pa klasa". I gjithë privilegji i klasave tani është likuiduar. Vetëm disa burra zotërojnë pushtetin që u është dhënë nga miliona punëtorë ose miliona aksione, dhe sot e ushtrojnë atë pushtet për të ruajtur sistemin që e ofron atë. Kundër këtyre burrave ngrihet batica e Revolucionit Pa Klasa.

Nuk është çudi që kjo forcë e re revolucionare të marrë një formë kombëtare.
Vetëm patriotizmi ka qenë gjithmonë emocioni që i ka bashkuar të gjitha klasat e komunitetit në veprim të përbashkët. Pra, është drejt patriotizmit që të gjitha klasat i drejtohen për t'u çliruar nga një tirani e ushtruar ose nga vetë të huajt (kryesisht hebrenjtë) ose nga njerëz që janë bashkuar me një pikëpamje ndërkombëtare.

Pra, fashizmi luan rolin e tij në zhvillimin dialektik të shoqërisë. Lëvizja Revolucionare e Shekullit të Njëzetë është po aq pjesë e procesit historik, sa ç'ishte gjithmonë lëvizja demokratike e shekullit të tetëmbëdhjetë ose lëvizja proletare e shekullit të nëntëmbëdhjetë. Në të vërtetë, sinteza tjetër tashmë po e bën të ndihet prania e saj. Ushtrimi i papërgjegjshëm i pushtetit ka provokuar revoltë popullore. Mund të pritet që kjo revoltë të marrë një formë anarkike në një mohim të indinjuar të pushtetit personal. Megjithatë, në përgjigje të ligjit të pashmangshëm të sintezës, revolta popullore kapet pas pushtetit si mjeti i vetëm për të mposhtur tiraninë. Parimi i fashizmit është ushtrimi i përgjegjshëm i pushtetit nga udhëheqësi kombëtar popullor të cilit populli ia ka besuar autoritetin për të vepruar në emër të tij. Pushteti i papërgjegjshëm i sfiduar nga revolta kombëtare krijon sintezën e vërtetë të autoritetit kombëtar përgjegjës për përdorimin e pushtetit të tij për kombin.

FUNDI I LUFTËS?

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Mbetet vetëm të diskutohet nëse Revolucioni Pa Klasa i Fashizmit i jep fund procesit shoqëror dhe përsos shtetin pa klasa. Kjo duhet të mbetet kryesisht një çështje për të ardhmen. Mund të shpresohet që dialektika tani të kalojë përtej kombit në përsosjen e rendit botëror, ose të ngrihet mbi sferën politike në sferën kulturore. Sidoqoftë, do të dukej logjike të pritej që një revolucion pa klasa të ketë një shans shumë më të mirë për të krijuar një Shtet Pa Klasa, sesa një revolucion i qëllimshëm klasor si Komunizmi, i cili ka prodhuar një shtet në Rusinë Sovjetike ende të shqetësuar ashpër me rivalitetin klasor dhe duke krijuar me shpejtësi tiraninë e vet burokratike të një pakice komuniste shumë të spastruar.

Është gjithashtu domethënëse që çdo shtet fashist ka qenë intensivisht i shqetësuar për të krijuar një strukturë organike të shoqërisë dhe për t'ia nënshtruar të gjitha dallimet artificiale të klasave shërbimit kombëtar.
Kjo me siguri do të dukej se tregonte se Revolucioni Pa Klasa çon në themelimin e Shtetit Pa Klasa dhe, kështu, në përfundimin e luftës për privilegje klasore, të cilën Marksi e dënonte. Mund të jetë që Revolucioni Kombëtar do të arrijë atë që Revolucioni Ndërkombëtar i Marksizmit nuk ka arritur ta krijojë.

Sidoqoftë, asnjë fashist nuk kërkon një “mijëvjeçar” judaik në të cilin lufta do të ndalet dhe do të vijë stanjacioni. Mjafton që ne duhet të merremi me të këqijat e kohës sonë dhe të marrim pjesë në procesin historik i cili do të sjellë rigjenerimin e një epoke të zhytur në materializëm të ndyrë. Lufta e klasave është një simptomë e egoizmit material. Evropa mesjetare njihte qëllime të tjera dhe ideale më të larta. Le t’i japim fund luftës së klasave që Njeriu Perëndimor të mund t’i kthejë sytë nga gjëra më fisnike. Ne i përshëndesim ato luftëra të ardhshme, ato konflikte më të mëdha që do të vijnë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Të Disinherizuarit e Tokës nga Francis Mcevoy

TKËTU janë shumë prej nesh që, si ju, fshatarë të Britanisë, kemi lindur dhe jemi rritur në fshat të hapur dhe që, përpara se të detyroheshin nga tirania shkatërruese e kapitalizmit modern të kërkonin jetesën në qytetet sterile, e njihnin gëzimin e zgjimit çdo mëngjes në ajër të pastër me këngën e zogjve, ose zërin e erës në pemë, me shkëlqimin e diellit, pickimin e ngricës, ose pëshpëritjen e lehtë të shiut mbi bar. Ne e donim Natyrën në të gjitha gjendjet e saj shpirtërore dhe në të gjitha stinët e saj, sepse ishim pjesë e saj. Ne jetuam jetë me thjeshtësinë më të madhe dhe për këtë arsye me përmbajtjen më të thellë. Më e mira nga të gjitha dhuratat e Zotit për njerëzimin, shëndeti i fortë dhe paqja mendore, ishin tonat, sepse nuk shkelëm asnjë ligj, njerëzor apo hyjnor. Ne kërkuam kaq pak nga jeta - vetëm për të punuar për një kthim modest dhe kështu të fitonim mjaftueshëm për të jetuar në tokën e etërve tanë.

Por ditët e zeza erdhën mbi tokat bujqësore. Ne u shkatërruam nga sistemi që i grumbullon njerëzit e Britanisë në zyra dhe fabrika dhe ia lë bujqësinë të huajve. Produktet e prodhuara britanike përdoren për ushqime të importuara.

Pavarësisht se sa shumë një sistem i tillë i dëmton njerëzit, fizikisht, intelektualisht, moralisht apo i ekspozon ata ndaj rrezikut të urisë në kohë lufte, është një "propozim fitimprurës" - për disa.

Dhe kështu mbërritëm në qytetet e mëdha, në skllavëri ekonomike. U bëmë nëpunës, punëtorë fabrikash, asistentë dyqanesh zinxhirësh, humbëm ngjyrën e nxirë në fytyrat tona dhe bëmë jetën e shqetësuar pa shpirt të skllavit me pagë. Na u tha se duhej të ishim mirënjohës, dhe nëse ishte e nevojshme, të luftonim, për bekimet që na derdhi demokracia. Një demokraci që mishëron lakminë, materializmin, trivialitetin dhe shfrytëzimin komercial të çdo nevoje dhe instinkti njerëzor. Një amortizim i njerëzimit deri më tani i panjohur në histori, jashtë Rusisë Sovjetike. Rroftë "njeriu i vogël", i standardizuar si një makinë e prodhuar në masë, tufa e "Babbitt-ëve" nga apartamentet e shërbimit dhe periferitë, e propaganduar, e shfrytëzuar dhe e brutalizuar, në "këtë Anglinë tonë"!

Është e vërtetë që të gjithë nuk e kanë lënë ende tokën, por edhe për sa kohë mund të vazhdojë mbetja e sprovuar rëndë lufta kundër një rendi ekonomik që është në thelb armiqësor, i cili zhvillon luftën civile nga fabrika mbi fermën? Yeomen, fshatarë të Anglisë, toka jonë është skllave e Kapitalizmit të Eksportit, i cili e vë të gjithë theksin e tij mbi qytetet, duke i industrializuar dhe urbanizuar.
Çfarë mund t'ju ofrojë përveçse lehtësime të përkohshme për të qetësuar britmën e numrit tuaj në rënie dhe për të fituar haraçin e votave tuaja të mashtruara? Ju është thënë se diçka do të bëhet për ju; një siguri ndoshta me vlerë po aq sa slogani "shtëpi të përshtatshme për heronj" i kujtesës së përbuzshme. Kur ta keni vërtetuar kotësinë e tij, atëherë, në emër të burrërisë dhe traditave tuaja britanike, le të jetë për herë të fundit. Bashkimi Britanik ka një politikë që do t'ju shpëtojë ju dhe Britaninë, dhe do t'u mundësojë të gjithë atyre që e dëshirojnë, dhe ata do të jenë një legjion, të kthehen në tokën e etërve të tyre. Pa dyshim keni dëgjuar dhe lexuar shumë për të na diskrediturar, por a nuk keni menduar kurrë se mund të ketë një arsye për këtë - që ne të sfidojmë interesa që nuk janë tuajat, as tonat, as ato të masës së popullit? A është e gjithë kjo fushatë përçmimi kaq e paanshme, mendoni? A do t'ju thuhet më tej se çfarë mund të dëshironi, ose jo, të keni mendimet tuaja politike të kufizuara me dashje në mashtrimin e "Bandave të Vjetra"? Gjykojeni vetë politikën tonë, pasi ajo ju prek, pa asnjë nxitje të pabesë nga shtypi i shtrenjtë. ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Do të zbuloni se ne jemi nacionalistë të zjarrtë, tërësisht të përkushtuar ndaj mirëqenies së tokës së Britanisë. Edhe industria do të lulëzojë, sepse do të ndihmohet nga paratë që tani financojnë të huajt, por jo në kurriz të bujqësisë. Do të ketë një ekuilibër të drejtë dhe të shëndetshëm, në vend të ekonomisë së njëanshme antisociale të sotme.

Ne të mërguarit nga fshati e duam tokën po aq sa secili prej jush. Është e gabuar të thuhet se ne synojnë tiraninë. Ne nuk mund të tiranizojmë popullin e Britanisë, edhe nëse do të dëshironim.

Vdekja e fshatit paralajmëron vdekjen e kombit, sepse nga toka buron çdo jetë, fizike dhe shpirtërore. Ju, që i kuptoni instinktivisht këto të vërteta, duhet ta dini se ne nuk jemi të gabuar, që i vendosim ato në flamujt tanë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Ekonomia e Korporatave nga A. Raven Thomson

Një problem i madh është krijuar për botën moderne nga rënia e sistemit aktual ekonomik. Ne nuk mund të tolerojmë më një sistem që dënon shumicën prej nesh në varfëri në mes të bollëkut më të madh që njerëzimi ka njohur ndonjëherë, që privon miliona njerëz nga e drejta për të fituar jetesën e tyre dhe e afron gjithnjë e më shumë rrezikun e luftës në luftën ndërkombëtare për tkurrjen e tregjeve botërore. Cili është shkaku i këtij shkatërrimi universal? Ku kemi gabuar?

Para se të mund ta vlerësojmë plotësisht shkakun e problemit, duhet të shqyrtojmë natyrën e trefishtë të shoqërisë së organizuar si më poshtë: —

- Një Qeveri Qendrore e pajisur me autoritetin për të planifikuar dhe drejtuar jetën kombëtare.
- Një numër grupesh shoqërore me qëllime dhe interesa të ndryshme.
- Një masë individësh të pajisur me fuqi iniciative dhe sipërmarrjeje.

Teoria klasike ekonomike e shekullit të nëntëmbëdhjetë merrej pothuajse tërësisht me aspektin e tretë dhe më pak të organizuar të shoqërisë, duke kundërshtuar ndërhyrjen e shtetit ose të grupit në çështjet ekonomike. Në kohët e mëparshme të mungesës krahasuese mund të ketë pasur njëfarë justifikimi për këtë pikëpamje, pasi iniciativa dhe sipërmarrja e individit ishin atëherë me rëndësi jetike në zhvillimin e fuqive latente të prodhimit dhe avancimin e shpikjeve teknike. Natyrisht, individi do të zhvillonte fuqitë e tij të iniciativës dhe sipërmarrjes në mënyrën më të mirë, nëse do t'i jepej masa më e madhe e mundshme e lirisë ekonomike, dhe kjo është pikërisht ajo që kërkuan ekonomistët e Shkollës së Mançesterit, kur ata mbështetën "laissez faire" dhe tregtinë e lirë.

Cilado qofshin avantazhet e lirisë ekonomike në zgjidhjen e problemit të mungesës, megjithatë, ajo është bërë një kërcënim pozitiv për mirëqenien sociale në një epokë të bollëkut. Nuk ka nevojë të dënojmë teorinë klasike ekonomike si të tillë, por duhet të kuptojmë se nuk mund të ketë "ligje" absolute të ekonomisë të pavarura nga organizimi shoqëror. Pa dyshim, sistemi individualist ishte shumë i nevojshëm në një epokë të mungesës, dhe duhet t'i falënderojmë Shkollës së Mançesterit për zgjidhjen e problemit të prodhimit, por tani ka ardhur koha për një sistem të ri ekonomik në përputhje me nevojat e një epoke të re. Ndërmarrja individuale e inkurajuar nga liria e plotë e shfrytëzimit i ka dhënë fund mungesës, por është plotësisht e paaftë të shpërndajë bollëkun që ka krijuar tek njerëzit në tërësi. Prodhimi është në vetë natyrën e tij një proces individual ose në rastin më të mirë një proces në grup: shpërndarja, nga ana tjetër, bazohet në nevojat e të gjithë komunitetit, dhe padyshim nuk mund të ketë sukses pa një masë të madhe të planifikimit të vetëdijshëm shoqëror.

SOCIALIZMI DHE LUFTA E KLASAVE

Meqenëse individualizmi tani e ka kaluar periudhën e tij të dobisë dhe është bërë një rrezik real për progresin ekonomik, ka ardhur koha që fokusi i interesit ekonomik të kthehet te grupi shoqëror, nëse jo te kombi në tërësi. Deri më tani, ata që e kanë sulmuar më me forcë sistemin aktual dhe kanë përvetësuar terma kolektivë si "Socialist" ose "Komunist", nuk e kanë kuptuar kurrë me të vërtetë...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të ngritura mbi konsideratat e grupit. Pavarësisht pretendimit të tyre arrogant për të "nacionalizuar" mjetet e prodhimit, vetë baza e apelit socialist dhe komunist qëndron në ekzagjerimin e diferencimit të klasave dhe këmbënguljen mbi "luftën e klasave". Është e qartë se një doktrinë e tillë e vetëdijshme për klasën i përket sferës së grupit shoqëror dhe nuk arrin të arrijë ndonjë vlerësim të të gjithë komunitetit si një entitet i gjallë organik. Në të vërtetë, theksi i vënë nga socialisti mbi internacionalizmin dhe mohimi i tij i patriotizmit konfirmojnë paaftësinë e tij për të kuptuar implikimet e plota të organizimit shoqëror, i cili duhet të ngrihet shumë mbi konsideratat e klasave për një realizim të qëllimit kombëtar. "Reductio ad absurdum" përfundimtar arrihet kur regjimi sovjetik në Rusi pretendon se është "diktatura e proletariatit", sepse kjo do të nënkuptonte ngritjen e përhershme dhe të vetëdijshme të një grupi mbi jetën kombëtare.

Në fakt, lufta e klasave bëhet një absurditet i pastër në një epokë bollëku, sepse çfarë qëllimi mund të ketë në një luftë midis klasave kur ka bollëk për të gjithë? Lufta e klasave nuk është asgjë më shumë e as më pak se një relike e tmerrshme e epokës së mungesës, e cila është në gjendje të qëndrojë në epokën e sotme vetëm për shkak të joefikasitetit të sistemit tonë ekonomik aktual. Zgjidhni problemin e shpërndarjes dhe lufta e klasave do të marrë fund. Sidoqoftë, ndarja e shoqërisë në klasa ndërluftuese është kryesisht një shpikje artificiale e Karl Marksit, sepse diferencimi i klasave pronare dhe të shfrytëzuara po bëhet gjithnjë e më i vështirë, ndërsa jeta moderne bëhet gjithnjë e më komplekse.
Karl Marksi nuk kishte asnjë koncept për shoqëritë e mëdha aksionare të cilat shpërndanin pronësinë mbi një numër të madh njerëzish që normalisht fitonin jetesën e tyre në industri; as nuk parashikoi numrin e madh të organizatorëve dhe inxhinierëve, ekspertëve dhe teknikëve, të cilët do të ndërhynin midis punëdhënësve dhe punëtorëve nga zhvillimi i industrisë moderne.

Edhe nëse e pranojmë ndarjen e shoqërisë në punëdhënës dhe punëtorë, megjithatë, kjo nuk do të thotë domosdoshmërisht se interesat e tyre janë të kundërta. Është e vërtetë që si punëdhënësit ashtu edhe punëtorët e konsiderojnë veten si ushtri kundërshtare me interesa kontradiktore, por kjo rrjedh nga pamundësia për të kuptuar përfitimin e organizimit kolektiv për të dyja palët. Në rastin e çdo ndërmarrjeje të vetme biznesi është e qartë se interesat e punëdhënësit dhe punëtorëve janë të kundërta dhe se nëse punëtorët kërkojnë paga shumë të larta, nuk do të mbetet asnjë fitim për punëdhënësin, ndërsa nëse punëdhënësi mund t'i ulë pagat, ai do të gëzojë një fitim më të lartë. Megjithatë, kjo nuk do të thotë që punëdhënësit dhe punëtorët në tërësi mund të përfitojnë klasën e tyre në kurriz të tjetrit. Në fakt, në një epokë bollëku, si ajo e tanishme, interesat e punëtorëve dhe punëdhënësve shkojnë dorë për dore. Natyrisht, nevoja e industrisë moderne është për tregje të mëdha dhe në zgjerim. Përpjekja për t'i gjetur këto në tregtinë ndërkombëtare iluzore ka dështuar në mënyrë të mjerueshme vitet e fundit, me rezultatin që tani industrialistët po kthehen gjithnjë e më shumë drejt tregut të brendshëm.

Megjithatë, është e qartë se fuqia blerëse e tregut vendas do të përcaktohet kryesisht nga nivelet e pagave, kështu që në të vërtetë është bërë në interes të punëdhënësit që punëtorët të marrin paga më të larta në mënyrë që të jenë në gjendje të blejnë produktet e industrisë moderne.
Sigurisht që punëtorët socialistë nuk do ta zgjerojnë besimin e tyre në luftën e klasave deri në atë pikë sa të refuzojnë paga më të larta, sepse kjo do t'u sjellë dobi punëdhënësve!

KONCEPTI I KORPORATËS

Shohim pra se sistemi ekonomik aktual ka dështuar sepse i ka vënë shumë rëndësi interesave të individit, por se doktrina socialiste dhe komuniste janë po aq të gabuara sepse lartësojnë grupin shoqëror në kurriz të komunitetit në tërësi. Fashizmi i drejtohet alternativës së tretë dhe këmbëngul në trajtimin e komunitetit si një shtet të vetëm të organizuar korporativ, të kontrolluar dhe të planifikuar nga një qeveri qendrore e fuqizuar me mjaftueshëm ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoritet mbi individin dhe grupin për të mbrojtur mirëqenien e përgjithshme të të gjithëve dhe për të çuar përpara qëllimin kombëtar. Ky është koncepti i përbashkët i kombit si një organizëm i një rendi më të lartë, por në thelb i ngjashëm me trupin e njeriut, me organet dhe funksionet e tij që i shërbejnë një qëllimi kolektiv.
Është baza thelbësore e organizimit të regjimit fashist në Itali që rregullon marrëdhëniet midis punëdhënësve dhe punëtorëve italianë sipas vijave të interesit të përbashkët sipas rregullave të Kartës së famshme të Punës.

Një sistem i tillë, i bazuar në një koncept krejtësisht të ri të qëllimit ekonomik, do të kërkojë një shkencë po aq të re të përshtatjes ekonomike ndaj nevojave shoqërore. Besoj se kjo shkencë e re ekonomike do të përpunohet në këtë vend, i cili ka qenë për kaq kohë qendra tregtare e botës. Do të ishte e kotë të injorohej fakti se si Italia ashtu edhe Gjermania, vendet e para që miratuan një kushtetutë politike fashiste, kanë pasur vështirësinë më të madhe në zhvillimin e anës ekonomike të regjimit të tyre, megjithëse të dyja i janë përgjigjur shumë më mirë sesa vendet demokratike presionit të depresionit botëror. Duhet të kujtojmë se megjithëse demokracia dhe parimet liberale erdhën së pari në Francë dhe në Kontinent, ishte në Britani që implikimet ekonomike të Liberalizmit u përpunuan nga Shkolla e Mançesterit e individualistëve. Meqenëse ishte Britania ajo që i dha botës këtë teori ekonomike të rrezikshme, pothuajse katastrofike, do të jetë qartë detyra e Britanisë të zbatojë parimet e reja të Fashizmit në sferën ekonomike dhe të prodhojë strukturën tregtare të së ardhmes që do të zëvendësojë mbetjet e diskrediturara të Tregtisë së Lirë Liberale.

PARIMET E KORPORATËS

Nuk mund të jetë pjesë e diskutimit të tanishëm të vendoset baza e një shkence të tillë, por disa parime të ekonomisë korporative menjëherë sugjerojnë veten në kundërshtim me individualizmin e sotëm. Në vend të "njeriut ekonomik", egoizmi personal i të cilit ishte baza thelbësore e shkollës së vjetër, do të kemi "bashkësinë ekonomike" për të cilën individi do të angazhohet në shërbim patriotik. Në vend të klasave të njerëzve që bashkohen së bashku për të mbrojtur "interesat" e tyre të përbashkëta, do të kemi grupe profesionale që bashkohen së bashku në shërbim funksional ndaj komunitetit në tërësi. Në vend të konkurrencës së individëve që luftojnë për jetesën, secili kundër të gjithëve dhe djalli të marrë të pasmet, do të kemi bashkëpunimin e individëve për përfitimin e tyre të përbashkët.

Si do të vihen në zbatim këto parime? Para së gjithash, padyshim, nëpërmjet ushtrimit të autoritetit. Disiplina dhe kontrolli duhet të futen në kaosin e çështjeve aktuale ekonomike.
Tmerret e sistemit aktual, të cilat ushqejnë zjarret e luftës së klasave dhe i japin agjitatorit socialist baza për sulmin e tij ndaj "kapitalizmit", rrjedhin kryesisht nga ushtrimi i padrejtë i pushtetit ekonomik nga individi i fuqishëm që ka grumbulluar pronë ose kapital të mjaftueshëm për të ushtruar një ndikim të konsiderueshëm në çështjet tregtare dhe kështu për të avancuar interesat e tij me metoda të padrejta. Nën fashizëm, asnjë individ nuk do të lejohet të përdorë pronën e tij në këtë kuptim si një mjet për të ushtruar pushtet për përfitimin e tij. "Pushteti" është monopoli i Qeverisë.

Ja ku kemi përgjigjen e plotë për socialistin që kërkon heqjen e kapitalit privat dhe shtetëzimin e mjeteve të prodhimit. Është e vërtetë që kapitalisti privat në të kaluarën ka abuzuar me kontrollin e tij mbi kapitalin për të çuar përpara interesat e veta, por kjo nuk justifikon heqjen e pronës private, por përkundrazi kontrollin e përdorimit të saj për të parandaluar veprimet antisociale. E vërteta është se socialisti nuk është gjë tjetër veçse një borgjez i pakënaqur, i cili e ka zili kapitalistin për pasurinë dhe pushtetin e tij. Nënkuptohet se ai pranon parimin borgjez se pronari mund të bëjë çfarë të dojë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Ai i pëlqen të vetët dhe për këtë arsye nuk mund të gjejë alternativë tjetër për shfrytëzimin kapitalist përveç konfiskimit të plotë, i cili e mbingarkon kapitalistin e mirë me të keqin. Fashizmi pranon se kapitali dhe paratë i kanë pajisur individët me pushtet të cilin e kanë abuzuar në të kaluarën dhe kërkon nga elektorati autoritet dhe mjete veprimi të mjaftueshme për t'u marrë me interesin më të fuqishëm të vetvetishëm në vend. Siç e ka thënë Oswald Mosley shumë qartë, "Nën Kapitalizëm, Kapitali e përdor Kombin për qëllimet e veta: Nën Fashizëm, Kombi e përdor Kapitalin për qëllimet e veta".

Është qartësisht e pamundur që Qeveria, sado e fuqishme dhe efikase të jetë, të përpiqet të planifikojë hollësisht çështjet ekonomike të të gjithë kombit. Kjo do të ishte një mohim i të gjithë organizimit në grup, i cili është një pjesë thelbësore e trupit të shëndetshëm politik, dhe do të tentonte të përjetësonte dhe përkeqësonte kërcënimin aktual të burokracisë që po e socializon me shpejtësi këtë vend. Socialistët dhe konservatorët konkurrojnë njësoj në rritjen e fuqisë dhe ndikimit të Whitehall, i cili po bëhet me shpejtësi "Despotizmi i Ri" që Lord Kryegjyqtari Hewart ka parashikuar. Nën fashizëm, një pjesë e madhe e këtij kontrolli burokratik do të decentralizohet përsëri përgjatë vijave të reja të organizimit funksional te Korporatat që kontrollojnë industritë kryesore dhe grupet e industrive në vend. Korporatat e Bujqësisë, Peshkimit, Transportit, Minierave dhe Mjekësisë do të zënë vendin e Ministrive në Whitehall dhe do të kenë staf nga njerëz që kanë punuar në industrinë dhe profesionin e tyre dhe do të jenë shumë më të aftë për ta kontrolluar atë sesa çdo zyrtar i përhershëm qeveritar. Këto institucione të reja të vetëqeverisjes industriale do të zëvendësojnë vetëqeverisjen lokale e cila po bëhet shpejt e vjetëruar përballë shpejtësisë së komunikimeve moderne dhe planifikimit më të gjerë të shërbimeve publike. Në këtë mënyrë, organizimi në grup do të transformohet nga baza më e ngurtë strukturore e së kaluarës në bazën më fleksibile funksionale të së ardhmes.

Një masë shumë e gjerë vetëqeverisjeje do t'u jepet Korporatave për të zgjidhur të gjitha çështjet e brendshme që kanë të bëjnë me industritë që ato kontrollojnë, dhe punëdhënësit, punëtorët dhe konsumatorët do të përfaqësohen të gjithë në këshillin e Korporatës. Punëdhënësit do të përfaqësohen përmes federatës së punëdhënësve të tyre, dhe punëtorët përmes sindikatës së tyre, ndërsa Qeveria do të emërojë përfaqësues të konsumatorëve për të mbikëqyrur interesat e publikut të gjerë dhe ato të Korporatave të tjera që janë veçanërisht të interesuara për produktin. Korporatës do t'i kërkohet të përcaktojë standardet e pagave dhe kushtet e punës për industrinë midis punëdhënësve dhe punëtorëve, si dhe çmimet dhe kushtet e konkurrencës midis punëdhënësve dhe konsumatorëve. Të gjitha marrëveshjet e bëra do të jenë ligjërisht të detyrueshme për të gjithë industrinë dhe çdo punëdhënës ose punëtor që shkel atë që është në fakt një rregullore e Korporatës do të jetë fajtor për një vepër penale për të cilën mund të çohet para një gjykate. Në fakt, federata e punëdhënësve dhe sindikata do të pritet të ruajnë disiplinën midis anëtarëve të tyre, të cilët do të përbëjnë 100% të industrisë në fjalë. Me mjete të tilla të përshtatshme arbitrazhi, greva dhe lokauti, sigurisht, do të ndalohen, por punëdhënësit, punëtorët ose konsumatorët mund t'i drejtohen Ministrit të Korporatave, i cili është i mbledhur në këshill me përfaqësuesit e të gjitha korporatave industriale, për një vendim të drejtë në përputhje me praktikën e përgjithshme industriale dhe mirëqenien kombëtare. Do të shihet se me këtë delegim të autoritetit dhe vetëqeverisjes te Korporatat, Legjislatura qendrore do të lirohet nga një masë e madhe legjislacioni të detajuar që aktualisht pengon punën e Parlamentit.

PËRDORIMI I ORGANIZATËS SË KORPORATËS

Deri tani, ekonomia e re mund të duket një koncept i ri interesant, por me praktikë të dyshimtë ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigrana*******

Machine Translated by Google

vlerë për të kompensuar kompleksitetin e tyre të konsiderueshëm. Një sistem i tillë, megjithatë, nuk është hartuar thjesht si një ushtrim intelektual, por ka avantazhe të mëdha pikërisht aty ku sistemi aktual është veçanërisht i dobët. Për shembull, le të marrim problemin më të keq nga të gjithë, atë të varfërisë në mes të bollëkut, që rrjedh nga ajo që Konservatorët e quanin "mbiprodhim", por që mund të përshkruhet shumë më mirë si "nënkonsum". Natyrisht, ky defekt në sistemin aktual mund të korrigjohet vetëm duke sjellë një standard shumë më të lartë jetese, kur njerëzit janë në gjendje të konsumojnë prodhimin e jashtëzakonshëm të shkencës dhe teknikës moderne. Fatkeqësisht, sistemi individualist ul fuqinë blerëse ose në formën e pagave ose të fitimeve gjatë një periudhe bollëku, për shkak të konkurrencës së fortë për të shitur mallra në një treg tashmë të mbingarkuar, gjë që i detyron prodhuesit të ulin çmimet në një përpjekje të ashpër për të kapur tregun. Megjithatë, nën fashizëm, çmimet dhe kushtet e konkurrencës do të kontrollohen dhe asnjë prodhues nuk do të lejohet t'i sfidojë punëtorët e tij kundër rregulloreve të Korporatës së tij në mënyrë që të fitojë një avantazh ndaj konkurrentëve të tij. Jo vetëm që rënia e fuqisë blerëse do të frenohet me këtë mjet, por i gjithë sistemi i pagave mund të rritet përgjithmonë me anë të veprimeve të përbashkëta në të gjithë fushën e industrisë. Natyrisht, një veprim i tillë është plotësisht i shëndoshë dhe është mbështetur nga disa burra publikë të viteve të fundit, por për fat të keq nuk mund të zbatohet nën sistemin aktual individualist, sepse nëse ndonjë punëdhënës i vetëm do të ishte aq budalla sa të përpiqej të rriste pagat e punëtorëve të tij në kauzën e rimëkëmbjes kombëtare, ai shpejt do të gjente shumë konkurrentë jopatriotë që do t'i ulnin të tyret dhe do ta nxirrnin nga tregu. Vetëm nën disiplinën dhe kontrollin e regjimit të organizuar fashist, një politikë e tillë mund të zbatohet me sukses.

Me të njëjtat mjete mund të shërohet edhe plaga e madhe e papunësisë, sepse është e qartë se kjo është thjesht rezultat i mungesës së plotë të organizimit në ekonominë tonë të tanishme kombëtare.
Në çdo kohë në këtë vend duhet të ketë një sasi të caktuar pune, të llogaritur në orë pune, që duhet të bëhet, dhe një numër të caktuar punëtorësh të gatshëm dhe të etur për ta bërë këtë punë.
Puna sigurisht që mund të shpërndahet mbi numrin total të punëtorëve me anë të një ripërshtatjeje të orëve të punës, siç po bëhet aktualisht në Itali, ku po futet java 40-orëshe. Në fakt, qeveria fashiste në këtë vend do të preferonte të kërkonte një zgjidhje më të dobishme përgjatë vijave të rritjes së standardit të jetës së njerëzve sesa shkurtimit të orëve të punës, por në çdo rast problemi i papunësisë bëhet plotësisht dhe përgjithmonë i zgjidhshëm në organizimin e një shteti të planifikuar korporativ.

FUNKSIONI I FINANCAVE

Një nga defektet kryesore të sistemit aktual ka qenë dështimi i tij për t'i pajisur profesionet dhe profesionet e ndryshme të shoqërisë me një ndjenjë të qëllimit të tyre funksional të shërbimit ndaj të gjithëve. Kjo ka çuar në rezultatet më të këqija në sferën e financave, ku pushteti i parasë është shfrytëzuar në mënyrë të turpshme nga bankierët dhe financuesit për përfitimin e tyre. Në të vërtetë, nuk është ekzagjerim të thuhet se ky vend, së bashku me shumë të tjerë, dominohet nga një diktaturë e financave të larta, e cila është shumë më e interesuar në fitimet fitimprurëse të tregut të obligacioneve të huaja sesa në mirëqenien e popullit britanik. Detyra e parë dhe më urgjente e qeverisë fashiste do të jetë rrëzimi i kësaj diktature aktuale të financave ndërkombëtare dhe zëvendësimi i saj me një regjim autoritar të fuqizuar nga kombi për të zbatuar një qëllim funksional dhe shoqëror edhe mbi interesat më të fuqishme në vend.

Funksioni i parasë, i cili shumë shpesh harrohet në kohën e sotme, është të lehtësojë shkëmbimin e mallrave dhe shërbimeve. Fakti që po e kemi kaq të vështirë të shkëmbejmë mallrat tona ******konvertues librash elektronikë DEMO Filigrana*******

Machine Translated by Google

dhe shërbimet sot janë një tregues i qartë i dështimit të financës për të kryer detyrën e saj kryesore ndaj komunitetit. Sado të aftë dhe të zgjuar të jenë teknikët dhe shpikësit tanë, standardi i jetës së njerëzve nuk mund të ngrihet në një nivel më të lartë nëse nuk vihen në qarkullim monedha të mjaftueshme dhe mjete të tjera shkëmbimi. Përndryshe, rezultati i vetëm i shpikjes dhe racionalizimit të industrisë do të jetë nxjerrja e gjithnjë e më shumë njerëzve nga puna. Aktualisht vuajmë nga një kufizim shumë serioz i parasë, i cili kryhet nga bankat në ndjekje të politikës së tyre të deflacionit. Arsyeja për këtë politikë është e dyfishtë. Së pari, ekziston një konservatorizëm i caktuar i lindur i cili ende i përmbahet standardit të arit të monedhës si një relike e fundit e epokës së shkëmbimit.

Së dyti, financuesit e kuptojnë se një kufizim në sasinë e artikullit me të cilin tregtojnë e bën atë më të vlefshëm dhe vetë ata më të fuqishëm. Për këto dy arsye, sasia e parave në qarkullim nuk është e përshtatur, siç duhet, me vëllimin e prodhimit potencial në vend, por është e kufizuar në një pjesë të furnizimeve të një metali të caktuar të çmuar, arit, në kasafortat e Bankës Qendrore. Është e qartë se furnizimet e disponueshme të këtij metali janë krejtësisht të parëndësishme për problemin e shpërndarjes që financa duhet ta zgjidhë, dhe në fakt sasia e arit në të gjithë botën është mjerisht e pamjaftueshme për të financuar fuqitë e mëdha të prodhimit të industrisë moderne. Megjithatë, në vend që të zgjerojnë monedhën dhe kredinë për të përmbushur nevojat e zhvillimit industrial, zotërinjtë tanë financiarë po përpiqen të kthehen në standardin e arit duke kufizuar prodhimin në kufijtë e vendosur nga furnizimet botërore të arit. Pa dyshim, me këto mjete financuesit ndërkombëtarë po ruajnë dhe zgjerojnë kontrollin e tyre mbi çështjet botërore, por vetëm me koston e dënimit të pjesës më të madhe të botës me varfëri në mes të bollëkut.

Qeveria fashiste do të këmbëngulë në përmbysjen e këtij dominimi të panatyrshëm të financës mbi industrinë. Duhet të bëhet plotësisht e qartë se financa ka një funksion në shërbim të industrisë dhe nuk është në asnjë mënyrë e përshtatshme për atë qeverisje të industrisë që e ka uzurpuar. Jo vetëm që duhet t'i jepet fund inkurajimit të prodhimit të huaj në konkurrencë me tonin përmes bursave të huaja të Qytetit të Londrës, por financuesit dhe bankierët tanë duhet të detyrohen të përballen me problemin e shpërndarjes të cilin e kanë lënë pas dore kaq vazhdimisht në të kaluarën. Ne kemi theksuar tashmë se e ardhmja e tregtisë sonë qëndron në ringjalljen e tregut vendas dhe financa tani duhet ta kthejë vëmendjen e saj drejt mjeteve për të sjellë këtë ringjallje duke rritur fuqinë blerëse të njerëzve.

Kjo përfshin një ndarje të madhe dhe revolucionare me të gjitha traditat më të shenjta të biznesit bankar, sepse tipari thelbësor i problemit është se ai përfshin financimin e konsumit. Deri më tani, bankierët i kanë kufizuar operacionet e tyre tërësisht në financimin e prodhimit në sferën tregtare, sepse biznesi i pagesave me këste nuk e financon në të vërtetë konsumin, pasi thjesht hipotekon fuqinë blerëse të ardhshme për hir të shitjeve të menjëhershme.

Duhet të gjejmë një metodë për të financuar një shkallë më të lartë pagash dhe mëditjesh në mënyrë që të çlirojmë fuqitë e prodhimit. Aktualisht, sigurisht, në një sistem individualist të përfshirë në konkurrencë të fortë, çdo procedurë e tillë është e pamundur, dhe çdo punëdhënës që shkon në bankën e tij dhe kërkon një mbitërheqje për të paguar paga më të larta do të dënohej me të drejtë si i çmendur, sepse ai nuk mund të jepte asnjë garanci se konkurrentët e tij do të bënin të njëjtën gjë ose nuk do të ulnin pagat e tyre për t'ia rrëmbyer tregun. Lord Beaverbrook, i cili shpesh ka mbështetur normat më të larta të pagave, nuk ka qenë kurrë në gjendje ta kapërcejë këtë vështirësi thelbësore.

Megjithatë, ekonomia e korporatave ofron një zgjidhje të menjëhershme, për vetë qëllimin e Korporatat duhet të kontrollojnë dhe rregullojnë pagat dhe kushtet e punës, në mënyrë që nëse fashistët Qeveria ndërmori një politikë page më të lartë, nuk do të kishte asnjë dyshim që firmat jopatriotike ose të kontrolluara nga të huajt të tërhiqeshin për të përfituar nga konkurrentët e tyre; të gjitha do të ishin

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

të detyruar të përputhet me të njëjtat standarde. Nëse punëdhënësi do të shkonte në bankën e tij dhe do të kërkonte një mbitërheqje për të kryer pjesën e tij të programit, bankieri nuk do të kishte vështirësi ta detyronte atë, sepse do ta dinte se rritja e fuqisë blerëse të të gjithë komunitetit do të rezultonte në rritje të porosive dhe prosperitet më të madh për firmën e veçantë me të cilën ai po bënte biznes. Në këtë mënyrë, fashizmi do të rriste standardin e jetës së njerëzve dhe do të vendoste në qarkullim atë vëllim më të madh të monedhës dhe kredisë që është i nevojshëm për të financuar rritjen e fuqisë prodhuese të industrisë.

Është e qartë se kjo politikë e zgjerimit monetar duhet të përfshijë një ndarje të plotë me standardin e arit, dhe kritikët më konservatorë mund të kenë frikë për stabilitetin e monedhës si pasojë.
Fashizmi, megjithatë, thekson se paraja është në realitet një kërkesë për mallra dhe shërbime, dhe se asnjë person në shqisat e tij normale nuk shkon në një bankë dhe nuk kërkon lingota ari për kartëmonedhat e tij: ai është plotësisht i kënaqur nëse mund të shkëmbejë paratë e tij për ato mallra dhe shërbime për të cilat ka nevojë. Tani, padyshim, ka shumë mallra dhe shërbime të disponueshme në këtë vend në kohën e tanishme: depo të mbushura me mallra, në fakt, dhe mbi dy milionë bashkatdhetarë tanë që ofrojnë shërbimet e tyre më kot. Për sa kohë që nuk lëshojmë kartëmonedha që nuk mbulohen nga mallrat dhe shërbimet e disponueshme, nuk mund të ketë rrezik inflacioni; kështu që fashizmi do ta bazojë monedhën në bazën e gjerë të të gjitha burimeve prodhuese të kombit, në vend që të bazohet në themelin e ngushtë të pasigurt të arit në Bankën e Anglisë.

AUTARCHI PERANDORIALE

E vetmja kritikë e vlefshme ndaj kësaj politike të organizimit korporativ të industrisë, e cila, siç ndodh, rrit standardin e jetës së të gjithë popullit, qëndron në argumentin se ky vend varet nga tregtia e jashtme në një masë shumë të madhe dhe për këtë arsye nuk mund të përballojë një standard më të lartë jetese sesa konkurrentët e tij në tregjet botërore. Ky argument, në fakt, mund të hidhet poshtë duke iu referuar shembullit të Henry Ford, i cili prodhoi makinën më të lirë në botë, duke paguar pagat më të larta. Ai u mundësua ta bënte këtë nga tregu i madh vendas në Amerikë, i cili e lejoi atë të fuste metoda prodhimi masiv dhe të konkurronte në mënyrë të favorshme në tregjet e vendeve me një standard jetese shumë më të ulët. Në fakt, ne po i humbasim tregjet tona jashtë shtetit, jo sepse mallrat tona janë më të shtrenjta se ato të konkurrentëve tanë, por aq shumë sepse këto tregje po na mbyllen nga barriera tarifore të pakapërcyeshme, pas të cilave industritë vendase po zhvillohen me shpejtësi. Sado të lira të bëhen mallrat tona, nuk mund të presim që vendet e tjera të shkatërrojnë industritë e tyre dhe të lënë njerëzit e tyre pa punë për t'i blerë ato. Sidoqoftë, popujt orientalë, si japonezët, mund të na tejkalojnë në mënyrë të pashpresë kur merret në konsideratë çështja e pagave.

Tregtia e eksportit nuk është në asnjë rast thelbësore për mirëqenien e një vendi, pasi nënkupton dërgimin e mallrave jashtë vendit që të huajt t'i konsumojnë, në vend që t'i mbajnë ato në vend për të rritur standardin e jetës së popullsisë vendase. Vetëm manjatët financiarë të Qytetit të Londrës do të përfitojnë në planin afatgjatë nga një tepricë e eksporteve, pasi është mbi bazën e këtij teprice që ata nxjerrin kredi të mëdha të huaja, nga të cilat ata tërheqin komisione kaq bujare. Eksportet justifikohen vetëm për të paguar importet thelbësore, dhe importet e këtij vendi mund të reduktohen shumë nga përjashtimi i të gjitha mallrave të importuara që mund të prodhojmë në vend. Është një fakt skandaloz që sasi të mëdha artikujsh të prodhuar importohen në këtë vend, të cilët mund të prodhohen në mënyrë të përkryer këtu, dhe nuk ka asnjë justifikim për neglizhencën tonë të bujqësisë vendase vetëm sepse burimet tona nuk janë të mjaftueshme për të ushqyer të gjithë popullsinë tonë; ne duhet të prodhojmë të paktën maksimumin e produkteve të rritura në vend përpara se të shkojmë ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

jashtë vendit për pjesën e mbetur.

Edhe pasi të kemi prodhuar shumëllojshmërinë maksimale të mallrave në këtë vend, do të ishte e kotë të mohonim se nuk mund ta bëjmë veten plotësisht të vetëmjaftueshëm, por nga ana tjetër ka shumë pak produkte që na duhen që nuk mund të gjenden diku brenda Perandorisë Britanike.
Fashizmi nuk është një politikë e ngushtë e Anglisë së Vogël, por ka një plan të madh perandorak të zhvillimit autarkik për t'i ofruar Perandorisë në tërësi. Një pjesë shumë më e madhe e tregut vendas në zgjerim do t'u ofrohet zotërimeve sesa u ofrua në Ottawa, sepse konkurrenca e huaj do të përjashtohet plotësisht. Nuk ka asnjë dyshim se Perandoria në tërësi do të jetë plotësisht e gatshme të bashkëpunojë në një sistem të tillë ekonomik, i cili do të formojë një Perandori plotësisht të vetëmjaftueshme, të izoluar nga efektet e krizave dhe depresioneve botërore, dhe të aftësuar për të ndërtuar një standard më të lartë jetese sesa është njohur deri më tani.

Së fundmi, duhet të imagjinojmë parimet korporative të fashizmit të zbatuara në tregtinë ndërkombëtare. Importuesi nuk do të lejohet më të blejë në çdo treg që ai e konsideron të përshtatshëm, por ai do të jetë i detyruar të punojë përmes një Bordi të Tregtisë së Jashtme, i cili do të përdorë fuqinë blerëse të kombit, si një mjet për të fituar tregje eksporti. Që në fillim, fashizmi do të miratojë politikën që Britania blen nga ata që blejnë nga Britania, dhe nëse ndonjë vend i huaj dëshiron të na shesë mallra që na mungojnë, ajo do të duhet të pranojë mallrat tona në këmbim. Ndërsa vendet e tjera miratojnë metoda të ngjashme, ne përfundimisht do të arrijmë në një sistem të përgjithshëm të shkëmbimit të organizuar nga një vend në tjetrin, i cili është i vetmi mjet praktik i tregtisë ndërkombëtare të planifikuar, i lirë nga makinacionet e financave ndërkombëtare dhe obligacionet e fajdesë ndërkombëtare.

RENDI BOTËROR I KORPORATËS

Nuk duhet të supozohet se fashizmi është tërësisht i përqendruar te vetja në kuptimin kombëtar. Sigurisht, është një tipar thelbësor i filozofisë fashiste të vësh vendin tënd në radhë të parë, por do të ishte e nxituar të supozohej për këtë arsye se fashizmi nënkupton rivalitet kombëtar dhe mund të çojë në luftë për arsye ekonomike. Përkundrazi, një rrezik shumë serioz i sistemit aktual është se lufta gjithnjë e në rritje për tregjet botërore mund të çojë në luftë. Në të vërtetë, në Lindjen e Largët luftërat për tregjet kanë ndodhur tashmë, dhe vetëm me vështirësi fuqitë evropiane kanë shmangur tërheqjen në luftë. Në fakt, sistemi korporativ i planifikimit ekonomik do të minimizojë rrezikun e luftës, sepse do t'i vërë shkaqet ekonomike të luftës nën kontrollin e vetëdijshëm njerëzor. Nuk do të jetë më çështje e derdhjes së një maksimumi eksportesh nga secili vend mbi fqinjët e tij, por e qeverive autoritare në kontroll të plotë korporativ të çështjeve të tyre ekonomike kombëtare që takohen së bashku për të ndarë dhe shkëmbyer lëndët e para thelbësore të nevojshme për zhvillimin e tyre industrial. Meqenëse nuk ka mungesë të këtyre produkteve të papërpunuara dhe, në fakt, prodhimi i tyre është kufizuar në mënyrë drastike për të parandaluar përmbytjen e tregut, nuk duhet të ketë asnjë vështirësi në arritjen e një zgjidhjeje miqësore për këtë problem relativisht të thjeshtë, kur kombet të kenë braktisur idenë qesharake se mund të përfitojnë vetë duke shkatërruar njëri-tjetrin.

Rivalitet me siguri do të ketë në botën e së ardhmes, por rivalitet në arritje, jo në konkurrencë. Vetëm përgjatë vijave të organizimit të përbashkët të shoqërisë dhe të jetës ekonomike mund të arrijmë paqe dhe prosperitet në një botë të rregullt. Le të luajmë rolin tonë duke i vënë në rregull punët tona kombëtare dhe duke i inkurajuar kombet e tjera të bëjnë të njëjtën gjë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Lëvizja naziste në perspektivë nga James Drennan

T Fashistët italianë nuk janë përpjekur kurrë t'i japin nacionalizmit italian sfondin e jashtëzakonshëm racor që Z. Hitler e ka prodhuar si frymëzim intelektual të "Dritte Reich". Nëse ndonjë popull ka pasur tundimin për ta bazuar politikën moderne në pretendimet e historisë së kaluar, ata mund të kenë qenë sundimtarët e Romës, por Z. Musolini duket se synon një shoqatë përfundimtare pan-evropiane të bazuar në konceptet e fashizmit dhe jo në një ringjallje të mirëfilltë të lavdive territoriale romake. Z. Hitler, nga ana tjetër, ka përpunuar një ideal të ekskluzivitetit racor gjerman (ose arian), i cili ka rrënjë të thella në historinë gjermane. Megjithatë, ky koncept gjerman, nëse kuptohet siç duhet, nuk duhet të bjerë në kundërshtim me kuptimin italian të fashizmit si një kredo e destinuar të formojë bazën shpirtërore të rigjenerimit të Perëndimit. As nuk duhet të bjerë në kundërshtim me konceptin e lartë të Perandorisë Britanike, i cili frymëzon fashizmin në Britani, sepse në asnjë moment nuk lind ndonjë përplasje interesash. Përkundrazi, të gjitha kontributet e ndryshme në teorinë e Fashizmit Botëror mund të jenë plotësuese dhe jo përçarëse.

Për të arritur në një kuptim të përvetësimit nga nazistët të interpretimit racor të historisë, i formuluar për herë të parë gjatë shekullit të kaluar nga shkrimtarë të tillë jo-gjermanë si francezi Gobineau dhe anglezi Houston Stewart Chamberlain, dhe i adaptuar nga udhëheqësit nazistë si bazë e një ideali revolucionar të pranuar nga masat gjermane dhe si forca lëvizëse e politikës aktuale shtetërore të Rajhut Gjerman, është e nevojshme të merren në konsideratë disa kushte dhe tendenca të historisë gjermane gjatë gjithë periudhës së një mijë viteve të fundit. Vetëm me një studim të tillë mund të arrijmë në bazat e besimit të popullit modern gjerman dhe të kuptojmë drejtimin në të cilin sundimtarët e Gjermanisë ka të ngjarë të udhëheqin një popull të bindur me përkushtim për vlefshmërinë e besimit të tyre.

Ishin fiset gjermanike ato që, në shekullin e tetë, ia dolën mbanë vërtet koncepteve perandorake të Romës së lashtë. Perandoria e Karlit të Madh - i quajtur Perandor i Perëndimit - ishte etnikisht më shumë gjermane sesa franceze, dhe vetëm pas vdekjes së tij elementët franko-gaullistë filluan të dalloheshin nga gjermanët, kur trashëgimtarët e pjesëve të ndryshme të sundimeve të tij bënë betimin, përkatësisht në dialektet franceze dhe gjermane. Deri në shekullin e trembëdhjetë, Perandorët Hohenstaufen vazhduan ta konsideronin të gjithë Italinë dhe një pjesë të madhe të asaj që tani është Franca si provinca të Perandorisë Gjermane. Vlen të përmendet se, ndërsa në këtë datë, Gjermania mezi shtrihej në lindje të Elbës, Holanda, Burgundia dhe pjesë të Savojës dhe Françe-Kontit ishin në shkallë dhe në kohë të ndryshme, të përfshira brenda sundimeve perandorake.

Është një nga të metat e mësimdhënies së historisë në këtë vend që rrallë na mundësohet ta shohim historinë tonë në perspektivë dhe në lidhje me atë të pjesës tjetër të Evropës. Për katër shekujt midis ngjitjes në fron të Luigjit Gjerman në vitin 825 dhe vdekjes së Frederikut II në vitin 1250 - afërsisht periudha në historinë tonë midis mbretërimit të Alfredit të Madh dhe Henrikut III - historia e Evropës ishte kryesisht historia e Gjermanisë. Në një periudhë kur historia jonë ishte jashtëzakonisht provinciale - kur ngjarjet e saj ishin aq të largëta nga ato të rrymës kryesore të historisë evropiane sa, për shembull, historia individuale e Norvegjisë moderne është nga ajo e Evropës së sotme - Gjermania ishte skena e luftërave të mëdha që panë lindjen e

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

kulturën mesjetare evropiane dhe perandorët e saj, si Henri Shpendët, Oto i Madh dhe Frederik Barbarosa u bënë arbitrat e Evropës Perëndimore dhe mjeshtrat e ngjarjeve nga Jutlanda në Siçili, nga Burgundia në Hungari. Është e nevojshme të vlerësohet rëndësia e kësaj periudhe në mendjet e gjermanëve modernë, në mënyrë që të kuptohet krenaria e tyre e jashtëzakonshme për historinë e tyre dhe ndjenja e tyre e frustrimit dhe e kufizimit në kushtet territoriale të Evropës së pasluftës.

Otto i Madh - i cili vdiq në vitin 973, gati një mijë vjet më parë - në vitet e fundit është bërë figura supreme e Panteonit Nazist, dhe portretet e tij shfaqen në libraritë gjermane pothuajse aq shpesh sa ato të Hitlerit dhe Göringut. I gjithë procesi i historisë së Gjermanisë është, në fakt, një shembull i fenomenit të "zhvillimit të ndaluar", dhe manifestimet e veçanta që i shoqërojmë me psikologjinë kombëtare gjermane bashkëkohore rrjedhin nga "kompleksi i frustrimit" që është derivati i tij i pashmangshëm. Vetë shtrirja dhe luhatja e pushtetit të Hohenstaufenëve ishte shkatërrimi i popullit gjerman. Perandorët e shkëlqyer të kësaj linje ishin të magjepsur nga ëndrra e Perandorisë Pan-Evropiane të Karlemanjës dhe për më shumë se një shekull ata e shpërdoruan forcën e gjermanëve në ndjekjen e ambicieve të tyre italiane. Politika e mëparshme e Otto të Madh kishte qenë të konsolidonte një shtet të madh gjerman. Hohenstaufenët u tërhoqën nga konceptet Pan-Evropiane, të cilave Habsburgët u bënë trashëgimtarë. Dhe rrënimi i Hohenstaufenëve e la Gjermaninë të dobësuar dhe pa forcë qendrore, në momentin kur Anglia dhe Franca ishin në prag të zhvillimit drejt atij shtetësie kombëtare që u arrit përfundimisht nën Tudorët dhe Valois. Gabimet e politikave të Hohenstaufenëve duken edhe më tragjike nga një këndvështrim gjerman, kur kujtojmë se "Drang nach Osten" i madh i gjermanëve përtej Elbës dhe përreth brigjeve të Baltikut po ndërmerrej nga Kalorësit Teutonikë gjatë mbretërimit të Frederikut të Dytë, dhe se kjo nismë përfundimisht u ndërpre në mundësitë e saj më të gjera nga dobësimi i impulsit nga qendra gjermane.

Midis vdekjes së Frederikut II në vitin 1250 dhe vdekjes së Martin Luterit në vitin 1546, ka pothuajse saktësisht tre shekuj dhe, megjithëse kjo është një ndarje mjaft arbitrare, është e lejueshme për qëllime përgjithësimi. Kjo periudhë prej tre shekujsh pa një transformim të plotë, si në perspektivat ashtu edhe në karakterin e popullit gjerman. Ekzistojnë tre rryma kryesore historike që patën një ndikim themelor në zhvillimin e mëvonshëm të jetës historike gjermane.

Së pari, si qytetet gjermane ashtu edhe ato të Italisë Veriore humbën atë supremaci ekonomike që kishin gëzuar gjatë Mesjetës, kur ishin rritur përgjatë rrugës kryesore Lindje-Perëndim të tregtisë midis Evropës dhe Lindjes Bizantine-Sarakenike. Pushtimi i Kostandinopojës nga turqit shkatërroi kryesisht prosperitetin e të gjitha rajoneve përgjatë kësaj rruge, dhe zbulimi i Amerikës dhe hapja e rrugës së Kepit e transferoi qendrën e fuqisë ekonomike në vendet përgjatë bregdetit Atlantik - Spanjën dhe Portugalinë, Anglinë, Francën dhe Holandën. Në fakt, nuk është ekzagjerim të thuhet se si Reforma në Gjermani, ashtu edhe Lufta Tridhjetëvjeçare në shekullin e shtatëmbëdhjetë, kishin rrënjët e tyre në procesin e tmerrshëm të zhvendosjes ekonomike që duhet të ketë ndjekur këtë zhvendosje të qendrave kryesore tregtare.

Rryma e dytë e madhe historike e kësaj periudhe ishte ngritja e Habsburgëve, në vendin e Hohenstaufenëve. Habsburgët ishin princa gjermanë me sundime të gjera personale në tokat gjermane, por vetë pozicioni i tyre në Austri - Østermark Mark - në Marshimet Lindore të Gjermanisë i bënte ata në thelb jo-gjermanë në interesat e tyre. Politika tradicionale e Habsburgëve shpjegon, mjaft lehtë, urrejtjen e jashtëzakonshme që pan-gjermanët, dhe

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Sidomos nazistët, për të gjithë kanë "teorinë austriake". Habsburgët - ashtu si Hohenstaufenët e mëparshëm - e konsideronin veten si trashëgimtarë të Perandorisë Romake dhe pretendonin sundimin botëror, ose të paktën, në politikën praktike, një supremaci pan-evropiane. Kjo Shtëpi e mahnitshme ishte, në periudha të ndryshme të historisë së saj, një fuqi italiane, një fuqi spanjolle dhe e Amerikës së Jugut, një fuqi sllave, një fuqi me aspirata në Azi - dhe madje edhe në Afrikë - por nuk ishte kurrë një fuqi që lejonte me vetëdije të mbizotëronin interesat thjesht gjermane. [1] Habsburgët luajtën një rol të madh gjatë katër shekujve pas pushtimit të Kostandinopojës nga turqit. Ata penguan përparimin ushtarak të turqve drejt perëndimit dhe pasuan perandorët bizantinë si agjentët kryesorë civilizues në të gjithë Evropën Juglindore. Por roli i tyre ishte po aq i vlefshëm për Evropën sa ishte katastrofik për konceptin e kombësisë gjermane.

Preokupimi i tyre me Mesdheun shtyu për një kohë të pacaktuar çdo proces bashkimi në Gjermani, dhe politika e tyre dinastike çoi në praktikë në atë që përbënte ndarjen e tokave gjermanofolëse.

Ndikimi i tretë i rëndësishëm në zhvillimin e historisë gjermane ishte ndarja e tokave gjermanofolëse dhe transformimi i të gjithë karakterit racor të popullatave që e quanin veten gjermane, i cili ishte në proces gjatë periudhës 1250-1550. Ky fenomen kishte një rëndësi të madhe, veçanërisht kur kujtojmë se ishte gjatë së njëjtës periudhë që u shfaqën dhe u konsoliduan kombe si anglezët, francezët dhe spanjollët, madje edhe hungarezët, çekët dhe polakët, dhe Evropa filloi të merrte format me të cilat jemi të njohur aktualisht.

Në kohën e Karlit të Madh, dallimet midis Teutonëve dhe Frankëve nuk ishin shumë të përcaktuara qartë. Anglia, nën hegjemoninë saksone, ishte kryesisht një Mbretëri Gjermane, dhe e njëjta gjë mund të thuhet edhe për Italinë Veriore nën Lombardët. Para së gjithash, ndodhi një përthithje e elementëve gjermanë në Angli, Francën Lindore dhe Italinë Veriore. Ky proces kishte përfunduar shumë kohë para vdekjes së Frederikut II në vitin 1250. Gjatë treqind viteve në vijim, kufijtë perëndimorë të Gjermanisë u shtynë prapa drejt Rinit. Rajone si Burgundia dhe Franche-Comté po bëheshin më shumë franceze dhe më pak gjermane. Holanda u bë padyshim jo-gjermane. Zvicra mori formë dhe popullsi të konsiderueshme gjermane u lidhën me idenë zvicerane. Marshimet e rëndësishme gjermane në Austri u bënë një pjesë integrale e Perandorisë së Habsburgëve kryesisht jo-gjermane. Rezultatet e këtyre shkëputjeve janë ende të rëndësishme në historinë moderne evropiane. Ato shpjegojnë çështjen austriake.

Ato shpjegojnë çështjen Alsace-Lorena - armiqësinë për një rajon që nuk ka pushuar kurrë së qeni gjerman dhe që nuk është bërë kurrë tërësisht francez. Ato shpjegojnë gjithashtu përpjekjen e nazistëve për ringjalljen e vetëdijes pan-gjermane, jo vetëm në Austri dhe Çekosllovaki, por edhe në një masë më të vogël në Holandë dhe Danimarkë, në Zvicër dhe Belgjikë.

Por në të njëjtën kohë, ndërsa kufijtë gjuhësorë gjermanë po shtyheshin prapa drejt Rinit, dhe ndërsa popullatat me gjak më autentik gjerman po transformoheshin në zviceranë, francezë dhe holandezë, gjuha gjermane dhe kultura gjermane po përhapeshin me shpejtësi drejt Lindjes, dhe popullatat primitive jo-gjermane të Evropës Verilindore po mësonin të mendonin për veten si gjermanë. Kolonizimi gjerman në drejtim të lindjes ishte vepër e Kalorësve Teutonikë që pushtuan dhe prozelitizuan fiset sllave dhe finlandeze në lindje të Elbës, dhe më vonë përtej Oderit, dhe të qyteteve gjermane Hanseatike që ishin të angazhuara në themelimin e qendrave tregtare përgjatë gjithë bregdetit të Balltikut. Në fund të fundit, përparimi gjerman në këtë drejtim u pengua nga fuqia ushtarake e Polonisë, nga rivaliteti i shteteve skandinave dhe, natyrisht, më vonë, nga shfaqja e Rusisë si një fuqi e madhe në fillim të shek.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

shekulli i tetëmbëdhjetë. Por ishte një arritje e madhe, veçanërisht kur mbahet mend se kjo përpjekje u shty drejt përfundimit të saj midis shekujve të trembëdhjetë dhe pesëmbëdhjetë, kur frymëzimi qendror gjerman ishte i dobët dhe, në shumë raste, inekzistent. Roli i qyteteve Hanseatike dhe i Kalorësve Teutonikë në Baltik korrespondonte shumë me atë të Republikave Italiane dhe të Urdhrave Kalorësorë Latinë në Mesdhe, të cilët arritën të ruanin një politikë agresive italiane në Lindje në një kohë kur nuk ekzistonte asnjë fuqi qendrore italiane.

Në gjysmë-dështimin e "Drang nach Osten" mesjetar duhet zbuluar elementi i dytë i "kompleksit të frustrimit", i cili qëndron në themel të interpretimit të historisë së vendit të tij nga gjermani modern. Nazistët - veçanërisht të asaj që dikush mund ta quajë "shkolla prusiane" së cilës i përkasin Gjenerali Goring dhe Z. Rosenberg - shikojnë vazhdimisht një ringjallje të depërtimit dhe kolonizimit gjerman të tokave baltike, si kompensim për kufizimin e aspiratave gjermane në Perëndim.

Rezultati më i rëndësishëm i "Drang nach Osten" mesjetar ishte themelimi i shtetit prusian. Popullsia autoktone e Prusisë ishte kryesisht me origjinë sllave dhe finlandeze - grupet më primitive të Evropës Veriore - të përziera me elementët luftarakë dhe në nevojë që kishin migruar drejt lindjes nga vatra më të vjetra të kulturës gjermane. Prusianët u shfarrosën si popull, si rezultat i dy shekujve të luftërave më të përgjakshme të Mesjetës.

Reformimi në Gjermani - i cili zë historinë e pjesës më të madhe të shekujve të gjashtëmbëdhjetë dhe shtatëmbëdhjetë - në disa aspekte mund të konsiderohet si një lëvizje kryesisht e pavetëdijshme e nacionalizmit të frustruar gjerman kundër koncepteve pan-gjermane - katolike romake të Habsburgëve. Reformimi kulmoi në Luftën Tridhjetëvjeçare e cila shkatërroi Gjermaninë për gati një shekull më pas dhe që e gjymtoi seriozisht pushtetin e Habsburgëve. Rimëkëmbja e pushtetit turk, e cila u demonstrua në rrethimin e Vjenës në vitin 1683, ishte një rezultat i dobësimit të Habsburgëve, dhe Lufta Tridhjetëvjeçare ndoshta pati si rezultat zgjatjen e sundimit turk në Evropën Juglindore për më shumë se dy shekuj.

Ngritja e Monarkisë Franceze ishte një kërcënim serioz dhe i qëndrueshëm për konsolidimin e çdo lloj uniteti gjerman. Francis I punoi me turqit kundër Habsburgëve, dhe ishin Valoi-t ata që filluan të luanin për një barrikadë polake kundër Gjermanisë në Lindje. Në shekullin pasardhës, ishte Richelieu ai që i lëvizi vërtet pionët gjermanë gjatë Luftës Tridhjetëvjeçare. Rezultati i politikës së tij ishte ta linte Gjermaninë në mëshirën e Monarkisë Burbone për një shekull, derisa shfaqja e Prusisë nën Frederikun e Madh solli një forcë krejtësisht të re në politikën gjermane.

Me shfaqjen e Frederikut të Madh, i afrohemi fazës moderne të historisë gjermane - dhe asaj lufte midis Hohenzollernit dhe Habsburgut, midis Prusisë gjysmë-gjermane protestante që aspironte të ishte gjermane, dhe Austrisë gjermane, që aspironte të ishte jo-gjermane, dhe - brenda kufijve dinastikë - Pan-Evropiane, e cila ishte një nga shkaqet kryesore, megjithëse të tërthorta, të luftës së fundit. Reformimi kishte qenë brenda kufijve të caktuar gjermanë, një lëvizje pan-gjermane, dhe mund të konsiderohet gjithashtu se përfaqësonte një reagim kundër gjendjes së prapambetjes ekonomike në të cilën kishte rënë Gjermania si rezultat i zhvendosjes së rrugëve tregtare gjatë shekullit të pesëmbëdhjetë. Wallenstein, padyshim gjermani më i madh i shekullit të tij, kishte ide të gjera, megjithëse të paqarta, për unitetin pan-gjerman, dhe ai gjeti vdekjen si rezultat i intrigave me princat e Gjermanisë së Veriut kundër interesave të Shtëpisë së Habsburgëve. Frederiku i Madh e sfidoi seriozisht hegjemoninë e Habsburgëve në Evropën Qendrore dhe ai shfrytëzoi dobësinë e Francës në periudhën para-revolucionare për të thyer barrikadën polake kundër Prusisë në Lindje. Luftërat Napoleonike mezi ishin më shumë se një ndërhyrje e pakëndshme në rivalitet ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

midis dy fuqive gjermanike. Rezultatet e tyre ishin që ta forconin ndjeshëm pozicionin prusian, sepse i dobësuan shtëpitë e pavarura princërore në Gjermani dhe i lejuan Prusisë gjatë gjysmës së parë të shekullit të nëntëmbëdhjetë t'i detyronte shtetet e vogla të hynin në bashkime doganore. Frederiku i Madh kishte pushtuar Silezinë. Pjesëmarrja e detyruar e pasardhësve të tij në bllokadën kontinentale gjatë Luftërave Napoleonike hodhi themelet e industrive prodhuese gjermane, të cilat u krijuan për të plotësuar boshllëkun e lënë nga përjashtimi i mallrave britanike. Bashkimi doganor bashkoi me Prusinë qytetet e vjetra Hanseatike dhe një Gjermani Veriore e modernizuar u përball me një Perandori Austriake, e cila ishte në të vërtetë një mbijetesë e Rilindjes.

Në vitin 1866, Austria u dëbua nga Konfederata Gjermane dhe pushoi së qeni një fuqi gjermane. Përafërsisht në të njëjtën kohë ajo u dëbua nga Italia, të cilën e kishte dominuar realisht deri pas gjysmës së parë të shekullit të nëntëmbëdhjetë, dhe tani pushoi së qeni një fuqi italiane. Por këtu mund të vërehet fleksibiliteti i mahnitshëm politik i dinastisë së Habsburgëve.
Austria, gjatë gjysmës së dytë të shekullit të nëntëmbëdhjetë, tentoi me shpejtësi të bëhej një fuqi sllave, duke sunduar mbi një pakicë nënshtetasish gjermanë që rastësisht jetonin në Austri dhe Bohemi. Është e mundur që Austria të kishte mbijetuar si një Konfederatë Hungaro-Sllave nëse Françesku Jozef do të kishte vdekur më herët dhe nëse Françesku Ferdinandi do të kishte jetuar më gjatë. Por Perandori i vjetër, siç i tha Mbretit Edward, "nuk mund ta harronte kurrë se ishte një Princ Gjerman".

Gjatë njëzet viteve që i paraprinë luftës, në Austri u rrit një lëvizje e fuqishme pan-gjermane, e udhëhequr nga Karl Leuger - Burgomaster popullor i Vjenës - i cili dëshironte vërtet të shihte fundin e Perandorisë dhe Monarkisë së Hapsburgëve, dhe bashkimin e pjesëve gjermane të Perandorisë brenda Gjermanisë së Madhe. Sikur të ishte arritur zgjidhja pan-gjermane ose zgjidhja "federale" (sllaviste) e Arkidukës Franc Ferdinand, historia e Evropës mund të kishte marrë një impuls pak më të ndryshëm. Por Hohenzoliernët, në fakt, kishin marrë rolin e Hohenstaufenëve dhe Hapsburgëve. Këta të fundit praktikisht ishin manovruar në pozicionin e princave vasalë, dhe me zhvillimin e politikës së Aleancës së Trefishtë, Hohenzollernët thjesht i dhanë një forcë të re dhe një direktivë të re politikës pan-evropiane të Perandorëve të Shenjtë Romakë.

Adolf Hitleri u rrit në atmosferën e propagandës pan-gjermane të Vjenës së paraluftës dhe, në shkrimet e tij pas luftës, ai denoncon me hidhërim atë që ai e konsideron si politika anti-gjermane dhe thjesht dinastike dhe kapitaliste-monopoliste, të cilat ai ia atribuonte Hohenzollernëve. Ai ishte gjithashtu kundër politikës së zgjerimit kolonial që Hohenzollernët e kishin filluar dhe të cilës politikanë të vjetër nacionalistë si Hugenburg dhe Schacht ende i përmbahen. Prandaj, është e nevojshme të mbajmë parasysh këto dy tendenca të rëndësishme që qeverisin politikën nacionalsocialiste në veprim. Së pari, politika naziste është në thelb kombëtare në kuptimin që është një reagim ndaj politikës katastrofike pan-evropiane të Habsburgëve dhe Hohenzollernëve. Në frymën e Bismarkut, i cili shpalli se "e gjithë Çështja Lindore nuk vlen as kockat e një grenadieri të vetëm pomeranez", ajo hedh poshtë çdo ambicie për të sjellë territore jo-gjermane nën sundimin gjerman. Nga ana tjetër, ajo ofron një sfidë për sistemin e vendosur shtetëror të Evropës kur thekson domosdoshmërinë e sjelljes së të gjitha territoreve të banuara nga popullata gjermanishtfolëse brenda strukturës së "Drittes Reich".

Të parë sipërfaqësisht, rikthimet pan-gjermane të idealistëve nazistë duket se janë të papajtueshme me paqen e vazhdueshme të Evropës. Por ajo që duket se po synon, në thelb, Z. Hitler është njohja e faktit se Gjermania duhet të konsiderohet jo vetëm si e barabartë midis Fuqive të Mëdha, por se këto Fuqi duhet gjithashtu të lejojnë një zgjerim legjitim të Gjermanisë dhe, nëse është e nevojshme, të gjejnë rrugët në të cilat ajo mund të zgjerohet.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Nuk ka asgjë veçanërisht imorale në lidhje me një politikë ambicioze territoriale gjermane. Gjatë pesëmbëdhjetë viteve të fundit e kemi gjetur veten duke toleruar politikën kontinentale ekskluzive dhe të papajtueshme të demokracisë franceze, dhe Lidhja e Kombeve është përdorur kryesisht për të favorizuar zhvillimin e një grupi të ri sllav në Evropën Lindore. Është e nevojshme të kujtojmë se kufijtë evropianë kanë qenë gjithmonë jashtëzakonisht fluidë dhe nuk ka asnjë justifikim historik për t'i konsideruar ato si veçanërisht të përhershme në karakter në momentin aktual të historisë evropiane.

Në Evropën Lindore, grupi sllav - Polonia, çekët dhe sllavët e Ballkanit, të ndryshëm nga rusët - duhet të konsiderohet si një element mjaft i përhershëm në historinë evropiane. Si Polonia ashtu edhe Bohemia ishin shtete vërtet më të vjetra se Prusia. Nga ana tjetër, Rusia është një fenomen relativisht i kohëve të fundit, i cili u shfaq si një fuqi evropiane vetëm në fillim të shekullit të tetëmbëdhjetë. Ishte vepër e dy sundimtarëve të mëdhenj - Pjetrit të Madh dhe Katerinës së Madhe. Lufta e fundit pa punën e Katerinës të dështonte dhe kufiri rus u shty prapa kënetave të Pripetit. Bolshevikët kanë bërë shumë për të minuar si bazën kulturore ashtu edhe atë kombëtare të ish-Perandorisë Ruse. Institucionet dhe idetë e qëndrueshme janë shkatërruar dhe shumë popuj që përbëjnë Bashkimin Sovjetik po zhvillojnë tendenca shpërbërëse me një ritëm që nuk kuptohet përgjithësisht. Rusia po bëhet një Tokë Askushi politike - një fakt që duket se vlerësohet shumë nga japonezët në lindjen ekstreme.

Në këtë kontekst, Pakti i kohëve të fundit gjermano-polak merr rëndësi dhe tregon mundësinë e një orientimi krejtësisht të ri në politikën baltike. Si Gjermania ashtu edhe Polonia kanë nevojë për atë që mund të përkufizohet si hapësirë për "zgjerimin fshatar". Z. Hitler dhe eksponentë të tjerë të ideologjisë naziste, si Darre dhe Rosenberg, kanë theksuar se ajo që synon Gjermania naziste janë territore të zbrazëta ku fshatari gjerman mund të punojë tokën e tij dhe ku komunitetet gjermane mund të ndërtojnë jetën e tyre si pjesë integrale e Gjermanisë. Është një koncept krejtësisht i ndryshëm nga "imperializmi kolonial" i Hohenzollernëve dhe i nacionalistëve konservatorë modernë si Schacht dhe Hugenburg. Tani, një luftë e suksesshme kundër Polonisë nuk do ta zgjidhte problemin gjerman të "zgjerimit fshatar", sepse vetë Polonia është e populluar dendur dhe ka një popullsi në rritje. Por të dy vendet kanë ambicie në Lindje të cilat u kontrolluan në shekujt shtatëmbëdhjetë-tetëmbëdhjetë nga ndërhyrja suedeze dhe nga ngritja e Perandorisë Romanov. Ata patën një kujtesë të kohëve të fundit për mundësitë e këtyre ambicjeve kur gjermanët pushtuan provincat baltike gjatë luftës dhe kur polakët pushtuan Ukrainën në vitin 1920.

Nacionalistët ukrainas, të cilët dëshirojnë ndarjen nga Rusia, kanë lidhje shumë të rëndësishme me Berlinin dhe Varshavën, dhe është e mundur që këta elementë të jenë të dobishëm në formulimin e bazës së një politike të përbashkët gjermano-polake në Evropën "lindore të largët". Çdo perspektivë lufte është natyrisht shqetësuese, por do të dukej e qartë se mënyra më e drejtpërdrejtë për ta bërë luftën e ardhshme të pashmangshme në Evropën Perëndimore është të injorohen jo vetëm aspiratat gjermane, por edhe nevojat gjermane. Dhe një çlirim i energjive gjermane drejt Lindjes duket pafundësisht i preferueshëm sesa një "bllokim" përgjatë Rinit dhe në Austri - e cila është e vetmja alternativë përfundimtare.

Në Gjermaninë naziste ka shumë pak ndjenja armiqësore kundër Britanisë, as nuk duket ndonjë tendencë për të drejtuar propagandë zyrtare kundër Britanisë, pavarësisht qëndrimit jashtëzakonisht provokues të miratuar nga seksione të shtypit në këtë vend - dhe gjithashtu nga grupe të caktuara politike që kur nazistët erdhën në pushtet. Sigurisht, ekziston një lëvizje agjitacioni për kthimin e kolonive afrikane në Gjermani, por frymëzimi i këtij agjitacioni vjen kryesisht nga qarqet nacionaliste konservatore, tani të parëndësishme. Opinionet mund të ndryshojnë në lidhje me vlerën e këtyre kolonive të veçanta, qoftë për ne ose për gjermanët, por vetë Herr Hitleri shpreh përbuzje për "imperializmin kolonial" që frymëzon grupet nacionaliste.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Sigurisht, një politikë e bazuar në "kapitalizmin e eksportit" - dhe kjo është politika që kërkon koloni - është në kundërshtim me teorinë ekonomike të "Shtetit autarkik" dhe mund të thuhet me siguri se nazistët - të paktën në fazën e tanishme - nuk dëshirojnë të rihyjnë në fushën afrikane. I gjithë theksi i propagandës së tyre është në rivendosjen e jetës fshatare si bazë e Shtetit Autarkik dhe në nevojën për toka të mëtejshme gjeografikisht ngjitur me Gjermaninë, ku komunitetet fshatare gjermane mund të përhapen dhe të zhvillojnë atë jetë korporative gjermane në të cilën nazistët shohin fillimin dhe fundin e të gjitha gjërave. Nëse një politikë e tillë i sjell ata në konflikt me fuqi dhe me interesa që nuk janë interesa britanike, vështirë se është puna e Britanisë të shkojë në kryqëzata për të ruajtur imunitetin e tiranisë më korruptuese që ka ndotur ndonjëherë historinë e racës njerëzore.

---

[1] Përveç ndoshta gjatë mbretërimit të shkurtër të Perandorit Jozef II.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Demokracia Sociale në Rënie nga John Beckett

Një analizë e rezultateve të zgjedhjeve të pjesshme që nga Zgjedhjet e fundit të Përgjithshme tregon se Partia Laburiste e ka rritur mesataren e saj të sondazheve në krahasim me atë të vitit 1929 me gati 15 përqind. Në vitin 1929 ajo siguroi 289 vende dhe, me pesë anëtarë të pavarur që e mbështesnin, kishte një forcë lobimi prej 294. Trembëdhjetë fitore të tjera do t'i kishin dhënë pushtet. Bazuar në shifrat e vitit 1929, një shkallë rritjeje në sondazhe e barabartë me atë të zgjedhjeve të pjesshme do të mjaftonte për t'i siguruar partisë një shumicë të qartë parlamentare. Në mungesë të ndonjë shtytjeje të madhe drejt fashizmit në garën e saj të parë zgjedhore, mund të konkludohet përfundimisht se nuk ka asnjë faktor tjetër që mund të shmangë një rend të tillë ngjarjesh. Lëvizja e rregullt e lavjerrësit do të ndodhë dhe të dy palët e Dhomës do të ndryshojnë pozicione si ekipet e futbollit në pushimin e pjesës së parë.

Asgjë nuk do të ishte më zbavitëse, po të mos ishte tragjike, sesa të studioheshin mendimet e ndryshme të shprehura nga "Udhëheqësit tanë Kombëtarë" dhe Shtypi në lidhje me kursin e mundshëm kur Parlamenti të kontrollohet nga Partia Laburiste. Ato variojnë nga vizionet e Britanisë në rrugën krejtësisht të kuqe, me Sir Stafford si shofer, deri te komoditetet e buta të Z. Greenwood dhe Dr. Dalton, të cilët na paraqesin një pamje të Britanisë së pandryshuar, përveç prosperitetit, me një bankë të parë super-burrash tepër "zotërinj" që rrisin listën e qirave të Mayfair po aq vazhdimisht sa i zbutin lagjet e varfra nga pamja e bukur e vendit tonë.

Tragjedia e madhe, shkatërrimi i kuq dhe efikasiteti bamirës parashikohen të gjitha me radhë. Është e habitshme që asnjë nga profetët nuk ka marrë mundimin të shqyrtojë me kujdes parimet e Demokracisë Sociale mbi të cilat bazohet Partia Laburiste, dhe fatin e këtyre parimeve (ose mungesën e parimeve) në çdo vend në të cilin ato janë provuar. Ky studim, i ndihmuar nga një studim i historisë së kaluar të Partisë Laburiste dhe një shqyrtim i paanshëm i karakterit dhe të dhënave të udhëheqësve të saj, në mënyrë të pashmangshme tregon përfundime më pak dramatike, por shumë më të tmerrshme se çdo njëra prej atyre që kemi marrë në konsideratë tashmë.

Qëllimi im është të pohoj se Qeveria Laburiste nuk do të thotë as revolucion dhe as evolucion. Do të thotë qeverisje pa shtyllë kurrizore nga entitete të pakuptimta pa asnjë parim udhëzues; do të thotë të endet pa drejtim në një rrëmujë mungesësh sinqeriteti të lehtë; do të thotë alarm i paqartë mes pasigurisë ekonomike dhe panikut financiar të shtuar nga ministrat nervozë dhe të papërvojë.

Pa përfitime për ata që janë në rënie, mund të mbështetemi te Partia Laburiste për t'iu drejtuar dhe për të alarmuar ata që janë në krye. Rezultati nuk do të jetë një katastrofë e papritur që mund të trajtohet lehtësisht, por një dobësim i vitalitetit të kombit dhe përshpejtim i rënies me një shpejtësi të tillë sa mund të jetë e pamundur të ndalet. Teoria e Demokracisë Sociale, në të vërtetë, është mishëruar në apologjinë zyrtare të Partisë Laburiste për vitin 1933; Ne mund të kemi qenë joefektivë; por kemi qenë në rrugën e duhur gjatë gjithë kohës."

Përballë kushteve të ndryshuara ekonomike të shkaktuara nga përparimi i jashtëzakonshëm në fuqinë prodhuese për shkak të makinerive dhe shkencës moderne, tre idetë themelore të fashizmit, komunizmit dhe demokracisë sociale kanë luftuar për supremaci në mendjen e botës së civilizuar që nga viti 1918.

Në shikim të parë, Socialdemokracia është më tërheqësja. Komunizmi kërkon të pamundurën.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

trazira dhe sakrifica për të arritur rezultate shumë të diskutueshme. Fashizmi i bën një thirrje të madhe anës më të lartë, vetëmohuese të qenieve njerëzore. Njeriu mesatar është dembel dhe egoist. Ai nuk dëshiron të punojë dhe të pranojë disiplinën; mbi të gjitha, ai nuk dëshiron të mendojë dhe të bëjë sakrifica për të mirën e racës. Socialdemokracia premton kënaqësi pa dhimbje, idealizëm pa përpjekje, prosperitet dhe drejtësi pa planifikim. Asnjë formë më efektive e drogës për masat nuk mund të shpiket, dhe vështirë se është për t'u habitur që në Rusi, Itali dhe Gjermani, ku u ndje forca e plotë e stuhisë së shkaktuar nga Lufta, këto kombe iu drejtuan Social Demokratëve për shpëtim.

Hapësira nuk lejon një shqyrtim të zgjatur, me citate, të dështimit të Social Demokracisë në këto vende. Ajo jo vetëm që dështoi të ndikonte në transformimin paqësor nga kapitalizmi grabitqar në socializëm, siç kishte premtuar, por dështoi të siguronte as kontrollin më të vogël mbi grabitësin, me të cilin në Gjermani, të paktën, krijoi një aleancë të shpejtë dhe të fortë. Në të tre vendet, punëtorët e gjetën veten shumë më keq sesa kishin qenë para se Social Demokracia të fitonte pushtetin, dhe në të tre vendet mësimi doli i mjaftueshëm që ata t'u kthenin shpinën formave të tilla të demokracisë dhe të përpiqeshin të rifitonin prestigjin dhe efikasitetin e tyre nën një udhëheqje kombëtare. Rusia, vendi më pak i përparuar, adoptoi një formë të Komunizmit që tani po zhdukej me shpejtësi, ndërsa Italia dhe Gjermania, me një standard më të lartë qytetërimi, iu drejtuan fashizmit për shpëtim.

Një shqyrtim shumë i përciptë i teorisë socialdemokrate është i mjaftueshëm për të treguar se ajo që Ajo që ndodhi në këto tre vende ishte e pashmangshme dhe duhet të ndodhë kudo që provohet politika e saj.

Socialdemokrati është racionalizuesi i demagogjisë, ndërsa partia e tij është gjithmonë e mbushur me grupe parlamentare, vendet e saj të larta të mbushura me burra që mund të mos kenë asgjë për t'i rekomanduar përveç fuqisë së fjalës së lehtë. Zyrat e saj më të larta janë të hapura për demagogun dhe vetëm për të. Ashtu si parimet e saj janë të paqarta dhe ato të kundërshtarëve të saj janë të përcaktuara, ashtu edhe udhëheqësve të saj u mungon fanatizmi i komunistit ose ashpërsia e fashistit. Merrni pushtet me votë - jo pushtet për të bërë gjëra, por pushtet për të marrë detyra. Premtojini të pasurve dhe të varfërve njësoj se do të jeni miku i tyre. Shfuqizoni lagjet e varfra dhe hani darkë me pronarin e lagjes së varfër. Rritni pagat, por jepini tituj punëdhënësit të keq.
Nacionalizoni bankat, por bindjuni bankierit. Mposhtni kapitalin ndërkombëtar me një puthje mirëseardhjeje.
Ulni armatimet ndërkohë që ndërhyni në punët e çdo vendi tjetër. Këto janë disa nga sloganet më të përshtatshme për kandidatët e Partisë Laburiste. Nuk është për t'u habitur që në një botë me realitet të zymtë, kjo përzierje oportunizmi, idealizmi dhe dobësie të dukshme të karakterit është shembur sa herë që përgjegjësia është ngarkuar mbi të.

Një shqyrtim i historisë së Partisë Laburiste tregon se sa saktë përmbushen këto tendenca në praktikë; dhe, duke marrë parasysh fazën më të avancuar të prishjes në vendet kontinentale të cituara, asgjë nuk është më mbresëlënëse sesa të krahasojmë historinë e tyre të kohëve të fundit me përvojat tona. Vështirësitë sociale dhe ekonomike kanë çuar në një njohje të gjerë të nevojës për ndryshim në strukturën e kombit. Rruga në dukje e lehtë e Demokracisë Sociale është provuar; kaosi dhe korrupsioni kanë ndjekur; dhe lidershipi, i quajtur gabimisht diktaturë, është dashur të thirret.

Një studim i Partisë sonë Laburiste tregon saktësisht të njëjtat tendenca si partitë Social-Demokratike të përmendura më parë. A mund të pohojë vërtet mbështetësi i saj më optimist se në të gjithë besimet dhe politikën e partisë ka dy shënime të qëndrueshme? Edhe nëse nuk do të kishim të dhënat e periudhave të tyre të mëparshme në detyrë për ta vërtetuar këtë, fjalimet e udhëheqësve të tyre dhe rubrikat e *Daily Herald* përmbajnë çdo mospërputhje të mundshme. Lidhja Socialiste dhe udhëheqësi më i qetë i Sindikatës janë të bashkuar në dëshirën e tyre për fitore zgjedhore, por është e pamundur të gjesh një ******konvertues libri elektronik DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pikë e vetme uniteti në planet e tyre për qeverisje pasi të jetë arritur fitorja. Merrni pjesë në çdo takim të Partisë Laburiste ku ka më shumë se një folës dhe, nëse oratorët shkojnë përtej aspiratave të larta drejt politikave praktike, do të shfaqen menjëherë dallimet më të habitshme.

Partia e parë Laburiste Parlamentare vërtet e madhe u rikthye në vitin 1922. Asnjëherë, madje as në "Parlamentin e rastësishëm" të vitit 1906, nuk ka mbërritur në Westminster një koleksion kaq i çuditshëm çuditshmërish. Nuk mund të jepet për to përshkrim më i mirë se ai i dhënë nga Scanlon në *librin e tij "Rënia dhe rënia e Partisë Laburiste" :*

"Megjithatë, politika, ashtu si fatkeqësitë, krijojnë shoqëri të çuditshme, por mund të thuhet me siguri se asnjëherë format më të këqija të fatkeqësive nuk kishin arritur të bashkonin tipa kaq të çuditshëm dhe të larmishëm saqë u gjendën të ngjeshur krah për krah në shtratin tonë laburist në Parlamentin e vitit 1922 - të gjithë ata që kishin një ankesë iu bashkuan Partisë Laburiste me bindjen se ajo ekzistonte vetëm për të ndrequr padrejtësitë individuale; dhe kur ndonjë person i pasur iu bashkua Partisë, ai ose ajo menjëherë ndjeu se duhej të pranohej në Parlament në mënyrë që ankesa të mund të trajtohej siç duhet... kujtoni z. Egerton Wake, Organizatorin Kombëtar të Laburistëve, puna e të cilit ishte të vendoste kandidatët, duke thënë se fatkeqësia më e madhe e Partisë ishte një mbidozë e gjeneralëve të pakënaqur."

Gjithsej disa ekzemplarë të çuditshëm gjetën rrugën e tyre në Partinë Laburiste... secili kishte një ide të fiksuar: disa u përqendruan te kuajt e lodhur, disa te minoritetet e shtypura, me kusht që minoritetet të mos ishin shumë afër. Kishte gjeneralë që ishin lënë pas dore në luftë dhe donin që i gjithë sistemi i ngritjeve në detyrë të ndryshohej. Të tjerë (jo gjeneralë) ishin të gatshëm të jepnin kohën dhe energjinë e tyre për t'u siguruar që Dita e Shabatit të mbahej e shenjtë; të tjerë mund të shikonin me qetësi kushtet e vështira që u ofroheshin të papunëve, por me dëshirë do ta kishin shkatërruar Partinë nëse ajo do të kishte propozuar të shtonte një klub të vetëm punëtorësh në listë. Kishte të tjerë që besonin se takimet në grup për ndërmjetësim të përditshëm me Zotin do ta zgjidhnin problemin e varfërisë, dhe kishte të tjerë pa pikëpamje të vendosura për asgjë.

Në vitin 1906, kur disa nga deputetët laburistë i bënë të ditur botës çështjet e mëdha të cilave shpresonin t'u kushtonin jetën e tyre parlamentare, z. Bernard Shaw i kërkoi falje universit që kishte qenë gjithmonë i lidhur me ta. Nuk ka të dhëna për atë që tha ai në vitin 1922.

Më pak se një vit më vonë, kjo asamble e larmishme u bë qeveria zyrtare e vendit.
Pas disa muajsh në detyrë, ai u shkarkua menjëherë nga vendi. Pesë vjet të z.
Baldwin e përgatiti mendjen kombëtare për çdo alternativë dhe në vitin 1929 një Qeveri Laburiste, vetëm pak më pak se shumica dhe pothuajse gjithmonë me një shumicë fizike brenda zonave të Dhomës, sundoi me siklet dhe poshtërim për dy vjet e gjysmë derisa kriza e vitit 1931 solli zhdukjen e tyre të përkohshme elektorale.

Në Rusi, Kerensky këshilloi kujdes deri në momentin kur iku para një kombi të indinjuar dhe të zhgënjyer, i cili ishte drejtuar nga bolshevikët për udhëheqjen që ai nuk kishte pasur kurrë guximin ta tregonte. Në Itali, Social Demokratët pushtuan fabrikat dhe, duke mos pasur plane për t'i drejtuar ato, lejuan me butësi veten të devijoheshin dhe të shkatërroheshin nga fashistët, të cilët u dhanë italianëve plane në vend të fjalimeve dhe veprime në vend të intrigave. Në Gjermani, Socialistët kishin të gjithë pushtetin në duart e tyre në vitin 1919, por vrapuan te *Junkerët* të tmerruar për ndihmë; për dymbëdhjetë vjet u strukën pas Kushtetutës së Vajmarit; dhe në vitin 1933, mezi me një blidhje proteste, i hapën rrugën Hitlerit dhe udhëheqjes së disiplinuar të Trupave të Stuhisë.

Nuk është çudi që gjejmë një ish-deputet socialist anglez që shkruan se Social-Demokracia varet nga ekzistenca e saj nga mosarritja e kurrës në pushtet. Ky artikull filloi me një paralajmërim se

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Partia Laburiste duhet, nëse shifrat e zgjedhjeve të pjesshme kanë ndonjë rëndësi, të fitojë përsëri poste në zgjedhjet e ardhshme. Lexuesi mund të pyesë me të drejtë se si, duke pasur parasysh faktet e mësipërme, është e mundur që miliona zgjedhës të votojnë përsëri për Partinë Laburiste. Përgjigja qëndron në justifikimin e rremë të dhënë nga çdo platformë e Partisë Laburiste: — "Ne kurrë nuk patëm shumicë".

Sado e çuditshme që mund të duket, pjesa më e madhe e elektoratit duket se beson sinqerisht se nëse në vitin 1929 do të ishin kthyer edhe njëzet udhëheqës të tjerë sindikatash ose *inteligjenca* e klasës së mesme , Qeveria Laburiste do të kishte pasur sukses në zbatimin e premtimeve të shumta dhe të ndryshme utopike që kishte bërë gjatë fushatës së saj zgjedhore. Nuk pretendoj ta kuptoj se si mungesa e shumicës u shpjegon punëtorëve futjen dhe detyrimin përmes Dhomës së Komunave, - shpesh kundër disa votave liberale dhe konservatore, të legjislacionit padyshim anti-klasë punëtore, siç është Akti i Anomalive dhe Akti i Minierave të Qymyrit. Se si predikimi i urrejtjes së klasave dhe mbledhja e masave për të shkatërruar kapitalizmin duhet të shndërrohet në snobizëm të shfrenuar dhe nënshtrim zvarritës ndaj Qytetit të Londrës, sepse ka 294 deputetë në vend të 307, është një mister që nuk shpjegohet kurrë.

Çfarëdo që të jetë e gabuar me Partinë Laburiste, ajo ka bërë shumë për të zgjidhur problemin e përballjes me pyetje të vështira. Ka zbuluar se mënyra më e mirë është t'u kthejë shpinën atyre. Shpjegimi ia lë vendin denoncimit; ekspozimi bëhet me anë të sulmeve të ashpra; dhe dështimi për të përmbushur premtimet e bëra në të kaluarën duket se mbulohet më shumë se sa në sytë e elektoratit nga një bujari shtesë në dhënien e premtimeve për të ardhmen.

Prova kryesore që Partia Laburiste nuk mund të qeverisë nuk duhet të gjendet në dështimin e saj, pavarësisht se sa i përbuzshëm ka qenë në të kaluarën, por në psikologjinë e lidershipit të saj dhe në naivitetin e anëtarëve të thjeshtë të saj. Butësia e jashtëzakonshme që tregohet gjithmonë në Britani ndaj atyre që supozohet gjerësisht se janë ngjitur në pozicione të larta, ndoshta shpjegon mënyrën e çuditshme se si ata që janë në gjendje të dinë të vërtetën i lënë pretendimet e kota të udhëheqësve të Partisë Laburiste për standarde të pazakonta drejtësie të kalojnë pa u kundërshtuar.

Z. MacDonald, si udhëheqës i Qeverisë Kombëtare, sot po ndjek saktësisht të njëjtën politikë si kur ishte udhëheqësi shumë i nderuar dhe i dashur i një Qeverie Laburiste. E vetmja ndryshim është se kjo politikë është më e suksesshme sepse ai është i rrethuar nga burra të aftë në vend të atyre joefikas. Megjithatë, ne shohim udhëheqës të Partisë Laburiste që ishin krenarë që e ndoqën atë para vitit 1931, tani duke e sharë dhe denoncuar atë për saktësisht të njëjtat metoda të cilat më parë, kur ai i përdorte ato, i denonconin të tjerët për kundërshtimin e tyre. Standardi i ndershmërisë është aq i ulët sa deputetët e Partisë Laburiste të së kaluarës dhe të tashmes, të cilët rrinin pranë derës së tij me shpresën se do të kishin një shans për ta hapur atë dhe për të thënë "Mirëmëngjes", tani ia hedhin fajin të gjitha krimeve të së kaluarës MacDonald, Thomas dhe Snowden. Në një moment ata pretendojnë se janë një parti demokratike; në momentin tjetër thonë se në një grup parlamentar gati 300 burra të fortë ishin përgjegjës për atë që tani e denoncojnë si sjellje të ligë.

Një shembull i përgjithshëm i kësaj propagande të pandershme mund të gjendet në deklaratën e bërë pa ndryshim nga platformat e Partisë Laburiste se ata janë e vetmja parti që publikon një bilanc, dhe denoncimin e tyre ndaj partive të vjetra për korrupsion në shitjen e ndereve dhe fshehjen e burimeve sekrete të të ardhurave. Shumë prej anëtarëve padyshim i besojnë këto deklarata kur i bëjnë ato. Nga ana tjetër, shumë duhet të jenë të vetëdijshëm se për një numër vitesh, udhëheqësit kanë marrë abonime të mëdha private dhe i kanë përdorur sipas gjykimit të tyre - abonime të cilat nuk janë marrë kurrë në llogari në asnjë deklaratë të lëshuar ndonjëherë. Partia Laburiste gjithmonë ka denoncuar pompozitetin bosh të titujve, por një shqyrtim i Listave të Nderit ndërsa ishte në pushtet nuk sugjeron ndonjë ndryshim në mënyrën tradicionale të përpilimit të këtyre listave.
******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Një pjesë më e madhe e lidershipit të Partisë Laburiste është me vetëdije hipokrite në këto çështje, ndërsa anëtarët e thjeshtë janë aq tepër naivë sa është e vështirë të mos argumentosh se ata e meritojnë lidershipin që kanë.

Cili do të jetë fundi i demokracisë? Duke filluar duke studiuar historinë e Socialdemokracisë diku tjetër, shqyrtimi ynë i Partisë Laburiste në Britani duhet të na bëjë të besojmë se ashtu siç tregon çdo karakteristikë të lëvizjeve kontinentale, ashtu duhet të zhvillohet në mënyrë të pashmangshme progresi i saj në të njëjtat linja. Mund të jetë që ky të jetë gjithçka tjetër përveçse një mendim entuziast. Nëse kombi nuk vjen në vete brenda një kohe shumë të shkurtër dhe nuk i jepet një alternativë virale dhe praktike, virtytet negative të një Partie Konservatore të mbytur nga financat janë të destinuara të na paraqesin me një shumicë laburiste në Westminster. Konservatorët janë të destinuar të mbajnë një qeveri laburiste në detyrë për të paktën dymbëdhjetë muaj. Elektorati nuk do ta kuptonte sa e keqe ishte laburiste dhe do të harronte sa e keqe kishte qenë konservatorizmi në atë kohë.

Prandaj, bëhet me rëndësi parësore që fashizmi ta paraqesë atë alternativë pa vonesë të mëtejshme. Historia tragjike e vendeve të tjera nuk duhet të lejohet të zhvillohet vetë këtu. Ata iu drejtuan planifikimit konstruktiv dhe udhëheqjes autoritare si burimin e fundit kur reagimi jokonstruktiv dhe socializmi i ndrojtur i çuan në prag të katastrofës.

Një Qeveri Laburiste e zotuar të përmirësojë gjendjen e masave, kur të marrë detyrën, do të zbulojë se dollapi është bosh. Kanë kaluar ditët kur, nga një tepricë, mund të gjendeshin disa miliona për të blerë punëtorët. Të hidhëruar nga dështimi total i Qeverisë Laburiste për t'i ndihmuar ata dhe të inatosur nga natyra e pamatur e propagandës së tyre, punëtorët do t'i drejtohen trazirave dhe komunizmit si rrugëdalje. Të alarmuar nga fjalimet e egra të bëra për arritjen e detyrës, klasa investitore do të tërheqë brirët e saj me rezultate katastrofike për pozicionin tonë ekonomik. Socialdemokracia do të përballet me problemin e saj historik: - Si t'i kënaqë mbështetësit e saj pa sulmuar kundërshtarët e saj. Nuk ka zgjidhje në kredon socialiste. Në më pak se tre vjet do të përballemi me një krizë të vërtetë që do ta bëjë atë të vitit 1931 të duket një çështje shumë e vogël.

A është e mundur të besohet se Demokracia, siç e njohim aktualisht, do t'i mbijetojë kësaj rënieje të vazhdueshme drejt katastrofës? Fashizmi duhet të përpiqet ta bindë kombin për planet e tij tani, dhe jo kur katastrofa të jetë mbi ne.

Partia Laburiste nuk mund të qeverisë, dhe nëse Shteti Korporativ vonohet derisa Socialdemokracia të ketë korrur të korrat e kaosit, shpëtimi i kombit do të qëndrojë ende në faktin se mendjet e njerëzve janë përgatitur dhe lëvizja e Këmishëzinjve është konsoliduar.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Fashizmi dhe Lufta

nga Gjeneral Major JFC Fuller

Pikëpamja e fashizmit mbi luftën është e bazuar në logjikën e shëndoshë, sepse fashisti është realist. Për të është e kotë ta shtyjë problemin e luftës me fjalë dhe anatema, siç bëjnë shpesh ata që ia kanë dalë mbanë ta shmangin të fundit, sepse emocionalizmi është antiteza e realizmit. Ai është i hapur ta shqyrtojë problemin ashtu siç një mjek shqyrton një pacient, por refuzon të shpërqendrohet nga "lavdia" nga njëra anë ose nga "tmerri" nga ana tjetër.

Nëse problemi është i zgjidhshëm, ai do të zgjidhet shkencërisht, domethënë duke kërkuar të vërtetën, duke ruajtur një mendje e paanshme dhe punë e rregullt. Histeria sigurisht që nuk do ta zgjidhë atë.

Duke studiuar luftën historikisht dhe psikologjikisht, fashisti arrin në përfundimin se në rrethana të caktuara luftërat janë të nevojshme dhe se në të tjera jo. Prandaj, ai vendos që rrethanat janë faktori kryesor, se janë këto që krijojnë luftëra dhe se, si pasojë, vetë lufta nuk është një sëmundje, por përkundrazi kulmi i një gjendjeje të sëmurë paqeje. Nuk është mikrobi, është ethet e shkaktuara nga mikrobi. Pa këtë ethe, pacienti mund të vdesë lehtësisht nga helmimi i brendshëm, por nëse temperatura e tij ngrihet mbi një pikë të caktuar, ai me siguri do të shembet; në çdo rast, ai ka të ngjarë të jetë fizikisht i dobësuar kur sëmundja e tij të ketë mbaruar. Nuk është ethet ajo që duhet fajësuar, por shkaku i saj. Prandaj, fashisti thotë: “Do ta trajtoj këtë problem në mënyrë shkakësore dhe derisa të eliminohet shkaku ose shkaqet e tij, do të mbaj në dorë një stok instrumentesh kirurgjikale dhe ilaçesh, marinat, ushtritë dhe flotat e mia ajrore, sepse nuk shoh asnjë arsye për t'u mbështetur te shërimet me anë të besimit dhe mashtrimeve të tjera. Si pasojë, nuk do të kem të bëj fare me magjinë pacifiste, e cila mbështetet te magjitë, magjitë dhe paktet.” Është për këtë arsye që ai refuzon të tërhiqet nga aroma e kërkimit të së vërtetës nga çarmatimi dhe mashtrime të tilla të kuqe, sepse armët në vetvete nuk mund të krijojnë luftëra, ashtu si pincat dhe bisturitë në vetvete nuk mund të krijojnë sëmundje.

«Prandaj», thotë fashisti, «le ta shqyrtojmë paqen, sepse në pakënaqësitë për paqen do të zbulohen shkaqet e luftës, dhe derisa ato të eliminohen, unë nuk kam ndërmend t’i hedh instrumentet e mia kirurgjikale. Në fakt, sa më histerikë të bëhen avokatët e paqes, aq më i sigurt jam unë se lufta do të kthehet, prandaj do të sigurohem që instrumentet dhe ilaçet e mia të jenë mënyra më e mirë për t’u siguruar».

Pastaj fashisti i drejtohet epokës në të cilën jetojmë, sepse është jashtë kësaj epoke që do të lindë lufta e ardhshme, dhe pasi e studioi atë në mënyrë të paanshme, ai arrin në përfundimin se sot ekzistojnë dy shkaqe kryesore të luftës, përkatësisht: mbipopullimi dhe anarkia fiskale-ekonomike. Janë këto që krijojnë shkaqe ushtarake - domosdoshmëria për të pushtuar, për të terrorizuar dhe për të vendosur kufij të pathyeshëm.

Të parën nga këto dy shkaqe kryesore ai e shqyrton në këtë mënyrë: Sado e mjerueshme dhe bezdisëse të jetë, është fakt që një njeri i uritur preferon të shkelë ligjin duke vjedhur ushqim sesa të vdesë nga uria. Në çdo vend të civilizuar dhe të pacivilizuar është rënë dakord që një njeri ka të drejtë të mbrojë jetën e tij; atëherë pse duhet që ky njeri të vrasë veten nga uria kur mund ta shpëtojë jetën e tij duke vjedhur? Si pasojë, kur një vend bëhet i mbipopulluar, përballet me dy rrugë: mund të kryejë vetëvrasje në një luftë civile ose të pushtojë një territor fqinj, që do të thotë luftë nëse nuk është i banuar.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

nga pacifistë të dehur nga pakti. Këto janë fakte që nuk mund të kundërshtohen. Me Japoninë e mbipopulluar, është marrëzi që Lidhja të kundërshtojë zgjerimin japonez. Një veprim shumë më i mençur do të ishte të dërgoheshin çdo vit në atë vend disa mijëra ton kontraceptivë.

I njëjti problem na pret në Indi: Me apo pa Libër të Bardhë, nëse indianët vazhdojnë të shumohen me ritmin aktual, përveç nëse zgjerimi bëhet i mundur, para se të mbarojë ky shekull, India duhet të shpërthejë. Në vitin 1921 popullsia e saj ishte 320 milionë dhe në vitin 1931, 350 milionë. Me këtë ritëm rritjeje do të jetë rreth 700 milionë në vitin 2001, dhe nëse Marie Stopes nuk merret me punë ose çdo kërcell misri nuk i mbin dy kallinj, një kataklizëm është i paracaktuar. Ky është një fakt që asnjë stilolaps dhe bojë apo fjalë të devotshme nuk mund ta fshijnë; si pasojë, fashisti punon mbi fakte - ai është realist.

Duke iu kthyer të dytës nga dy shkaqet kryesore, fashisti përballet menjëherë me atë që shpallet si "nacionalizëm ekonomik", i cili nga kaq shumë njerëz supozohet se është i banuar nga djalli i grevës. I magjepsur kurrë nga fjalët ose emrat, duke e shqyrtuar atë, ai zbulon se ajo që nënkuptohet në të vërtetë, por ajo që nën demokracinë liberale është herezi të pështpëritësh, është tregti anarkike: Shko si të duash, bëj si të mundesh, mashtro, jep ryshfet, kacafytu dhe Djalli të marrë pengesën. Tregjet dhe kreditë e huaja zënë shumë në këtë luftë të pagjakshme për portofolet. Shkurtimisht do t'i shqyrtoj ato me radhë.

Ndërsa sot të gjitha kombet po prodhojnë më shumë sesa mund të blejnë sipas sistemit financiar ekzistues, prodhimi botëror tejkalon kërkesën botërore. Prandaj, tregjet bëhen shkaqe konfliktesh dhe zona për hedhjen e pakënaqësive, si dhe mallrave. Meqenëse, natyrisht, është e pamundur për çdo vend të shesë më shumë sesa mund të blejë, interesat private përfshijnë qeveritë e tyre përkatëse dhe qeveritë rrezatojnë shpatat e tyre për të frikësuar njëra-tjetrën - rreshqitjet e tyre janë fyerjet e shtypit të përditshëm. Lakmia lind zili, pasion zili dhe urrejtje, pastaj vjen ndonjë incident që shpërthen emocionalizmin e ngulitur dhe ka luftë. E njëjta gjë ndodh edhe në luftën për lëndë të para.

Një shkak edhe më i fuqishëm është lufta midis bankave të mëdha qendrore për kontroll financiar. Nëse mallrat nuk mund të paguhen me mallra, debitori detyrohet të pranojë një kredi dhe menjëherë hyn në skllavëri financiare. Siç thotë një shkrimtar për financuesit ndërkombëtarë: "Më shumë se çdo forcë tjetër e lëshuar në kaosin e botës moderne, ata kanë çuar në luftë". Pasi bien në kthetrat e tyre, ka vetëm dy mënyra për të dalë prej saj: mohimi ose lufta. Meqenëse e para do të thotë falimentim dhe çnderim, zakonisht përdoret e dyta.

Kështu ndodh që për shkak të lakmisë dhe emocionalizmit që janë të natyrshme në demokracitë masive, armët nuk shihen si instrumente kirurgjikale, por si xhaketa force të pakënaqësive kombëtare dhe ndërkombëtare. Ato kufizojnë revolucionet e brendshme dhe terrorizojnë fqinjët armiqësorë, jo për të mbështetur drejtësinë, por për të ruajtur lakminë. Përsëri, është vetëm një hap nga një mur tarifor në një kufi të fortifikuar, dhe nëse një kufi ekzistues është i dobët, ka çdo nxitje për të kërkuar një tjetër që është më i fortë. Në të kaluarën, kufij të fortë mbrojtës kërkoheshin për të siguruar ekzistencën kombëtare, tani ato kërkohen për të siguruar fajdenë ndërkombëtare.

Më 11 korrik 1933, Z. Chamberlain tha në Dhomën e Komunave: “Ne vetë mbetemi ende të mendimit që kemi mbajtur gjatë gjithë kohës, dhe ky është se problemet kryesore nga të cilat po vuan bota sot janë ndërkombëtare në origjinën e tyre, dhe se ato mund të zgjidhen vetëm me veprim dhe marrëveshje ndërkombëtare.” Sa i përket origjinës së tyre, ai ka të drejtë, por meqenëse Satani ka një mospëlqim të veçantë për dëbimin e Satanit, fashisti është më shumë se dyshues në lidhje me shërimin e tij. Kjo është arsyeja pse ai nuk beson në traktatet e çarmatimit, paktet e paqes dhe forcat policore ndërkombëtare të cilat diskutohen nga brenda dhe pastaj nga jashtë nga anëtarët e Lidhjes së Kombeve ose mbështetësit e saj.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Lidhja nuk përfaqëson paqen, ajo përfaqëson status quo-në: ajo përfaqëson një mit, inerci dhe jo një ndryshim realiteti. Bota lëviz dhe ne duhet të lëvizim me të; nuk mund të ketë ndalesë pa u kalbur, dhe kalbja lind luftë, sepse ajo e kalb qytetërimin. Për shembull, shqyrtoni problemin e Austrisë, aktualisht qendra e kalbjes evropiane: Në 1918-19 një perandori e madhe u reduktua në një shtet të vogël me një kapital të madh; domethënë nga pozicioni i një milioneri në një të varfër që ende duhet të paguajë për shtëpinë e tij - Vjenën - qiranë e një milioneri. Në 1931, Gjermania sugjeroi një Bashkim Doganor, dhe Franca, duke ndjerë se ishte gati të torpedosej, menjëherë vendosi ta torpedos këtë Bashkim me anë të asaj arme shkatërrimi që nuk dështon kurrë, Këshillit të Lidhjes. Në thelb një çështje ekonomike, ajo iu referua për vendim Gjykatës së Përhershme të Drejtësisë Ndërkombëtare dhe u shtri në raftin politik, vinçat që operoheshin ndër të tjera nga Salvadori, Kuba, Kolumbia dhe Kina - atëherë në një gjendje anarkie të hapur. Sikur Kuba ose Salvadori të kishin votuar ndryshe, Unioni do të ishte bërë një fakt i kryer; meqenëse asnjëri nuk e bëri këtë, ai u anulua.

A është kjo e shëndoshë mendore apo e çmendur? A është kjo mënyra për të integruar botën dhe për të vendosur paqe të përhershme? Do të kishte qenë më e shëndoshë dhe më e ndershme nëse Lidhja do të kishte shpallur: “Austria është një vend i pamundur, ajo është varfanjaku i Evropës dhe, nëse nuk do t’i lejohet ky Bashkim, ne duhet ta mbajmë dhe t’i paguajmë një ndihmë prej miliona paundësh çdo vit.” Edhe atëherë, çfarë të drejte do të kishin Lidhjet të supozonin se austriakët - një popull krenar - donin të jetonin në një shtëpi lëmoshe; sepse e tëra që ata donin ishte vetëvendosje dhe ende e duan atë, por nuk janë në gjendje ta fitojnë, sepse janë të detyruar të jetojnë jo nën një qeveri të zgjedhur prej tyre, por nën një despotizëm të korruptuar.
Në fakt, Austria pengohet të realizojë fatin e saj të ligjshëm duke i imponuar një forcë policore ndërkombëtare të fshehtë - ndërkombëtarja e parave që nuk ka nevojë të blejë mercenarë të huaj; sepse gjithmonë mund të punësojë mercenarë vendas. Është ky lloj force, dhuna e çkombëtarizuar, motivi i vetëm i së cilës është paraja, të cilën Lidhja e Kombeve, Lëvizja e Re e Komonuelthit dhe Kapitalizmi në kalbje kërkojnë t'ia imponojnë botës. A mund ta bënin këtë, herët a vonë rezultati do të ishte një revolucion kataklizmik që do të përfundonte në bolshevizëm botëror. A është ky atëherë qëllimi i tyre përfundimtar?

Megjithatë, pavarësisht kësaj mashtrimi flagrant politik, ajo që fashisti kundërshton më shumë nga të gjitha është sulmi moral tinëzar që niset nën mbulesën e një reje tymi me fjalë banale të devotshme dhe hipokrizi histerike, kundër gjithçkaje që është virile dhe shpirtërore në njerëzim. Nderi, virtyti dhe besimi në çdo gjë më fisnike se thjesht jeta duhet t'i nënshtrohen kontrollit ligjor ndërkombëtar. Por a është paqja apo ruajtja e paqes me çdo çmim fundi i jetës? A nuk ka asgjë në këtë botë më të dashur se jeta? A janë njerëzit vetëm kafshë? Ashtu si James Martineau, fashisti beson se:

“Nderimi për jetën njerëzore shndërrohet në një idhujtari imorale kur ajo mbahet më e shenjtë se drejtësia dhe e drejta, dhe kur spektakli i gjakut bëhet më i tmerrshëm se pamja e tiranive shkretuese dhe hipokrizive triumfuese... asgjë nuk mund të jetë më e dobët ose më vetëvrasëse sesa që burrat që janë qytetarë të një bashkësie të shpallin se, nga ana e tyre, kanë ndërmend ta vlerësojnë jetën më shumë se drejtësinë. Dhe nëse vjen dita kur kombet janë të kënaqura t'ia nënshtrojnë çdo mosmarrëveshje, cilado qoftë origjina e saj, vendimit të një gjykate, mund të mos jetë se bota është bërë më e mirë, por se njerëzit janë bërë më të këqij dhe më të ulët sepse nuk ka më asgjë që ata e konsiderojnë më të shtrenjtë se jeta.”

Të jetosh është nxitja e Natyrës; por të jetosh drejtësisht - domethënë, në përputhje me bindjet tona më të thella - është sigurisht themeli i çdo morali dhe feje. A mundet një njeri që beson se po pasqyron vullnetin e Zotit ta paraqesë besimin e tij për gjykim në një gjykatë policore? Prandaj, "Jeto në Rrezik" do të dukej si një moto më fisnike dhe më e drejtë e jetës sesa...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

“Siguria e Para”, e cila, kur zbatohet në zemrën e njeriut, nuk mund të arrijë asnjë qëllim tjetër përveçse të krijojë një racë eunukësh të despiritualizuar.

Kështu ndodh që në filozofinë e fashizmit jeta shihet si një mjet për të arritur një qëllim dhe jo si vetë qëllimi. Individi është i vdekshëm, por Shteti, jo vetëm masa e individëve, por ajo që është fisnike, e frymëzuar dhe frymëzuese në historinë e tyre, me dy fjalë - spiritualiteti kombëtar, është i pavdekshëm dhe pafundësisht më i madh. Është për këtë që çdo individ duhet të jetojë, jo vetëm për ta ruajtur atë, por për ta mbështetur atë me jetën, mendimet dhe veprimet e tij ose të saj. Është një luftë drejt asaj që duhet bërë dhe jo thjesht një shënim i kohës mbi atë që është arritur. Nëse në këtë frymë ka ende diçka nga aktiviteti i derrit të egër, lavdi qiellit, ende nuk ka asgjë nga inercia e derrit të fermës.

Për shkak të këtij dinamizmi, kësaj viriliteti thelbësor, fashizmi qëndron për paqen, megjithatë nuk ka frikë nga lufta, sepse e vetmja gjë që ka frikë është jeta inerte. Prandaj, mbi paqen dhe luftën, kredoja e fashizmit është si më poshtë:

Objektivi legjitim i luftës është një paqe më e përsosur; sepse lufta është një instrument kirurgjikal.

Objekti legjitim i paqes është një njeri më i përsosur; sepse paqja është një instrument krijues.

Dhe objekti legjitim i njeriut është një botë më e përsosur; sepse njeriu është një instrument hyjnor.

Si e shndërron ai këtë kredo në veprim, sepse pa aktivitet nuk mund të ketë rilindje?
problem për të cilin do të hetoj tani.

Historia e konflikteve mund të ndahet në dy tituj të mëdhenj - revolucionet e brendshme dhe luftërat e jashtme të jashtme; e para pjell të dytën dhe e dyta të parën. Tani do t'i shqyrtoj ato me radhë.

Ajo që thotë fashisti është kjo: Pakënaqësia ndërkombëtare nuk është gjë tjetër veçse shuma e pakënaqësive të panumërta kombëtare. Nëse bota krahasohet me një shtëpi, atëherë, për shkak se tullat dhe llaçi i saj janë të kalbura, themelet e saj janë gjithmonë duke u fundosur dhe muret e saj duke u shembur. Prandaj, problemi i parë në vendosjen e një paqeje krijuese botërore është që secili komb të rregullojë shtëpinë e vet; për sa kohë që kombet janë në një gjendje kalbjeje të brendshme, menjëherë një krizë bëhet e afërt, politikanët e tyre përkatës do të përpiqen të ruajnë autoritetin e tyre duke e kthyer pakënaqësinë jashtë, domethënë larg vendit dhe drejt punëve të jashtme. Kjo është rruga më e vjetër dhe më e sigurt për luftë.

Një shembull i shkëlqyer i kësaj është Franca e pasluftës. Sistemi i saj i qeverisjes është krejtësisht i korruptuar, pra çfarë bëjnë politikanët e saj? Për të shpërqendruar vëmendjen e popullit, ata shpallin me zë të lartë se Franca është në rrezik dhe i hipnotizojnë njerëzit me fjalën "Siguri". Nëse do të ishte e mundur të sigurohej Franca kundër çdo forme sulmi, a do të ishin mirënjohës politikanët francezë? Jo, ata do të tmerroheshin, sepse do të kuptonin se, meqenëse populli atëherë nuk do të kishte asgjë për t'u frikësuar nga një luftë e huaj, ata do ta kthenin vëmendjen e tyre drejt reformës dhe revolucionit të brendshëm. "Siguria" në fakt nuk është një mburojë e mbajtur ndaj Gjermanisë, por në vend të saj, karapasa antiplumb nën të cilën zvarriten Stavisky-t.

Edhe pse në pothuajse çdo vend shkaku i pakënaqësisë është me origjinë ekonomike, shprehja e saj, siç duhet të jetë, është morale. Varfëria jo vetëm që krijon nevojë, por edhe një ndjenjë padrejtësie. Që në një epokë të bollëkut potencial të ketë ende varfëri reale dhe të tepruar duket kriminale, dhe kur një qeveri shihet si një grumbull gangsterësh, njeriu që vuan dhe mendon fillon të besojë në të drejtën e tij për ta përmbysur atë. Ky është shkaku themelor i të gjitha revolucioneve shoqërore. Të të mohohet një pjesë e drejtë në prodhim për shkak të një sistemi të vjetëruar shpërndarjeje nuk është gjë tjetër veçse grabitje. Nëse një hajdut hyn në shtëpinë tënde dhe kërcënon jetën tënde, ke të drejtë ta mbrosh atë.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

madje edhe në kurriz të pasurisë së tij. Njeriu i dëshpëruar e sheh vrasjen politike nga një këndvështrim i ngjashëm, dhe kur të kuptojë se është financuesi ai që po e përdor politikanin si një kalë ndjekës midis tij dhe asaj që ai e konsideron si pjesën e tij të ligjshme të pasurisë, mund të presim rënien e parë që ka ndodhur ndonjëherë në historinë e bankierëve.

Fashisti thotë: Pse ta zgjidhim këtë problem të anarkisë financiare me anë të anarkisë sociale? Pse të mos e zgjidhim atë me anë të riorganizimit ekonomik? Varfëria dhe, si pasojë, revolucioni krijohen nga një shpërndarje e keqe e pasurisë, nga një sistem i kalbur financiar, nga uljet e pagave, rritja e çmimeve dhe një ulje e përgjithshme e standardit të jetesës; pse atëherë të mos i organizojmë industritë kombëtare në mënyrë që ato të mund të kontrollojnë veten, të shprehen dhe të reformojnë veten? Ky nuk është socializëm, në të cilin shteti kontrollon punën, sepse kontrolli i industrisë i sugjeruar këtu është nga ata që krijojnë dhe mirëmbajnë punën. Në fakt, është forma më e pastër e demokracisë bashkëpunuese, të cilën demokracitë politike nuk janë përpjekur kurrë ta realizojnë. Këtë kontroll fashisti synon ta vendosë me anë të Shtetit Korporativ. Industritë do të ndahen në grupe vetëqeverisëse, secila prej të cilave zgjedh një korporatë industriale të përbërë nga punëdhënës, punëtorë dhe konsumatorë. Në një organizatë të tillë, lufta e klasave, grevat dhe bllokimet nuk mund të gjejnë vend. Në vend që të luftohet për rritje të pagave, qëllimi do të jetë rritja e standardit të jetesës ndërsa shkenca dhe industria rrisin fuqitë e prodhimit. Çfarë do të thotë kjo? Ky shfrytëzim do të zëvendësohet nga organizimi dhe do të krijohet një trup i ri shoqëror.

Pasi të jetë vendosur prosperiteti, hapi tjetër është të fryhet fryma e një jete të re në pluhurin ekonomik. Ashtu si njeriu është pjesërisht fizik, pjesërisht moral dhe pjesërisht intelektual, ashtu është edhe një shoqëri njerëzish pjesërisht ekonomike, pjesërisht kulturore dhe pjesërisht politike. Prandaj, rrjedh se, ashtu si te vetë njeriu, faktorët ekonomikë duhet të grupohen në organe dhe gjymtyrë; po ashtu edhe kulturorët duhet t'u lihen pothuajse tërësisht individëve dhe politikët duhet të kenë autoritet mbi të gjithën. Me këtë dua të them se aktivitetet kryesore të politikës do të konsistojnë në rregullimin e marrëdhënieve midis individëve dhe midis grupeve dhe në drejtimin e këtyre organeve dhe gjymtyrëve, shërbimeve kombëtare, të cilat vetëm ata mund t'i kontrollojnë.

Nga kjo mund të nxjerrim përfundimin e mëposhtëm: Se jeta private e individëve do të jetë sa më e lirë të jetë e mundur; se prosperiteti i grupeve të punëtorëve do të varet nga organizimi sipas funksioneve dhe se qeverisja e të gjithëve do të kryhet nga njerëz me inteligjencë, njohuri dhe përvojë të lartë. Me fjalë të tjera: jeta kulturore është individuale, ajo ekonomike është kolektive dhe ajo politike është drejtuese dhe autoritare. Kur këto tre grupe aktivitetesh - vetëshprehja, shprehja në grup dhe shprehja kombëtare punojnë së bashku, do të rezultojë ekonomia më e lartë e jetës kulturore, ekonomike dhe politike. Kjo ekonomi është liria e vërtetë dhe liria nga pakënaqësia është themeli i paqes kombëtare.

Tani do të kaloj te gjysma e dytë e problemit të luftës, pra nga revolucionet kombëtare deri te luftëra të huaja, dhe këtu përsëri zbulojmë se paqja e vërtetë duhet të vendoset mbi baza ekonomike.

Cila është kjo bazë sot? Anarkia e arit, gurthemeli në sistemet monetare ekzistuese ndërkombëtare dhe kombëtare. Për të fituar ar ose për të krijuar monedha ari, kombet duhet të kenë bilance tregtare aktive "të favorshme". Ata që ia dalin mbanë ta bëjnë këtë mund të nxjerrin ar nga kombet me bilance "të pafavorshme" ose t'i detyrojnë ato të marrin hua diferencën në formën e një kredie. Siç thotë një shkrimtar për këtë çështje: "Në vend që të tregtojnë mallra dhe shërbime në avantazhin e tyre të ndërsjellë, kombet janë të detyruara të luftojnë me dhëmbë e me thonj për bilance "të favorshme" - pra, ar - nën kërcënimin e gjetjes së tyre në pozicionin degradues dhe të mjerueshëm të të qenit peng i konkurrentëve të tyre të suksesshëm." Kjo është rruga e drejtpërdrejtë drejt luftës, sepse, siç e kam theksuar tashmë, përveç mohimit, vetëm lufta mund ta zhdukë këtë skllavëri. ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët *******

Machine Translated by Google

Natyrisht, zgjidhja e këtij problemi qëndron në braktisjen e arit si masë e pasurisë dhe në bazimin e monedhës në pasurinë reale, jo në një mall që mund të kufizohet, por në të gjitha mallrat me një vlerë tregu. Atëherë eksportet do të duhet të paguhen nga importet ose do të bëhen dhurata për kombin që i merr ato. Siç thotë shkrimtari i mësipërm: Eksportet e subvencionuara nga shteti do të bëhen të paqëllimshme. Tarifat, për aq sa përjashtojnë importet, do të përjashtojnë në atë masë eksportet. Shkëmbimet do të jenë të fiksuara në mënyrë të pandryshueshme, duke eliminuar spekulantin dhe frika nga huadhënësi i parave do të zhduket.

Nuk mund të hyj këtu në detajet se si duhet të likuidohet anarkia financiare ekzistuese; por është e qartë se në qeveritë demokratike, të cilat varen për pushtetin e tyre nga interesat dhe paragjykimet e financave të standardit të arit, zgjidhja nuk mund të jetë gjë tjetër veçse një katastrofë. Shikoni mekanizmin që ekziston në këtë vend, i cili do të thirrej për të kryer një reformë kaq të ndërlikuar.
Kryeministri duhet t'ia referojë problemin Kabinetit dhe Kabineti Partisë Parlamentare, dhe nëse në pushtet është një Qeveri Laburiste, atëherë Partia Parlamentare duhet ta referojë atë në Kongresin e Sindikatave dhe në Konferencën e Partisë Laburiste, ndërsa pas të gjitha këtyre kuvendeve fshihen interesa të veçanta.

Nën një qeveri fashiste, pasi ekspertët ta kenë shqyrtuar çështjen, Kryeministri do të thotë "po" ose "jo". Nëse "po", atëherë masa do të bëhet ligj. Dhe nëse kombet e tjera janë të interesuara, gjë që vështirë se mund të mos ndodhë nëse ato janë nën drejtimin fashist, meqenëse mekanizmi i vendimmarrjes është i njëjtë, një marrëveshje e shpejtë bëhet e mundur.

Duke rënë dakord, për hir të argumentit, se ky shkak themelor i luftës eliminohet, na mbetet ajo që mund të quhet shkaku biologjik, domethënë, mbipopullimi të cilin asnjë ripërshtatje ekonomike nuk mund ta ndikojë drejtpërdrejt; sepse ai qëndron jashtë kontrollit të qeverisë.

Në vendet ku ekziston një standard i lartë jetese, ky problem zgjidhet automatikisht nga një rënie e shkallës së lindjeve. Por në vendet ku mbizotëron një standard i ulët, domethënë në vendet ku qytetërimi industrial nuk është zhvilluar plotësisht, për shumë vite mund të pritet një rritje e shkallës së lindjeve. Duke iu kthyer statistikave botërore, zbulojmë se ndërsa në Evropën Perëndimore rritja e popullsisë është në rënie, në Evropën Lindore nuk është, ndërsa në Rusi dhe në zona të gjera të Azisë ka vend për qindra miliona njerëz të tjerë. Nëse Azia industrializohet sipas linjave që po vendosen tani në Rusi, nuk ka dyshim se këta qindra miliona do të lindin dhe se do të vijë një kohë kur mbipopullimi do të detyrojë një zgjerim drejt perëndimit. Çfarë do të thotë kjo? Asgjë më pak se një luftë ndërkontinentale midis Azisë dhe Evropës. Për t'u përgatitur për këtë luftë, kombet evropiane duhet të ndalojnë grindjet e tyre të brendshme dhe të bashkohen, dhe nuk do të bashkohen kurrë për sa kohë që pakënaqësitë ekonomike dhe financiare i ndajnë. Nëse kombet e Evropës Lindore nuk mund të gjejnë vend brenda kufijve të tyre për popullsinë e tyre në rritje, atëherë nga dy të këqijat e zgjedhjes më e vogël është që zgjerimi i tyre të jetë drejt lindjes dhe jo drejt perëndimit. Një zgjerim i tillë jo vetëm që do të ecë përgjatë vijës së rezistencës më të vogël të popullsisë, por do të jetë drejt dhe jo larg kërcënimit më të madh të luftës që ka të ngjarë të kërcënojë ndonjëherë qytetërimin perëndimor.

Nga ky ekskursion i shkurtër në mundësitë e ardhshme shohim, dhe mendoj bindshëm, se problemi i luftës nuk mund të zgjidhet me anë të pakteve të paqes dhe konventave të thjeshta. Është një problem real dhe aktiv, një pjesë e të cilit mund të zgjidhet me anë të organizimit, dhe një pjesë tjetër mund të mbrohet vetëm nga një Evropë e bashkuar dhe ushtarakisht e fuqishme.

Meqenëse është qartësisht e pamundur, edhe kur fashizmi të fitojë pushtet në këtë vend, që ai i vetëm të kontrollojë fatet e Evropës, problemi më jetësor ushtarak me të cilin përballemi është siguria dhe mbrojtja e Perandorisë sonë. Ja ku jemi në tokën tonë dhe brenda një barriere të sigurt...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

kufijtë e përcaktuar mund të ndërtohen sipas dëshirës sonë. Kjo do të thotë lidership dhe veprim.

Meqenëse në një vend të civilizuar baza materiale e çdo fuqie ushtarake është pasuria ekonomike, problemi i parë në sigurinë perandorake është zhvillimi i Perandorisë. Megjithatë, mund të thuhet se, meqenëse Dominionet sot janë kombe autonome vetëqeverisëse, është e pamundur për çdo Qeveri Vendase, Fashiste apo tjetër, ta kryejë këtë detyrë. Nëse parashikohet detyrimi, atëherë fashisti pajtohet plotësisht. Por për të detyrimi është krejtësisht i panevojshëm, sepse, duke qenë realist, ai beson se, meqenëse zhvillimi do të varet nga bashkëpunimi, nga ana tjetër bashkëpunimi duhet të bazohet në interesin vetjak.

Nuk ka asnjë dobi të flasësh për vëllazëri gjaku dhe për lidhje tradicionale, sepse këto janë fakte të pranuara dhe askush nuk dyshon në fuqinë e tyre lidhëse; përveç kësaj, ato qëndrojnë jashtë sferës materiale dhe kështu nuk hyjnë në çështjen ekonomike. Ajo që ka dobi të vërtetë është të sugjerohet se një Perandori e pavarur jo vetëm që do të thotë një Perandori më e begatë, por edhe një Perandori më e sigurt, sepse, në bashkësinë e kombeve, ajo do të formojë një instrument kaq të fuqishëm paqeje, saqë praktikisht do të ndalojë luftën. Për një Perandori të pavarur, luftërat, përveç atyre që burojnë nga mbipopullimi, të cilat janë jashtë kontrollit politik, janë të dëmshme. Si pasojë, është në avantazhin e Perandorisë që të ruhet paqja botërore. Prandaj, është në avantazhin e saj që të gjitha pjesët e saj të bashkëpunojnë ekonomikisht. Kjo mund të nënkuptojë një humbje të investimeve të huaja; por në një kohë të shkurtër kjo humbje do të kompensohet plotësisht nga një prosperitet gjithnjë e në rritje.

Ruajtja e këtij prosperiteti na çon drejtpërdrejt te problemi i mbrojtjes. Ku qëndron fuqia për t'u mbrojtur? Së pari, te Marina Britanike, sepse për shumë vite që do të vijnë, Dominionet nuk do të jenë në gjendje të ndërtojnë dhe mirëmbajnë flota të fuqishme luftarake. Së dyti, te Forcat Ajrore dhe Ushtria.

Sa i përket të tretit nga këto instrumente mbrojtëse, pasi ushtritë moderne, domethënë të mekanizuara, janë lloji që na nevojitet, i njëjti problem kostoje do t'u paraqitet Dominioneve me atë që u del përpara në ndërtimin e flotave moderne. Por sa i përket të dytit, Forcave Ajrore, shpaloset një histori krejt tjetër, sepse Dominionet, që mbulojnë hapësira të gjera toke, janë bazat natyrore të shumimit të avionëve civilë, dhe avionët civilë janë themelet e fuqisë ajrore ushtarake.

Prandaj, problemi zgjidhet si më poshtë: Britania e Madhe duhet të jetë para së gjithash përgjegjëse për mbrojtjen e saj ajrore vendase dhe më pas përgjegjëse perandorake për të gjitha komunikimet detare dhe për mirëmbajtjen e një ushtrie të vogël, por të fuqishme të mekanizuar, e cila në luftë do të veprojë në linjat e një brigade perandorake zjarrfikëse. Nga ana e tyre, Dominionet duhet të jenë përgjegjëse për mbrojtjen e tyre ajrore dhe, si pasojë, të krijojnë forca ajrore të forta dhe efikase.

Nëse ekzistojnë forca të tilla, problemi zgjidhet vetë në një problem bashkëpunimi, dhe në zgjidhjen e tij ka dy faktorë kryesorë, përkatësisht: krijimi i një rrjeti të vendeve të mbrojtura të uljes, të ngjashme në qëllim me rrjetin tonë ekzistues të stacioneve të mbrojtura të furnizimit me qymyr, dhe krijimi i një Këshilli Ajror Perandorak i cili mund të këshillojë kombet e Perandorisë mbi mbrojtjen ajrore dhe zhvillimin e fuqisë ajrore.

Megjithatë, nëse Perandoria jonë do të mbijetojë, ky është problemi ynë më jetësor, më i ngutshmi është të riorganizojmë dhe riarmatosim Shërbimet tona Luftarake. Që nga përfundimi i Luftës, një sërë qeverish të dobëta i kanë ulur ato në një gjendje pafuqie. Standardi ynë detar me dy fuqi është braktisur dhe sot na mungojnë në mënyrë të rrezikshme kryqëzorët, shkatërruesit dhe nëndetëset. Sa i përket kësaj arme të fundit, tani jemi në mëshirën e Francës. Ushtria jonë është zvogëluar në madhësi dhe efikasitet, dhe megjithëse mungesa e mishit të kalit na ka detyruar pjesërisht të motorizohemi, një bollëk truri arkaik ka mbajtur në të një masë kaq të padobishme...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

këmbësorisë se nuk është gjë tjetër veçse një forcë policore tepër e shtrenjtë. Ndërkohë, Forcat Ajrore Mbretërore kanë rënë nga vendi i parë në të gjashtën midis forcave ajrore të botës.

Fashisti nuk do të pranojë asnjë nga këto. Ai nuk shqetësohet për standardet e pushtetit dhe kufizimet emocionale. Ai është realist dhe thotë: "Nëse rastësisht jetoj, siç jetoj dhe siç më duhet, në një kamp minierash gjatë nxitimit të arit, kam ndërmend të mbaj një armë në bel."

Pikëpamjet e tij janë si më poshtë:

Ne kemi dhjetëra mijëra kilometra rrugë detare për të mbrojtur, dhe për t'i mbrojtur ato jo nga të gjitha, por nga sulmet më të mundshme, na duhet një Marinë në çdo mënyrë e përshtatshme për këtë qëllim.

Ne kemi një ushtri të shekullit të nëntëmbëdhjetë; në vend të kësaj duhet të kemi një të shekullit të njëzetë. Jo një ushtri të peshuar në ton mish njerëzor, por të matur në terma të fuqisë mekanike goditëse: pak burra dhe më shumë makina, sepse kjo është një epokë makinash dhe jo një epokë muskujsh.

Ne duam dhe do të kemi një Forcë Ajrore që mund të na mbrojë duke qenë aq e fuqishme sa çdo Armiku brenda rrezes efektive do të mendohet shumë herë para se të na sulmojë.

Së fundmi, ne duam një Ministri Mbrojtjeje strategjike e cila mund të hartojë plane dhe të planifikojë për të tre Shërbimet sikur të ishin një shërbim i vetëm i kombinuar. Domethënë, ne duam një autokraci mbrojtëse në paqe sepse e dimë se në luftë asgjë tjetër përveç një autokracie nuk do ose nuk mund ta drejtojë strategjinë në një mënyrë të vetme.

Nëse kombet e tjera shpallin se kjo është sigurimi ynë kundër luftës dhe siguria jonë për fitore në luftë është militariste, atëherë le ta bëjnë këtë. Edhe pse nuk dëshirojmë një garë armatimesh, nuk kemi ndërmend që herën tjetër të sulmohemi të gjendemi në një pozicion të tillë që do të detyrohemi të largohemi me vrap nga armatimet e armikut tonë. Ne preferojmë t'i përballojmë faktet hapur dhe drejtpërdrejt në vend që t'i mbyllim sytë para tyre.

Mendoj se tani i kam trajtuar problemet më të rëndësishme me të cilat përballemi në lidhje me luftën dhe përgatitjen e saj, dhe e kam bërë të qartë se ndryshimi midis pikëpamjes së fashistit dhe shumicës së njerëzve të tjerë është: ndërsa ata e konsiderojnë luftën të pashmangshme ose të parandalueshme në çdo rrethanë, sipas kushteve të paqes ai e konsideron luftën të nevojshme ose të panevojshme. Në fakt, ky ndryshim është identik me atë që ndan alkimistin nga njeriu i shkencës.

Lufta është një realitet dhe duhet trajtuar si i tillë. Është e kuptueshme që pas luftës së fundit njerëzit u kthyen drejt idealizmit, qoftë edhe vetëm për një ndryshim atmosfere. Është gjithashtu e kuptueshme që të gjitha qeveritë që mbështeten në opinionin popullor janë nga natyra e tyre të detyruara të hedhin vaj në ujëra të trazuara. Këto janë fakte që nuk mund të kundërshtohen; megjithatë kjo nuk do të thotë se ato janë fakte që nuk mund të ndryshohen. Edhe pse fashisti nuk dëshiron luftë, sepse lufta është një masë e pakënaqësisë për paqen dhe, për këtë arsye, një masë e dështimit qeveritar, ai nuk nxitohet në ekstremin tjetër dhe nuk i beson mashtrimeve dhe mashtrimeve politike.

Për më tepër, ai nuk beson se kjo është një epokë luftarake dhe është i mendimit se ky besim vërtetohet nga fakti që qeveritë nuk pushojnë kurrë së foluri për luftën. Si është e mundur kjo? Sepse ekzistojnë vetëm dy kategori të mëdha problemesh në jetën kombëtare: njëra është e brendshme dhe tjetra është e jashtme - punët e brendshme dhe punët e jashtme. Nëse nuk doni që njerëzit të shqyrtojnë të parën, përqendrojeni vëmendjen e tyre tek e dyta. Ky truk, i zakonshëm për çdo magjistar, është burimi kryesor i politikës demokratike.

Ai beson se problemi i luftës është shkencor dhe jo emocional: zbuloni shkaqet e saj, izoloni virusin dhe kultivoni një antitoksinë në vend të pallavrave dhe të llafeve. Ashtu si aktualisht dhe

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Duket sikur për një kohë të caktuar asgjë jashtë një standardi universal të lartë jetese nuk do të eliminojë luftërat që rrjedhin nga mbipopullimi, fashisti konsideron se do të nevojiten forca të armatosura dhe se, si pasojë, ato efikase do të jenë më të dobishme dhe ekonomike sesa ato të vjetruara. Edhe pse një qenie njerëzore ndikohet nga traditat, dhe traditat burrërore janë me vlerën më të madhe në luftë, armët padyshim nuk mund të jenë. Prandaj, fashisti nuk i përzien ndjenjat me gjylet e topave.

Edhe pse një Evropë e bashkuar është një ideal i madh dhe një ideal që fashistët e mirëpresin dhe e besojnë të jetë i mundur nën kontrollin fashist, sepse të gjitha qeveritë do të merren me njëra-tjetrën përmes një sistemi të organizuar, fakti suprem sot është se e vetmja lidhje e vërtetë kombesh në botë është Perandoria Britanike. Ja, pra, pika jonë e vërtetë e fillimit në rrugën drejt një paqeje krijuese. Një pikënisje që mbulon afërsisht një të katërtën e globit dhe përfshin një të katërtën e banorëve të tij. Paqja është në duart tona nëse do ta kapnim atë në një mënyrë realiste. A do të biem ne, si komb, pas shekujsh mundimi, tani nga vija e marshimit dhe do të bëhemi një turmë e prapambeturish? Fashisti përgjigjet "Jo"; prandaj parulla e tij është "Përpara".

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Përpara në Fashizëm

nga Oswald Mosley

FPropaganda e ASCIST është themeluar si një pjesë integrale e jetës sonë Kombëtare. Dy vjet punë dhe sakrificë sollën si shpërblim njohjen e kësaj Lëvizjeje nga populli si një fuqi patriotike, revolucionare dhe në thelb britanike.

Punëtori britanik më në fund është aftësuar të identifikojë dashurinë e tij natyrale për atdheun me dashurinë e tij... dëshirë të drejtë dhe të domosdoshme për përmirësim themelor të kushteve të tij.

Imperialisti, i cili më parë nuk kishte menduar për mjerimin dhe skamjen që shtypte miliona njerëz nga populli i tij, është aftësuar të kuptojë se për papunësinë dhe varfërinë nuk mund të ketë as justifikim dhe as lehtësim në këtë epokë moderne shkencore.

Viti i tretë i jetës së Lëvizjes sonë ka parë fitore të papara në propagandë; por arritja e saj më e madhe ka qenë krijimi i një organizate shkencore dhe plotësisht të besueshme, pa të cilën asnjë propagandë nuk mund të prodhojë rezultate me vlerë të qëndrueshme.

Struktura organike e Lëvizjes në tërësi tani përfshin gati 500 Formacione Distrikti në proces organizimi sipas zonës Parlamentare, dhe të gjitha të ndërlidhura dhe të unifikuara nga një organizatë që mbështetet në aktivitetin e Këmishëzinjve. Ndërtimi i kësaj makine plotësisht të besueshme është me të vërtetë më i jashtëzakonshëm sepse nuk ka thithur aq shumë energji të Lëvizjes sa të dëmtojë propagandën. Përkundrazi, ajo ka kontribuar jashtëzakonisht në suksesin e dy prej operacioneve më të mëdha propagandistike në historinë moderne britanike. Fushata tani e famshme "Kujdesu për Punën e Britanisë" nxiti kundërshtimin e popullit ndaj një lufte të pakuptimtë në një masë që po vlerësohet gjithnjë e më plotësisht nga dita në ditë, ndërsa politikanët tërhiqen nga qëndrimi fantastik dhe bombastik që morën kur, të pavetëdijshëm për fuqinë tonë propagandistike, ata menduan për herë të parë përdorimin e forcës ushtarake dhe detare në një mosmarrëveshje që nuk mund të...

na shqetësojnë.

Operacioni i dytë i madh do të mbahet mend me moton “Fashizmi Herën Tjetër”.
Gjatë gjithë fushatës së fundit zgjedhore, Lëvizja jonë mbajti takime aq të shumta sa mund të organizonte ndonjë nga partitë e vjetra. Takimet tona ishin përgjithësisht plot e përplot, të tyret shpesh ishin pothuajse bosh. Takimet tona ishin, pothuajse pa përjashtim, paqësore dhe të rregullta; të tyret karakterizoheshin shumë shpesh nga skena huliganizmi dhe dhune, të cilat nuk do të lejoheshin në asnjë takim fashist. Në fakt, ne e kemi ruajtur lirinë e fjalës; ata janë përpjekur ta mohojnë atë dhe e kanë humbur vetë.

Në takimet tona, një numër i madh rekrutësh u regjistruan në mes të luftës zgjedhore.
Besonim që të na dëgjonin me interes; që të mos na heshtnin nënnjerëzit orientalë që njihnim; por që masat e njerëzve t'u bashkoheshin radhëve tona pikërisht në një kohë kur ne refuzuam të emëronim kandidatë është homazhi më i lartë që mund t'i bëhej mençurisë së abstenimit nga gara zgjedhore deri në kohën kur të mund ta sulmonim armikun me makinerinë shumë teknike që është e nevojshme, në të gjithë gjatësinë e frontit të tij të shkatërruar dhe të përçarë.

Kështu, ndërsa viti 1935 po mbyllet, mund të reflektojmë mbi suksesin e barabartë në propagandë dhe në organizim. Nëse nuk mund të jemi kurrë të lumtur derisa detyra jonë të jetë përfunduar, të gjithë mund të jemi krenarë për çdo orë pune që kemi bërë, çdo sakrificë të vogël që kemi bërë për kauzën që është të ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Shpëtoni popullin tonë duke bashkuar gjithçka që është fisnike në Nacionalizëm me gjithçka që është e dobishme në Socializëm.

Në retrospektivë, duhet pranuar gjithashtu se rezistenca jonë ndaj sulmit hebraik ka qenë aq triumfuese sa edhe e nevojshme. Meqenëse hebrenjtë nuk do të lejonin që një Lëvizje Britanike të punonte, të mendonte dhe të ndiente vetëm për Britaninë, sepse do të na kishin zhytur në një konflikt katastrofik me një popull të madh, Udhëheqësi i të cilit e ka shpëtuar Evropën nga Komunizmi, ata e kanë gjetur veten të përballur me një mbrojtje në rënie të vazhdueshme, pasi kanë evokuar në Britani një ndjenjë antisemite për të cilën ata vetë janë fajtorë. Mund të reflektojmë me krenari se nëse Lëvizja jonë nuk do të kishte pasur guximin për të sfiduar kërcënimin e Financës Ndërkombëtare Hebraike dhe Bolshevizmit Hebraik, ajo jo vetëm që nuk do të kishte arritur të justifikonte besimin e popullit: do t'i kishte shpëtuar provës vendimtare, nga zjarret e të cilave ka dalë si një gjë prej çeliku të kalitur.

Ne gëzohemi për sprova të këtij lloji, sepse vetëm ato mund të sigurojnë që anëtarësia jonë të jetë e palëkundur, e vërtetë dhe e gatshme të sakrifikojë në një manifestim të shkëlqyer të asaj cilësie të lartë njerëzore të evokuar nga lufta fashiste "fuqia për të duruar".

Në vitin që vjen, të gjitha përpjekjet duhet të dyfishohen dhe çdo rekord suksesi duhet të thyhet. Tani jemi angazhuar për të luftuar në zgjedhjet e ardhshme; dhe ky angazhim do të përmbushet nga puna e jashtëzakonshme e formimit në disa qindra zona zgjedhore të organizatave zgjedhore superiore ndaj atyre të Partive të vjetra. Detyra është e vështirë; por anëtarësia jonë aktive tejkalon ndjeshëm atë të çdo Partie të vjetër.

Një turne tre-javor, i përfunduar pak para Krishtlindjeve, ka zbuluar si një personel ashtu edhe një shpirt që asnjë forcë tjetër në Britani nuk mund ta imitojë. Oficerë nga secili distrikt mblidheshin për konferenca të Zonës çdo mbrëmje dhe në shumë pasdite. Ato ishin përfaqësuese të denja të burrërisë karakteristike britanike që ato udhëheqin në lokalitetet e tyre përkatëse. Edhe oficeret gra përfaqësonin forcën gjithnjë në rritje të Lëvizjes sonë të gruas së vërtetë britanike. Problemet lokale të organizimit dhe politikës u shqyrtuan me një vëmendje të madhe ndaj detajeve, e pamundur në konferencat vjetore të shkurtra, të paqarta dhe të vona të Partive të vjetra. Planet kombëtare për vitin e ardhshëm u diskutuan plotësisht dhe hapur dhe në të gjithë vendin u pritën me një universalitet inkurajues entuziazmi. Mbi të gjitha, ai kontakt dhe marrëdhënie e ngushtë personale u ruajt edhe në rritjen e madhe aktuale të Lëvizjes, e cila karakterizoi kaq gjallërisht ditët e para të vëllazërisë fashiste.

Një Vit i Ri i forcës fashiste na pret. Lëvizja, e cila ka qenë mjaftueshëm e guximshme për të qeshur me përbuzjen e forcës së përbashkët të Financës Ndërkombëtare Hebraike dhe burimeve të propagandës që ajo komandon; Lëvizja, e cila ka sfiduar me sukses "pushtetin e vetuar, Frontin e Kuq dhe Radhët e Masivuara të Reagimit", nuk mund të kënaqet më me mbrojtjen. Duke kapërcyer pengesat e mëdha të vendosura në rrugën tonë, tani duhet të punojmë për fitoren tonë. Shkalla dhe shpejtësia e këtij pushtimi duhet të varen nga përpjekjet e pandërprera dhe të qëllimshme të çdo anëtari.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Forcë përmes gëzimit
nga Dr. Robert Ley

T Organizata Nacional Socialiste " *Forcë Përmes Gëzimit"* u krijua me urdhër të Udhëheqësit tonë, Adolf Hitlerit. Një ditë ai më thirri dhe më tha: "Dua që punëtori gjerman të ketë mjaftueshëm pushim dhe rekreacion, në mënyrë që nervat e kombit të jenë të shëndosha; sepse është e pamundur të arrihet diçka, madje edhe me një burrë shteti të gjenialitetit më të madh, nëse nervat e kombit shkatërrohen." U bë detyra ime të zbatoja këtë urdhër të Udhëheqësit dhe në nëntor 1933, *Forcë Përmes Gëzimit* erdhi në ekzistencë. Shumë, madje edhe midis bashkëpunëtorëve të mi më të ngushtë, nuk e kuptonin se çfarë po synoja, as cili ishte qëllimi i Udhëheqësit. Shumë menduan se kjo ishte të ofronte një mjet për të hedhur hi në sytë e punëtorit dhe për të devijuar dëshirën e tij legjitime për drejtësi sociale. Të tjerë përsëri panë në të një fushë të re aktiviteti për krijimin e posteve të reja. Vetëm shumë pak e njohën në atë kohë ndërmarrjen e jashtëzakonshme që sot pulson në të gjithë Gjermaninë dhe tashmë shtrihet në botë shumë përtej kufijve të vendit tonë. Duket si një mrekulli kur reflekton se si një ide e qeshur nga shumë njerëz, e përçmuar nga të tjerët, e fyer dhe e mbuluar me abuzime nga kundërshtarët, dhe e parë edhe nga miqtë tanë më të ngushtë vetëm me ankth dhe dyshim, në një periudhë të shkurtër prej pak më shumë se dy vjetësh ka fituar zemrat e njerëzve dhe është vënë në praktikë nga vetë njerëzit.

Si përshkrim i objektit që kemi në mendje, emri është absolutisht i saktë: Komuniteti Nacional Socialist *Forcë Përmes Gëzimit.* Duhet të merret në konsideratë me kujdes rëndësia e secilës fjalë individuale: Komuniteti Nacional Socialist. Komuniteti është themeli i tij, dhe këtu është edhe një herë një shprehje e qartë e faktit se vetëm komuniteti është i aftë dhe kompetent të jetë përcjellës i gëzimit. Në këtë, edhe një herë ne Nacional Socialistët e shohim qartë se kultura dhe arti janë të lidhura me bashkësinë e kombit dhe racës, dhe nuk mund të kenë një ekzistencë të izoluar në një boshllëk. *Forcë Përmes Gëzimit* Më këshilluan ta quaja "Pas Punës". Por unë kurrë nuk kam qenë pro imitimit, duke preferuar gjithmonë të shoh nëse nuk do të ishte e mundur të krijohej diçka vetë.

“Dopolavoro” i Italisë së re me siguri mund të tregojë rezultate të shkëlqyera; padyshim është një arritje e madhe. Por nuk përkon saktësisht me objektivin që kemi parasysh. Është një shprehje neutrale që nuk përcjell dëshirën tonë dhe as atë që urdhëroi Udhëheqësi. Udhëheqësi tha: “Dua të kem një komb të fortë: të sigurohemi që ritmi i punës, të cilin racionalizimi dhe i gjithë trendi i ngjarjeve e kanë bërë gjithsesi të pakuptimtë, të kundërbalancohet nga argëtimi dhe pushimet që marrin këta burra; dhe të sigurohemi që nervat e popullit të mos shkatërrohen.” Urdhri i Udhëheqësit ishte t’i jepte kombit forcë, dhe në të njëjtën kohë ai tregoi se si duhej të fitohej kjo forcë: me anë të argëtimit, me anë të pushimeve, përmes gëzimit.

Forca Përmes Gëzimit është ndoshta shprehja më e shkurtër dhe më koncize e të gjithë objektivit të Nacional Socializmit. Është mishërimi i një pikëpamjeje për jetën që Nacional Socializmi i ka dhënë Gjermanisë; shpreh atë qëndrim pozitiv ndaj jetës që pulson brenda nesh dhe që zëvendëson mohimin e jetës që dominoi kombin tonë në shekullin e kaluar. Sepse ajo që pamë në të kaluarën në çdo aspekt të jetës, ajo që karakterizonte të gjitha partitë tona të zhdukura, ishte mohimi i jetës!

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Ne, nacionalsocialistët, nuk duam ta mendojmë jetën si një udhëtim nëpër një luginë tokësore lotësh, si një përgatitje të vazhdueshme për një Përtejmë më të mirë. Ne duam ta bëjmë jetën - dhe veçanërisht jetën e bashkëqytetarëve tanë më të varfër gjermanë - sa më të bukur dhe të ndritshme që të jetë e mundur. Ne besojmë se kjo jetë e jona është e denjë për t'u jetuar; dhe ne besojmë se Zoti ynë Perëndi nuk e krijoi shumëllojshmërinë e jetës sonë për ta braktisur atë përsëri në shkatërrim dhe shfarosje të përjetshme. Të gjithë ata që besojnë se me jetën dhe veprat e tyre kanë një mision të shenjtë për të përmbushur në këtë botë, të gjithë ata që janë të mbushur me këtë besim, janë në zemër të zemrës së tyre nacionalsocialistë.

Prandaj ne duam forcë për luftën. Jeta jonë nuk është e mbushur me pasuritë e parajsës; për ne gjëja kryesore është lufta. Jeta është luftë dhe lufta është të jetosh. Ne nuk njohim asnjë pikë përfundimi ku disa në përtaci të përjetshme presin kënaqësinë e tyre dhe të tjerët janë të mallkuar përgjithmonë. Në gjithë përjetësinë ne njohim vetëm luftën si shprehje të besimit dhe të jetës sonë. Dhe për këtë luftë ne kërkojmë t'u japim njerëzve tanë një furnizim të vazhdueshëm me forcë të re.
Puna është në të vërtetë vetëm një shprehje tjetër e luftës. Çdo bashkatdhetar ynë, qoftë punëtor apo fshatar, artist, studiues apo ushtar, është në çdo moment në mes të kësaj lufte për ekzistencën e popullit të tij dhe të vetes. Dhe meqenëse kjo luftë konsumon nerva, substancë, njeriu ka nevojë për mjetet për këtë luftë, dhe për këtë arsye edhe për rimbushjen e këtyre mjeteve dhe përtëritjen e forcës së tij. Si pasojë, argëtimi dhe pushimet janë për ne një domosdoshmëri e brendshme.

Pak kohë më parë, një student i shkëlqyer i huaj i ekonomisë sociale më pyeti: “Cili është qëndrimi juaj ndaj çështjes së festave? A do ta përcaktoni me ligj në Gjermani sasinë e festave dhe në të njëjtën kohë do ta rregulloni me ligj shkallën e pagesës?” Unë u përgjigja: Ne jo vetëm që do ta tolerojmë futjen e përgjithshme të festave, por do t’i bëjmë ato ligjërisht të detyrueshme, sepse kjo është një nga kërkesat tona.” “Por më falni,” tha ai, “në çdo vend punëdhënësit luftojnë kundër punonjësve të tyre, e megjithatë ju në Gjermani pohoni se edhe punëdhënësit gradualisht do të kërkojnë këto festa?” “Po, koha nuk mund të jetë larg kur mbështetësit më të zjarrtë të festave dhe argëtimit nuk do të jenë punëtorët, por punëdhënësit.”

Socializmi Kombëtar është fitorja e arsyes mbi mungesën e arsyes, dhe është më se e arsyeshme që një njeri i rraskapitur dhe i rraskapitur të rikrijojë veten, në mënyrë që të jetë në gjendje ta kryejë punën e tij të ardhshme shumë më mirë. Kjo do të thotë që pushimet bëhen një kërkesë e një logjike të shëndoshë dhe të arsyeshme. Ne nuk kërkojmë pushime nga keqardhja, por në njohje të faktit se ato do ta rrisin më tej fuqinë prodhuese të popullit tonë. Punëdhënësi i punës nuk ka asnjë avantazh në faktin që një njeri i lodhur dhe i rraskapitur punon për të; një njeri i tillë thjesht harxhon energji, ndërsa makinat vazhdojnë të punojnë, konsumojnë energji, kushtojnë para dhe konsumohen. Edhe njeriu pushon së qeni produktiv, kështu që punëdhënësi ka një humbje të dyfishtë: ai jo vetëm që paguan paga për një produktivitet të zvogëluar, por paguan edhe për energjinë dhe fuqinë e makinës së pashfrytëzuar. Nga ana tjetër, nëse njeriu është i freskët, punëdhënësi lehtësisht rikuperon diferencën e bërë nga pushimet për të cilat ai ka paguar. Dhe punëdhënësi do të shohë që bilanci i tij nuk do të bëhet debit, por do të tregojë, përkundrazi, një përmirësim në anën e kredisë; Ai do të shohë se ai, si dhe punëtori, do të përfitojnë.

Është me të vërtetë karakteristikë e Nacional Socializmit që nuk bën asgjë në avantazh vetëm të njërës palë. Nëse do të bënim diçka që do të ndihmonte vetëm punëtorin dhe në të njëjtën kohë do të dëmtonte punëdhënësin, kjo nuk do të ishte avantazh për kombin në tërësi; një gjë është e mirë për individin nëse është e mirë për popullin gjerman në tërësi, dhe është mirë për popullin gjerman që burrat të kenë pushim dhe pushime. Shpesh ka qenë përvoja jonë, dhe është e tillë edhe sot, të dëgjojmë një burrë të thotë: "Do të doja të kisha tetë ditë pushim; më jepni paratë e mia; por nuk dua të iki për pushim, do të rri në shtëpi. Jo, kjo është e gabuar; kjo do të ishte..."

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

duke hedhur para kot; sepse në shtëpi njeriu nuk mund të gjejë çlodhje. Ideja e kësaj çështjeje është se herë pas here ai do të nxirret zvarrë nga papafingoja e tij, ku vazhdimisht sheh vetëm vuajtje dhe nevojë, dhe do të dërgohet për një udhëtim në det, ose në male, ose në lumin Rain, dhe do të mësojë të harrojë botën e punës për tetë ditë. Ajo që predikojnë marksistët nuk është e mjaftueshme: "Ne duam pushime"; diçka duhet bërë me pushimet - kjo është *Forca Përmes Gëzimit.*

Në fund të vitit të parë, munda të them se *"Forca përmes Gëzimit"* e ka pushtuar Gjermaninë me një nxitim. Sot, arritjet tona janë aq të mëdha sa edhe vendet e huaja po u kushtojnë vëmendje. Pavarësisht nëse janë pro apo kundër Gjermanisë, të gjithë jashtë vendit po e ndjekin me interes organizatën tonë të re, e cila ka bërë të mundur diçka që deri më tani konsiderohej e pamundur, një ëndërr për shumë vite e çdo socialisti në botë. Shpresojmë ta udhëheqim botën që të mendojë për Gjermaninë e Re në një mënyrë të ndryshme nga ajo që një shtyp keqdashës do të donte shpesh të na bënte të besonim.

Për shembull, Diario da Manha jep si shembull të rritjes së favorizimit të opinionit botëror; në një numër të datës 12 tetor 1935, lexojmë sa vijon në lidhje me një udhëtim detar *"Forcë Përmes* Gëzimit": "Ky është revolucioni që Gjermania, me vullnetin e vendosur dhe të disiplinuar të popullit të saj të grupuar rreth Adolf Hitlerit, po përgatitet të kryejë. Cilat do të jenë efektet dhe rezultatet e tij përfundimtare? Është ende shumë herët për t'i vlerësuar ato; por një gjë është e sigurt, se shpirti gjerman po punon për krijimin e koncepteve të reja të jetës dhe zgjidhjen e problemeve më të pazgjidhura të kohës sonë." Gazeta norvegjeze, Karmoy Posten, e 27 shtatorit 1935, boton një diskutim interesant rreth vlerës së udhëtimeve *"Forcë Përmes Gëzimit"* midis një norvegjezi dhe një z. Rabinowitz. Norvegjezi shkruan duke iu referuar skicave që na jepni për sa të tmerrshme janë udhëtimet detare: "... jeta në anije duhet të jetë gjatë një udhëtimi të tillë, me pak hapësirë dhe të ngushtë në çdo mënyrë, do të doja të theksoja se personalisht kam marrë pjesë në njërën prej tyre dhe e di që kjo është e pakuptimtë...

· Sigurisht që nuk ke qenë kurrë në bordin e një avulloreje *"Forcë përmes* gëzimit". Nuk duhet. Çdo vend demokratik që të hidhni tej çdo ndjenjë drejtësie. Organizata · pëlqen mund të jetë krenar për të.
Forca Përmes Gëzimit."

Mund ta zgjas pafundësisht listën e deklaratave të ngjashme miqësore për shtyp nga jashtë; por një gjë është e qartë nga gjykimet e formuara nga të gjithë ata që kanë treguar një interes serioz për organizatën tonë, se ideja e *Forcës Përmes Gëzimit* po e vendos veten mbi forcën e arritjeve të saj të pakontestueshme edhe në vende të tjera.

Prandaj, kishim të drejtë që ndërmorëm udhëtime në vende të tjera. Do të vazhdojmë rrugën që kemi filluar dhe në mars të këtij viti do të udhëtojmë me flotën tonë *"Forcë Përmes Gëzimit"* mbi Atlantik drejt Lisbonës dhe Madeirës. Për më tepër, që nga viti 1936 e tutje, çdo pranverë dhe vjeshtë, do të bëjmë udhëtime në Jug. Përvojat që patëm gjatë kalimeve tona të para të Atlantikut drejt Portugalise ishin aq të favorshme saqë kemi vendosur për zhvillimin e këtyre udhëtimeve të lartpërmendura. Askush nuk mund ta përfaqësojë Gjermaninë e re më mirë se punëtori gjerman që udhëton me *"Forcë Përmes Gëzimit".*

Përveç kësaj, këtë vit do të zbatojmë një sërë projektesh të mëdha e të veçanta. Kur merr në konsideratë se ku udhëtuan në të vërtetë pesë milionë pushues të programit *"Forcë nëpërmjet Gëzimit* " të viteve 1934 dhe 1935, zbulohet se nga këta pesë milionë, më shumë se tre milionë shkuan në zonat kufitare të vendit tonë. Atje ata kanë ndërtuar një mur të gjallë të socializmit gjerman. Popullsia e tokave kufitare u vizitua nga vëllezër gjermanë nga të gjitha anët e Gjermanisë. Dhe shoqëria e madhe, e cila është pikërisht ajo që dallon udhëtimet *"Forcë nëpërmjet Gëzimit"* nga udhëtimet private, u dha këtyre vëllezërve në kufi një mbështetje të re shpirtërore. ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

Ne do ta vazhdojmë këtë punë metodike dhe do ta zgjerojmë atë në mënyrë të konsiderueshme. Për të arritur këtë qëllim, ne kemi nisur një nismë të madhe dhe synojmë të ulim çmimet tashmë të ulëta *të "Strength Through Joy"* me 30 përqind të tjera. Kur kjo u propozua, shumë ekspertë tundën kokën dhe besuan se kjo nuk do të arrihej kurrë. Tani, pas një periudhe të shkurtër përgatitjeje, mund të them se pikërisht këtë vit çmimet më të lira do të jenë në dispozicion për 350,000 pushues, dhe kjo pa kërkuar që ata që ofrojnë akomodimin të largohen nga tarifat e miratuara.

Kjo do të thotë që për distanca mesatare, punëtori gjerman mund të shkojë për një javë të tërë pushimesh me një kosto prej 12 deri në 15 ose 16 marka, duke përfshirë biletat, ushqimin e plotë dhe akomodimin, si dhe aktivitete kolektive të çdo lloji. Kjo do të na mundësojë të përfshijmë shtresa të reja të punëtorëve, të cilët, për shkak të gjendjes së tyre ekonomike, deri më tani nuk kanë qenë në gjendje të marrin pjesë në një udhëtim *"Forcë përmes Gëzimit" .* Këto masa të reja do të jenë pushuesit më të mirë, sepse do të jenë më të lumturit dhe më të kënaqurit. Ne do t'i çojmë ata në toka të bukura kufitare, të cilat në të njëjtën kohë kanë më shumë nevojë për kujdesin që mund t'u japë Nacional Socializmi.

Në të gjitha aktivitetet e lëvizjes *"Forcë nëpërmjet Gëzimit"* që shtrihen përtej kufijve të Atdheut tonë, ne jemi të vetëdijshëm për vëllezërit tanë gjermanë jashtë vendit. Ne duam t'i bëjmë ata një urë të gjallë që na lidh me vendet e tjera, dhe pushuesit tanë do të jenë lajmëtarë të miqësisë për t'u mundësuar vendeve të tjera ta shohin Gjermaninë ashtu siç është në të vërtetë. Dhe kështu ne do të sjellim në Gjermani vëllezërit tanë që banojnë jashtë vendit dhe fëmijët e tyre, të cilët përndryshe nuk do të ishin kurrë në gjendje të mendonin të vizitonin Gjermaninë. Ne do të përdorim flotën tonë *"Forcë nëpërmjet Gëzimit"* në dimër dhe në sezonin e ndërmjetëm, dhe do t'i kryejmë këto udhëtime me çmime shumë të lira. Në të gjitha këto ndërmarrje ne nuk ofrojmë konkurrencë me asnjë institucion industrial, sepse individët që do të marrin pjesë në këto udhëtime do të zgjidhen me shumë kujdes nga ne. Nëse një njeri ka para të mjaftueshme për të përballuar një udhëtim të zakonshëm për në Gjermani, le të udhëtojë në mënyrën e zakonshme.
Ne po ofrojmë lehtësitë e lira të përmendura më sipër për një vizitë në Gjermani vetëm për ata që nuk janë në një pozicion kaq të fatlum.

Për të përfunduar vërejtjet e mia në lidhje me udhëtimet dhe pushimet, do të doja të prekja një shqetësim të vogël që është i pranishëm në disa qarqe. Në përgjithësi, të gjithë janë entuziastë për ekspeditat *"Forcë Përmes Gëzimit" ,* si mikpritësit tanë ashtu edhe pushuesit. Të gjithë janë plot lëvdata për institucionin i cili, siç është vërtetuar, ushtron në shumë mënyra një ndikim shumë bamirës. Ka vetëm një kritikë që mund të dëgjohet herë pas here: thuhet se një pjesë e madhe e pushuesve përbëhet nga njerëz që mund të shkonin për pushime edhe pa ne. Por ky kundërshtim është i pajustifikuar. Bashkëpunëtorët e mi kanë hetuar përbërjen e një numri të madh trenash. Kjo ishte lehtësisht e mundur, pasi çdo pjesëmarrës trajtohet me anë të një pyetësori të detajuar të veçantë. Rezultati i hetimit të të gjithë trenave të pushimeve nga katër rrethe ishte si më poshtë: jo më pak se saktësisht 50% e pasagjerëve ishin punëtorë të angazhuar në industri. Pjesa tjetër përbëhej nga punonjës të vegjël, zejtarë të pavarur, njerëz me pasuri private, anëtarë të profesioneve të lira, etj. Mund të jap edhe shifra në lidhje me të ardhurat e pushuesve të *"Forcë Përmes Gëzimit" .* Hetimi i këtyre trenave tregoi se një e treta e të gjithë pushuesve kishin të ardhura më pak se 100 marka në muaj. Një e treta tjetër fitonte çdo muaj midis 100 dhe 150 markave. Të ardhurat e pjesës tjetër ishin më të larta, por mesatarisht ishin midis 150 dhe 250 markave në muaj. Vetëm 6% fitonin më shumë se 250 marka. Në këtë kategori gjejmë kryesisht çifte të martuara me familje të shumta, të cilët, për shkak të barrës së rëndë që u ngarkohet, kanë të drejtë të marrin pjesë në udhëtimet *"Forcë përmes Gëzimit" .*

Ne duhet ta arrijmë pikën - dhe gjithçka deri më tani tregon se do ta arrijmë -

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

kur një udhëtim nga Berlini në Rügen me transport vajtje-ardhje dhe tetë ditë pushime pranë detit, është i disponueshëm nga 12 marka. Qëllimi përfundimtar është si më poshtë: sipas nivelit aktual të popullsisë së Gjermanisë, ne duhet të jemi në gjendje të dërgojmë çdo vit 14 milionë burra dhe gra punëtorë në udhëtime rekreative nga 12 deri në 14 ditë. Pajisjet ekzistuese për transport dhe akomodim janë krejtësisht të pamjaftueshme për t'u përballur me këtë problem. Sot ato tashmë kanë arritur limitin e mundshëm. Kur e profetizuam këtë dy vjet më parë, na qeshën.

Prandaj, ne do të fillojmë menjëherë ndërtimin e ambienteve të reja të akomodimit dhe anijeve të reja. Në tre vitet e ardhshme, Fronti Gjerman i Punës do të ndërtojë ndërtesa me vlerë 100 milionë marka. Këto do të përfshijnë një banjë deti në ishullin e Rügenit, me 20,000 shtretër dhe të gjitha vendet për rekreacion. Planet dhe modelet për këtë sipërmarrje unike janë bërë tashmë. Ia detyrohemi këtyre komandës me shpirt bujar të Udhëheqësit tonë, Adolf Hitlerit.

Për më tepër, do të ndërtojmë dy anije për të akomoduar 1,500 persona secila, pa konvikte masive, të gjitha kabinat do të jenë për dy ose katër persona, secila kabinë e pajisur me një portë dere dhe e gjithë anija e pajisur me një kuvertë me kapacitet të pakrahasueshëm. Përveç dy anijeve, Der Deutsche dhe Sierra Cordoba, të cilat i kemi tashmë, këtë pranverë do të blejmë edhe katër anije të tjera me madhësi të ngjashme. Përveç këtyre projekteve, numri i shtretërve në shtëpitë rekreative rurale që Fronti i Punës tashmë zotëron do të rritet në 30,000. Kur të përfundojë e gjitha brenda tre vjetësh, do të jemi në gjendje të sigurojmë akomodim për 1.2 milion qenie njerëzore në vendpushimet tona rekreative. Sigurisht, kërkesat e tregtisë private të hoteleve dhe ushqimit do të marrin gjithmonë trajtim të privilegjuar. Pra, do të punojmë me këmbëngulje për të arritur qëllimin përfundimtar, derisa gjermani i fundit punëtor të jetë në gjendje të plotësojë plotësisht kërkesën e tij legjitime për rekreacion dhe pushime.

Midis seksioneve të ndryshme të organizatave të Komunitetit Nacional Socialist " *Forcë përmes Gëzimit" ,* sporti zë një pozicion veçanërisht të rëndësishëm. Kjo zyrë ka përgjegjësinë e shkëlqyer, por pafundësisht të vështirë, për ta shndërruar mbrëmjen e lirë të punëtorit gjerman të kaluar në kulturë fizike të gëzueshme, në një burim force, si dhe rekreacioni. Sot, pas dy vitesh pune, jemi në gjendje të konstatojmë me kënaqësi se rezultati i ka tejkaluar shumë pritjet tona. Më shumë se tre milionë kanë ndjekur 8,500 kurse në kategoritë e ndryshme të sportit (not, gjimnastikë, atletikë e lehtë, ski, etj.) që ne i organizuam. Qendrat mjekësore për sporte, lëndë dhe kurse speciale për ata që vuajnë nga defekte fizike po shërbejnë për të përgatitur edhe bashkatdhetarët tanë të fundit. Ekspeditat tona me vela në det të hapur kanë qenë gjithmonë të rezervuara plotësisht dhe shumë aplikime është dashur të refuzohen. Edhe në këtë drejtim, ne do ta zgjerojmë punën tonë dhe, në veçanti, do t'i kryejmë udhëtimet me një rreze veprimi më të madhe se vitin e kaluar. Gjatë këtij dimri, në momentin e shkrimit të këtij teksti, po mbahen kurse mësimore për ski në rrethet më të bukura të sporteve dimërore të Gjermanisë; 35,000 persona do të marrin pjesë në këto kurse. Në lidhje me këto kurse janë në dispozicion 30,000 veshje skijimi *Strength Through Joy ,* të përbëra nga ski me rripa, çizme dhe stopa me çmim 35 marka. Kjo shifër mund të duket e lartë, megjithatë vitin e kaluar u shitën 18,000 veshje në tregtinë e zakonshme me pakicë. 42,000 pushues *të Strength Through Joy* ndoqën me entuziazëm Lojërat Olimpike në Garmisch-Partenkirchen, të sjellë në vendngjarje nga trenat tanë *Strength Through Joy .*

Për shumë gjermanë kjo nënkuptonte përmbushjen e një ëndrre të dashur prej kohësh dhe në dukje të parealizueshme; sepse në Gjermaninë e sotme sporti nuk është më çështje thyerjeje rekordesh nga pak të zgjedhur ose individë ekonomikisht më të fatlumë, por është bërë një hobi kombëtar. Tashmë ka mungesë të fushave të përshtatshme stërvitore dhe fluksi në *Forcën Përmes Gëzimit*

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Kurset sportive mbahen vazhdimisht. Viti i tretë, sipas përvojës së kaluar, do të tregojë përsëri një ekuilibër që do të vërtetojë se në Gjermani nuk është vetëm sporti kampionat që kultivohet, por më konkretisht, stërvitja popullore e trupit. Ne nuk do të pushojmë derisa edhe 50 dhe 60-vjeçarët ta konsiderojnë sportin ose stërvitjen fizike si një domosdoshmëri të përditshme.

Departamenti i sapoformuar në “Forcë Përmes Gëzimit”, për Shkollimin dhe Edukimin Popullor, filloi punën e tij praktike vetëm pak kohë më parë. Por në pak muajt e ekzistencës së tij, ai tashmë i ka ofruar shërbime të vlefshme kombit gjerman me mijëra leksione të nivelit të lartë, me anë të bibliotekave që zotërojnë qindra mijëra libra dhe duke kryer vizita dhe ture të çdo lloji.

Deri në vitin kur Partia Nacional Socialiste erdhi në pushtet, miliona burra dhe gra gjermane nuk kishin parë kurrë një teatër nga brenda. Jo vetëm që u dukej mjaft e natyrshme të mos shkonin në teatër, por gjithashtu, si rezultat i ndikimit marksist ndaj të cilit ishin ekspozuar, ata kishin një kompleks të tillë inferioriteti saqë u dukej madje jashtë përputhshmërisë me gjendjen e tyre shoqërore të shkonin. Edhe këtu është bërë një ndryshim themelor. Pasuritë kulturore të kombit nuk do të jenë më privilegj i klasave pronare. Një figurë e zgjedhur rastësisht hedh një dritë të habitshme mbi rëndësinë shumë të konsiderueshme, nga pikëpamja e politikës kulturore, të punës që është bërë vetëm në "Berlinin e Madh": nga 1 dhjetori 1934 deri më 30 nëntor 1935, " *Forca përmes Gëzimit"* ka çuar më shumë se një milion e gjysmë punëtorë të Berlinit në teatër. Sado mbresëlënëse të jetë kjo figurë, ne e vlerësojmë vlerën e saj të vërtetë shumë më tepër kur kujtojmë se kjo përfaqëson burra dhe gra që ose kurrë, ose praktikisht kurrë, nuk shkuan në një teatër. Prandaj, këta njerëz përfaqësojnë një patronazh shtesë për teatrin. Arsyet pse ata nuk e kanë vizituar kurrë më parë një teatër ishin kryesisht ekonomike. Një punëtor ose punonjës me të ardhura mujore prej 100 deri në 200 marka thjesht nuk ishte në gjendje të paguante çmimet normale të teatrit për veten dhe gruan e tij.

Si rezultat i masave tona bujare, teatri dhe salla e koncerteve janë fituar në patronazhin e masave të gjera - masat që i njihnin këto institucione vetëm nga thashethemet dhe i shihnin me indiferencë të plotë. Ky është një fakt që nuk duhet injoruar dhe që, sigurisht, ka një ndikim të favorshëm në teatrot private që nuk vizitohen nga *Forca Përmes Gëzimit.*

Hetimet që kryem në fillim të vitit 1934 në Siemens Works, në lidhje me vizitat në teatro, i konfirmuan këto vëzhgime. Një ose dy shifra e vërtetojnë lehtësisht këtë: 87.6% e burrave dhe 81.3% e grave që u pyetën nuk kishin parë kurrë një operë; 63.8% e burrave dhe 74.2% e grave që u pyetën nuk kishin vizituar kurrë një teatër. Meqenëse këto pyetje iu drejtuan të gjithë të punësuarve në Siemens, pa respekt për personat ose pozicionin, nga drejtori deri te dorën ndihmëse, mund të thuhet me të drejtë se ata anëtarë të stafit të operës që kishin parë tashmë prodhime teatrale ose operistike gjendeshin midis grupeve të punonjësve me pozicion më të mirë ekonomikisht.

Vëzhgimet e fundit në fabrika të ndryshme tregojnë rezultatin e lumtur që punëtorët e krahut janë veçanërisht të përfaqësuar mirë në aktivitetet e organizuara nga *Forca Përmes Gëzimit.* Po kryhet një punë edukimi kulturor, efektet e së cilës do të shihen më vonë.

Vetëm në Berlin, shtatë teatro i shërbejnë ekskluzivisht ose kryesisht shfaqjes *"Forcë Përmes Gëzimit";* ndërsa numri mesatar i spektatorëve në të gjithë Rajhun është midis 60% dhe 70% të numrit të vendeve të disponueshme, produksionet teatrale të " *Forcë Përmes Gëzimit"* për fat të mirë shiten gjithmonë shumë kohë më parë. Patronazh i kësaj cilësie vështirë se mund të jetë i barabartë ndonjëherë me...

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Teatrot private gjermane.

“Koncertet Kryesore”, të cilat u prezantuan rishtazi një vit më parë, dhe “Orët Muzikore”, të cilat i vizitojmë gjithashtu gëzojnë popullaritet të madh. Koncertet tona të shkëlqyera, të cilat drejtohen nga dirigjentët më të famshëm gjermanë, në përgjithësi shiten të gjitha biletat shumë kohë para fillimit. Orkestrat e famshme që kanë marrë pjesë në koncerte përfshijnë, ndër të tjera, Orkestrën Filarmonike të Berlinit, orkestrën lokale nga rajoni i Berlinit (das Landesorchester Gau Berlin) dhe orkestrën e Teatrit të Operas Gjermane. Simfonia e Nëntë e Beethovenit është interpretuar dy herë në një sallë të mbushur plot.

Në muze, punëtori deri më tani ka parë një institucion padyshim borgjez, të cilin në parim nuk e vizitonte. Meqenëse për ne ishte e vështirë ta fusnim punëtorin brenda një muzeu, organizuam mijëra festa të organizuara. Por përveç kësaj, ne sollëm art në fabrikë me anë të ekspozitave të veprave, të cilat u zhvilluan në një shkallë të gjerë dhe me sukses edhe më të madh në të gjithë Rajhun. Kontakti me punëtorët e krahut të Gjermanisë, për më tepër, i ofron artistit frymëzim të fortë për krijim artistik në përputhje me kohën.

Brenda pak vitesh, secila prej fabrikave më të mëdha do të ketë rregullime për një ekspozitë të përhershme. Çdo vit, miliona gjermanë do të jenë në gjendje të përshëndesin punën e artistëve gjermanë. Ajo që kemi arritur, pra, është se artisti gjerman ka shkuar aty ku masat punëtore të kombit mblidhen së bashku, domethënë në kantierin e punës dhe në fabrikë; dhe se për mundin e tij dhe për thesaret artistike që i sjell punëtorit të krahut, artisti shpërblehet me bollëk nga stimulimi që krijimi i tij artistik merr nga kontakti me punëtorin e krahut dhe me dhomat e makinerive.

Gjithsej, në funksionet tona 66,000 *“Forcë përmes Gëzimit”* morën pjesë 25 milionë njerëz.
Me furgonët tanë të filmimit kemi vizituar fshatrat e vetmuara dhe cepat e çuditshëm të Gjermanisë të fshehura në pyje dhe toka të pakultivuara, për t'u dhënë vëllezërve tanë atje, për herë të parë, një ndryshim të gjallë dhe relaksim nga barra dhe lodhja e ditës.

Por aktivitetet tona shtrihen edhe më tej. Në mijëra e mijëra fabrika, gjatë shumë viteve, papastërtia është ngulur në gropa e në të çara, dhe askush nuk ka menduar kurrë ta bëjë vendin e punës të bukur. Njerëzit ishin mësuar aq shumë me ambientet e punës të ndyra, të ngushta dhe me lagësht, saqë i pranuan si diçka të natyrshme.

Në këtë, me guxim dhe energji të freskët, departamenti i *Bukurisë në Punë* mori një dorë. Një erë e freskët fryu nëpër të gjitha fabrikat dhe fshiu pluhurin dhe papastërtinë nga dritaret dhe nga çdo cep i oborreve dhe fabrikave. Mbi 200 milionë marka u shpenzuan nga menaxherët, shumë shpesh me ndihmën e vetë stafit të fabrikës, për ta bërë punën, me nxitjen e departamentit të *Bukurisë në Punë ,* të përshtatshme për qeniet njerëzore. Aty ku më parë ishin hedhurina dhe mbeturina të vjetra, sot ka kopshte të vogla, parcela të gjelbra, oborre të pastra, fusha sportive, dhoma pune të ndritshme dhe të ajrosura, banjo, tualete dhe banjo. Vende pune që është kënaqësi t'i shohësh janë krijuar në dy vitet e fundit. Deri më tani janë trajtuar afërsisht 17,000 fabrika. Së bashku me përmirësime të panumërta me rëndësi më të madhe ose më të vogël, u ndërtuan: 4,314 mensa dhe dhoma të përbashkëta për stafin e fabrikës; 1,580 terrene zbukuruese; 276 terrene sportive; dhe 93 banjo.

Kjo punë që sot kryhet nga *Forca Përmes Gëzimit* në fabrika, automatikisht reagon në shtëpinë e punëtorit gjerman. Sepse një njeri që është mësuar me një vend të bukur dhe të pastër për të punuar, do të ndihet rehat vetëm në një shtëpi të bukur dhe të pastër.

Ndërtimi i grupeve të punimeve në fabrika po përparon shumë shpejt. Ideja është të saldohet ******konvertuesi i librave elektronikë DEMO Filigranët*******

Machine Translated by Google

anëtarët e NSDAP-it dhe organizatave të saj të degëve brenda fabrikës, së bashku me punëtorët më të mirë midis 18 dhe 25 vjeç, krijuan një bllok të fortë dhe të pathyeshëm, me qëllim që edhe në kohë krize, në bashkim me udhëheqësit e "qelizës" dhe të "bllokut", të mbanin gjallë idenë e komunitetit.
Për më tepër, këto grupe pune duhet të krijojnë zakone të reja në fabrikë dhe duhet të frymëzojnë funksione të tilla si inspektime dhe mbrëmje komunitare.

Lidhur me organizimin e *Forcës Nëpërmjet Gëzimit,* mund të jepen shifrat e mëposhtme: Komuniteti Nacional Socialist " *Forcë Nëpërmjet Gëzimit"* është i ndarë në 32 rajone, 771 rrethe dhe 15,051 grupe lokale me një numër të barabartë rojesh lokale. Këtyre u shtohen edhe rojet e punës, puna e të cilëve shtrihet brenda fabrikës, me një total prej 57,000. Të gjithë këta 75,000 bashkëpunëtorë i ofrojnë shërbimet e tyre falas " *Forcë Nëpërmjet Gëzimit".*

"Forca përmes gëzimit" punëson vetëm 2,547 zyrtarë me rrogë.

Kjo sipërmarrje e fuqishme, e cila në dy vitet e para kërkoi të subvencionohej nga Fronti Gjerman i Punës, shpresojmë se do të jetë e pavarur këtë vit. Ky është ndoshta fakti më i jashtëzakonshëm dhe më interesant, veçanërisht kur merret parasysh se sasia e parave të mobilizuara dhe të vëna në qarkullim nga *Forca përmes Gëzimit* është më shumë se një milion Reichmarks, ndërsa Dopolavoro italiane nuk e ka arritur as përafërsisht këtë nivel, dhe organizata amerikane e kohës së lirë dhe e mbrëmjes kërkon subvencione shumë të konsiderueshme; ndërsa nga të gjitha përpjekjet marksiste, të cilat - qoftë në Gjermaninë e vjetër apo në Rusinë bolshevike apo në vendet industriale të Perëndimit - kanë dështuar plotësisht kudo. Nacionalsocializmi është në rrugën e duhur.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Puna Gjermane e Ndihmës Dimërore

nga Max Hunger

Puna e Ndihmës Dimërore, e inauguruar nga Partia Kombëtare Socialiste dhe e ndërmarrë me frymëzim të lartë nga i gjithë kombi, është bërë një institucion i njohur i Rajhut të Tretë dhe një bekim për shumë miliona burra, gra dhe fëmijë në nevojë, të dobësuar dhe të sëmurë.

Ndërsa Shteti nëpërmjet veprimit të drejtpërdrejtë bën gjithçka për të luftuar papunësinë dhe për të kapërcyer vështirësinë duke ofruar punë në një shkallë gjithëpërfshirëse, ai ende nuk ka pasur kohë të mjaftueshme për të gjetur punë për çdo burrë dhe grua të aftë për punë që dëshiron të punojë, megjithëse ka arritur mrekullinë pothuajse të pabesueshme përballë vështirësive tregtare në mbarë botën duke ulur numrin e të papunëve brenda tre viteve nga 7 milionë në më pak se 2 milionë. Por, si çdo familje, ai gjithmonë do t'i ketë të varfrit e tij brenda vetes.

Legjislacioni social dhe Ndihma Publike kanë bërë dhe po bëjnë shumë për të lehtësuar dëshirë, por këto institucione nuk mund ta zhdukin plotësisht dëshirën.

Puna e Ndihmës Dimërore u krijua për të ndihmuar të gjithë ata, mjetet e jetesës së të cilëve janë pak poshtë vijës kufitare. Puna e Ndihmës Dimërore nuk ka për qëllim të zëvendësojë Ndihmën Publike, qëllimi i saj kryesor është ta plotësojë atë.

Kur Nacional-Socializmi mori pushtetin më 30 janar 1933, ai e gjeti shtetin, siç tha Dr. Goebbels e përshkroi atë: “një fushë rrënojash”, një kaos politik, me arka të zbrazëta dhe çdo i pesti burrë që merrte ndihmë sociale.

Duheshin zemra të forta dhe një vullnet i hekurt për të përballuar një situatë pothuajse të pashpresë, të cilën qeveritë e mëparshme ishin përpjekur më kot ta ndreqnin. Mënyra se si u trajtuan këto probleme gjigante është bërë tashmë çështje historie, por do të mbahet mend përgjithmonë si një shembull i mahnitshëm i një burrështetësie të guximshme dhe konstruktive.

Bërthama e Shoqatës së madhe të Mirëqenies Nacional Socialiste ishte formuar që në pranverën e vitit 1932, por veprimi i saj i vërtetë nuk filloi derisa partia erdhi në pushtet. Funksioni i parë zyrtar i shoqatës u mbajt më 6 maj 1933, kur, në prani të Fyhrerit, Kryekomisioneri Hilgenfeldt, i cili ishte vendosur në krye të organizatës, bëri të ditur urdhrin e Fyhrerit që sanksiononte Shoqatën si një organ zyrtar brenda partisë për Rajhun, i autorizuar për t'u marrë me të gjitha çështjet që lidhen me mirëqenien dhe ndihmën publike.

Shoqata u thirr në veprim për herë të parë në ditëlindjen e Fyhrerit, më 20 prill, kur iu besua shpërndarja e pakove me ushqime për të papunët, dhe më 1 maj, kur bëri mbledhjen e parë në rrugë për fondin e festave për fëmijë.

Në verën e të njëjtit vit, Shoqata mori kompetenca ekzekutive për organizimin e Ndihmës Dimërore që ishte planifikuar nga Fyhreri, dhe filloi menjëherë me përgatitjet organizative për detyrën e madhe. Më 13 shtator, Fyhreri hapi fushatën, duke deklaruar se askush në Gjermani nuk duhet të vuajë nga uria ose të ftohti gjatë dimrit, dhe Dr. Goebbels, në përshëndetjen e tij, tha se kjo Punë Ndihme Dimërore duhet të kryhet me

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

metodat më të pastra dhe më të mira të imagjinueshme, dhe që në shenjë simpatie me të varfrit, i gjithë kombi duhej të hante të dielën e parë të çdo muaji një "gjellë me një pjatë" dhe të ofronte diferencën e kostos së darkës së zakonshme për të ndihmuar nevojtarët. Data për fillimin e Punës së Ndihmës Dimërore u caktua për 1 tetor, dhe më 16 shtator, Kryekomisioneri Hilgenfeldt shkoi me një staf prej 36 ndihmësish në zyrat që ishin vënë në dispozicion të tij në ndërtesën e Reichstag-ut.

Në një fjalim të mbajtur më 11 dhjetor 1935, Hilgenfeldt përshkruan disa nga vështirësitë me të cilat iu desh të përballej në organizimin e punës që i ishte besuar. Që në fillim ishte e qartë se suksesi i ndërmarrjes varej nga ndërtimi i një makinerie efikase për mbledhjen dhe shpërndarjen dhe nga bindja e të gjithë kombit për të marrë pjesë aktive në të. Prandaj, të vakëtit dhe indiferentët duhej të zgjoheshin drejt një ndjenje më të lartë qytetarie dhe egoistët drejt një altruizmi të ri; çdo gjermani duhej t'i bëhej e qartë se shoqëria e vërtetë bazohej në vetëmohim dhe ndihmë të ndërsjellë. Fyhreri, në hapjen e Punës së Ndihmës Dimërore, deklaroi: "Ky veprim i madh kundër urisë dhe të ftohtit duhet të iniciohet nën moton: Solidariteti ndërkombëtar i proletariatit është shkatërruar nga ne. Në vend të tij ne do të ngremë unitetin e gjallë kombëtar të popullit gjerman."

Hilgenfeldt e kuptoi që në fillim se organizata, për të qenë efektive, duhej të ishte elastike në zbatimin e saj ndaj nevojave dhe e adaptueshme ndaj kushteve të ndryshueshme të nevojave aktuale që synonte të lehtësonte.

«Askush nuk duhet të vuajë nga uria dhe të ftohtit!» Ky ishte urdhri i Fyhrerit mbi ndjekësit e tij të besuar.

Si do të bëhej kjo? Kishte rreth 17 milionë njerëz për të cilët duhej kujdesur: gati një e treta e të gjithë popullsisë së Gjermanisë. Në të vërtetë, një detyrë e vështirë! Megjithatë, Kryekomisioneri Hilgenfeldt e dinte se në radhë të parë mund të mbështetej në bashkëpunimin e përkushtuar të rreth 30,000 seksioneve lokale të partisë, por ai e dinte gjithashtu se ato nuk mund të funksiononin në mënyrë të kënaqshme nëse nuk do të ishin hartuar paraprakisht plane të imta, që përfshinin çdo të papritur.

Për këtë arsye, ai kërkoi ndihmën e ekspertëve të financës, industrisë dhe transportit, si dhe të tregtisë së patateve, miellit dhe qymyrit; ai gjithashtu shfrytëzoi institucionet ekzistuese bamirëse, nga Misionet e Kishës, Kryqi i Kuq Gjerman, Korpusi i Emergjencave Teknike, deri te grupi i vogël i punëtorëve entuziastë, të quajtur "Adventistë". Ishte një mobilizim i përgjithshëm i të gjitha forcave të trajnuara dhe me përvojë në punën e ndihmës publike dhe i atyre që ishin të gatshëm të ndihmonin si punëtorë nderi, pavarësisht nga partia dhe statusi shoqëror.

Çdo degë lokale e partisë në të gjithë vendin mblodhi dhe mbajti emrat e të gjithë personave që kishin nevojë për ndihmë plotësuese. Ndërsa puna rritej, një seksion i veçantë i Shoqatës Kombëtare të Mirëqenies Socialiste u bashkua me çdo degë lokale, ku burra dhe gra të të gjitha klasave punonin së bashku me një vullnet për një qëllim të përbashkët.

Gjatë organizimit të ndihmës, duhej të studioheshin dhe të merreshin parasysh nevojat e veçanta të zonave të ndryshme. Meqenëse zakonet e jetës ishin të ndryshme në rrethe të ndryshme, madje edhe në linjën ushqimore, dhe meqenëse zonat në vështirësi përkonin kryesisht me qendrat industriale me popullsi të dendur, Shoqata duhej të merrte masa për të përmbushur të gjitha këto kërkesa të veçanta. Këto vështirësi ilustrohen më së miri nga një rast konkret: popullsia e provincës Renish-Vestfaliane, për shembull, është mësuar të konsumojë një varietet të verdhë patatesh; e njëjta gjë vlen edhe për Essenin dhe Hamburgun; si pasojë, të gjitha llojet e bardha dhe të kuqe të patateve duhej të dërgoheshin në pjesë të tjera të Gjermanisë ku ato ishin të preferuara, veçanërisht në Baden.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Mbledhja dhe shpërndarja e patateve i vuri një barrë të jashtëzakonshme burimeve të organizatës për shkak të kërkesave të pabarabarta lokale të popullsisë. Për shembull, Bavarisë, e cila për sa i përket patateve është e vetëmjaftueshme, mezi u bë ndonjë dërgesë, ndërsa për distriktin e Essenit nevojitej një sasi shtesë prej 1.45 milion ton në peshë dhe për Saksoninë 0.92 milion ton në peshë. Ndër qytetet dhe distriktet e tjera që kërkonin furnizime shtesë ishin Berlini, Gjermania Qendrore, zonat industriale të Renish-Vestfalisë, Badeni dhe pjesë të Wurttembergut. Gjatë fushatës së viteve 1933/34, u mblodhën dhe u shpërndanë afërsisht 60,000 kamionë hekurudhorë me patate. Nga kjo sasi, vetëm Berlini merrte çdo ditë nga 700-800 kamionë. Racioni mujor i patateve i shpërndarë ishte i barabartë me rreth 30 paund për frymë të të gjithë popullsisë. Por, meqenëse vetëm rreth një e treta e popullsisë merrte ndihmë shtesë, racioni për frymë të të ndihmuarve në të vërtetë arriti në rreth 100 paund në muaj. Kushte të ngjashme mbizotëronin në lidhje me nevojat dhe shpërndarjen e karburantit.

Në disa lagje digjet kryesisht dru, në të tjera briketa bari, qymyr ose linjit. Natyrisht, furrat dhe sobat përshtaten posaçërisht me lëndën djegëse të përdorur. Prandaj, duhej të tregohej kujdes që çdo lokalitet të furnizohej me lëndën djegëse të nevojshme në sasi të mjaftueshme. Sasia e lëndës djegëse e lejuar për secilën familje llogaritej e mjaftueshme për ngrohjen e një dhome për të gjithë dimrin. Familjeve me 3 ose 4 fëmijë u caktua qymyr i mjaftueshëm për të ngrohur 2 dhoma gjatë gjithë dimrit.

Për transportin e të gjithë karburantit të nevojshëm në vitet 1933/34, u kërkuan rreth 140,000 kamionë hekurudhorë, sasia e qymyrit përfaqësonte rreth 16% të sasisë totale të karburantit të përdorur në Gjermani. Sasia e qymyrit e furnizuar gjatë dimrit për një familje me 2 fëmijë përfaqëson afërsisht 9 cwt., ndërsa çdo familje në zonat minerare, ku qymyri digjet në mënyrë më ekstravagante, mori afërsisht 22 cwt. gjatë së njëjtës periudhë.

Shpërndarja e qymyrit kryhet nga tregtarët vendas të qymyrit. Personat që kanë të drejtë për lehtësim marrin mandate për dorëzimin e 1 cwt secili. Mandatet i dorëzohen tregtarit të qymyrit, i cili më pas e dorëzon qymyrin kundrejt pagesës së një tarife të vogël për transportin. Marrësit që nuk janë në gjendje të paguajnë, e marrin qymyrin e dorëzuar falas.

Ndoshta do të jepte një ide më të mirë për madhësinë e furnizimit me qymyr, nëse shpjegohet se minatorëve të pellgut të Saarit do t'u duheshin 3 muaj punë për të siguruar sasinë e qymyrit të nevojshëm për Punën Ndihmëse Dimërore.

Ndihma Dimërore përfshin edhe furnizimin me këpucë dhe veshmbathje. Gjatësitë e materialit të përdorur për veshja do të përbënte një gjatësi totale prej rreth 5,000 miljesh.

Përveç patateve, shpërndahen edhe artikuj të tjerë ushqimorë: oriz, miell, kakao, qumësht, yndyrna, mish, peshk dhe ushqime të tjera. Ofrohen gjithashtu vakte falas, dhe në kohën e Krishtlindjeve pemë Krishtlindjesh për të rinjtë. Në vitet 1933/34, vetëm në Berlin u shpërndanë 300,000 pemë Krishtlindjesh.

Për mbledhjen e dhuratave të nevojshme për blerjen e të gjitha këtyre furnizimeve të mëdha, janë miratuar mënyra të ndryshme: mbledhje parash në rrugë, në të cilat marrin pjesë edhe funksionarët më të lartë shtetërorë si mbledhës, shfaqje bamirësie, funksione shoqërore, llotari në rrugë, mbledhje parash mujore “me një pjatë gjellë”, dhurata pakosh me ushqime në vlerë prej një paundi, abonime publike, taksa të veçanta mbi të ardhurat, mbledhje private, shitje në rrugë të distinktivëve, etj., etj.

Plotësia e organizatës ilustrohet më së miri nga metoda me të cilën "një pjatë-
Koleksionet e "gjelit të zierjes" mbahen në Berlin.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Qyteti i Berlinit përbëhet nga rreth 125,000 shtëpi; për secilën shtëpi përgatitet një listë e banorëve dhe në secilën shtëpi thirret çdo familje ose banor i pavarur dhe mblidhen paratë. Kontributi, sipas mundësive të kontribuesit, shënohet prej tij në listë, e cila, brenda pak orësh, kthehet në degën lokale së bashku me shumën e mbledhur. Vetëm në Berlin ka mesatarisht 140,000 vullnetarë të angazhuar në Punën e Ndihmës Dimërore.

Duhet përmendur gjithashtu se prodhimi i medaljeve dhe dhuratave, të cilat shiten në rrugë në raste të veçanta, siguroi punë dhe bukë për shumë të papunë në zonat industriale të varfra. Për shembull, në dimrin e vitit 1933/34, porositë në shumën prej 4 milionë markash u bënë te prodhuesit në Pyllin Bavarez, Turingji dhe Saksoni, dhe madje edhe Prusia Lindore me industrinë e saj të qelibarit nuk u harrua. Për vitin 1934/35 vlera e këtyre porosive u rrit në 5 milionë marka.

Ndihma u ndahet të gjithë personave të kualifikuar, pavarësisht nga raca ose kombësia.

Në vitet 1933/34, për shembull, u ndihmuan 69,336 të huaj, nga të cilët 29,108 ishin hebrenj. Vetëm në Berlin, 13,818 hebrenj dhe 8,054 të huaj po kujdeseshin nga Puna e Ndihmës Dimërore. Shumat totale në para dhe në vlerë monetare të mbledhura për Punën e Ndihmës Dimërore ishin:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Numri i të asistuarve ishte si më poshtë:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Duhet përmendur në mënyrë të veçantë ndihma e pakrahasueshme e dhënë nga fermerët për Punën e Ndihmës Dimërore. Disa shifra do ta ilustrojnë këtë: Në vitet 1933/34, për shembull, Pommerania furnizoi 841,477 ton patate.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******

Machine Translated by Google

Të gjitha mallrat për Punën e Ndihmës Dimërore u transportuan falas nga Hekurudhat Shtetërore. Në fushatën 1933/34, kontributi i Hekurudhave Shtetërore në këtë drejtim arriti në 14,672,957 Mks., ndërsa pesha totale e transporteve arriti në 59,025,995 cwt.

Numri i ndihmësve nderi të angazhuar në Punën e Ndihmës Dimërore arriti mesatarisht 1½ milion çdo vit, ndërsa në administratën e kësaj organizate ishin të punësuar numrat e mëposhtëm të zyrtarëve, nëpunësve etj.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Kostoja e përgjithshme e administratës është pak më pak se 1% e të ardhurave totale.

Fyhreri dhe Reichskanzleri Adolf Hitler, kur priti më 27 maj, Kryekomisionerin Hilgenfeldt në shoqërinë e punonjësve të tij kryesorë, shprehu vlerësimin e tij të lartë për punën e bërë nga organizata dhe, kur përfundoi duke thënë se "Puna e Ndihmës Dimërore është një vepër unike historike e punës sociale", ai shprehu vetëm ndjenjën e çdo gjermani të vërtetë në lidhje me këtë përpjekje të madhe kombëtare të vullnetit të mirë të ndërsjellë dhe sakrificës personale.

******konvertues i librave elektronikë DEMO Filigrana *******